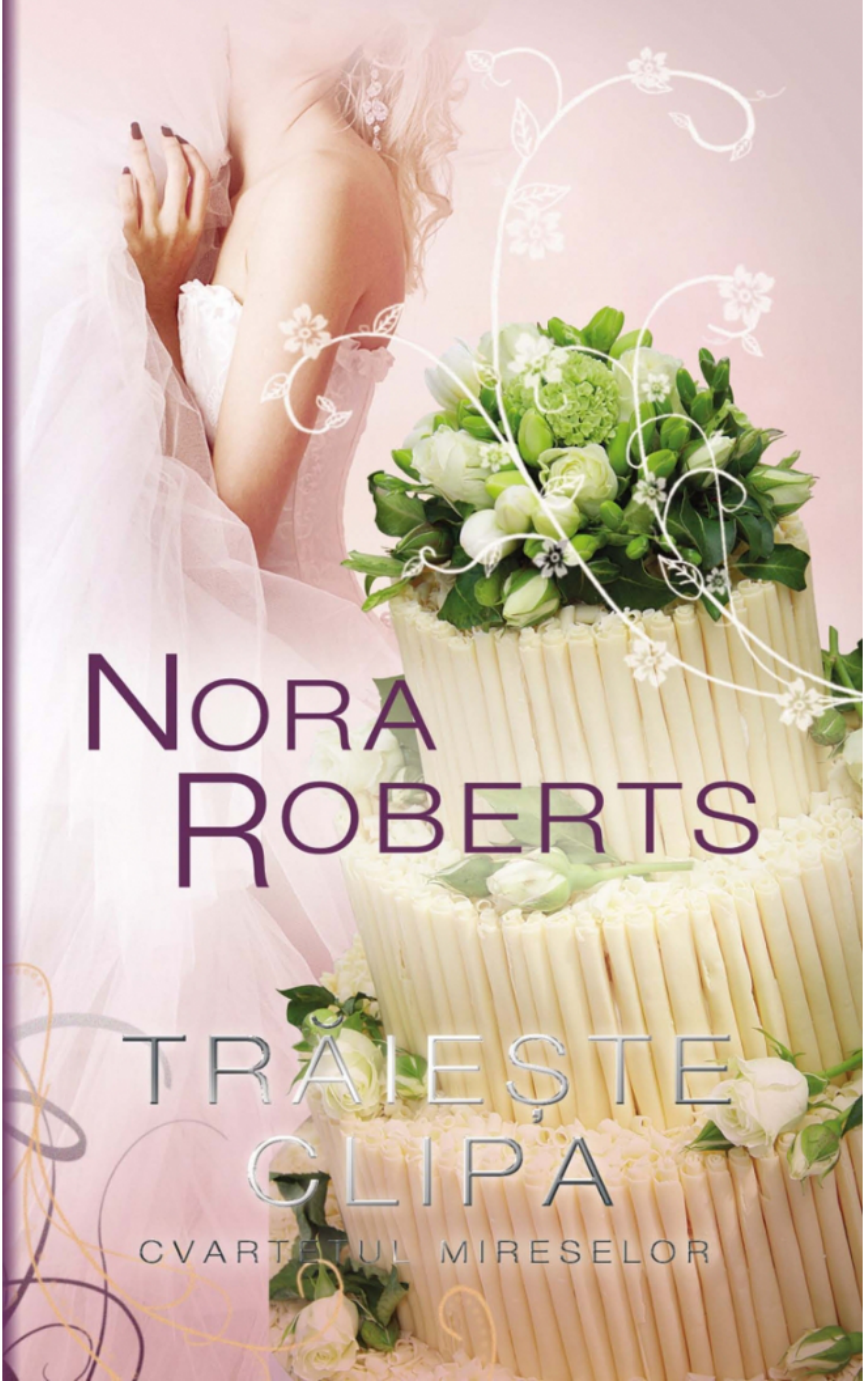
NORA
ROBERTS
TRĂIEȘTE
CLIPA
CVARTETUL MIRESELOR

NORA ROBERTS

Trăieşte clipa

Traducere din limba engleză
Raluca Podeanu

Editura Litera
2011

Savor the Moment
Nora Roberts
Copyright © 2009 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;
e-mail: info@lirabooks.ro, comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro
Trăieşte clipa
Nora Roberts
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Nous Advertising, Cornel Drăghia

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro
ISBN 978-606-600-507-4

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru fratele meu, Jim,
brutarul familiei

„Cânt despre izvoare și muguri, și păsări, și bolte;
despre flori de-april și de mai, de iunie sau iulie.
Cânt despre tradiţii, celebrări, hramuri şi petreceri
Cu miri, mirese şi-al lor tort de nuntă.“

Robert Herrick

„Mă întreb, pe-a mea onoare, cu ce ne-am irosit clipele dinaintea iubirii noastre?“

Donne

prolog

Pe măsură ce se apropia sfârşitul ultimului ei an de liceu, Laurel îşi dădea seama de un adevăr de necontestat.

Balurile de absolvire erau un adevărat iad.

De săptămâni întregi, nimeni nu mai vorbea decât despre cine ar putea invita pe cine, stârnind astfel nefericire şi isterie.

În opinia ei, în perioada premergătoare balului, fetele sufereau o adevărată agonie a suspansului şi a aşteptării stânjenitoare. Coridoarele, sălile de clasă şi curtea palpitau de o întreagă gamă de emoţii ale fetelor, de la euforie ameţitoare pentru că vreun tip le invitase la dans, până la lacrimi amare pentru că vreun alt tip nu le băgase în seamă.

Întregul univers se învârtea în jurul „vreunui tip“, lucru pe care ea îl considera stupid şi deprimant.

Apoi isteria continua, ba chiar se amplifica, odată cu goana după rochie, pantofi, însoţită de polemicile intense pro şi contra. Limuzine, petreceri, camere de hotel – variabilele da sau nu, sau poate în privinţa sexului.

Ar fi sărit peste toate astea dacă prietenele ei, mai ales Parker Brown, nu ar fi obligat-o să participe.

Acum, toate economiile ei, toţi acei dolari şi cenţi câştigaţi atât de greu, după nenumărate ore în care servise pe la mese, dispăreau pe o rochie pe care, probabil, n-o va mai purta vreodată, pe pantofi, pe geantă şi pe ce-i mai trebuia.

Ar fi putut să le învinuiască tot pe prietenele ei pentru asta. Fusese la cumpărături cu Parker, Emmaline şi Mackensie şi cheltuise mai mult decât ar fi trebuit.

Ideea de a le cere părinţilor să finanţeze cumpărarea rochiei, adusă cu diplomaţie în discuţie de Emma, nu era una tocmai bună; nu pentru Laurel. Poate era o chestiune de mândrie, însă banii în familia McBane deveniseră un subiect destul de delicat după eşecurile investiţiilor riscante ale tatălui ei şi mica problemă a controlului de la IRS[1].

Şi, în nici un caz, nu ar fi apelat la vreuna dintre prietenele ei. De câţiva ani buni, îşi câştiga singură banii.

Îşi spunea în sinea ei că nu avea importanţă. Nu avea nici pe departe suficienţi bani ca să-şi plătească taxa la Institutul Culinar sau ca să poată trăi la New York, în ciuda orelor pe care le lucrase la restaurant, după şcoală şi la sfârşit de săptămână. Preţul ca să fie frumoasă pentru o singură noapte nu schimba mare lucru din datele problemei; şi, la urma urmei, arăta

minunat.

Îşi potrivea cerceii, în timp ce, de cealaltă parte a camerei – în dormitorul lui Parker – Parker şi Emma încercau să-i aranjeze lui Mac părul, după ce aceasta şi-l ciopârţise în aşa hal, încât Laurel o denumise „Iulius Cezar traversând Rubiconul“. Încercară cu agrafe, sclipici şi clame cu bijuterii în ceea ce mai rămăsese din părul roşu-aprins al lui Mac vorbind fără întrerupere, în timp ce din CD player se auzea Aerosmith.

Îi plăcea să le asculte, stând oarecum la distanţă. Mai ales acum, când se simţea puţin cam izolată. Erau prietene de când se ştiau, dar, cu tot ritualul absolvirii, lucrurile se schimbaseră. În toamnă, Parker şi Emma aveau să meargă la colegiu. Mac se va angaja şi va face cursuri de fotografie.

Şi, după ce visul de a merge la Institutul Culinar i se spulberase din cauza lipsei de bani şi a certurilor conjugale care aveau loc în ultima vreme în familia ei, se hotărâse să meargă cu jumătate de normă la colegiul comunităţii. La cursuri despre afaceri, probabil. Trebuia să fie pragmatică. Realistă.

Nu voia să se gândească la asta acum. putea foarte bine să se bucure de moment şi de acest ritual pe care Parker îl aranjase în stilul ei propriu.

Parker şi Emma mergeau la balul de la Academie, în timp ce ea şi Mac mergeau la balul de la liceul de stat; însă petreceau acel moment împreună, îmbrăcate şi machiate. Jos, părinţii lui Parker şi ai Emmei aşteptau. Urmau zeci de fotografii şi de „Ah, uite ce fete avem!“, de îmbrăţişări şi de priviri încărcate de emoţie.

Mama lui Mac era prea preocupată de ea însăşi ca să-i pese de balul de sfârşit de an al fiicei ei, care, în opinia Lindei, nu putea fi decât un lucru bun. Iar părinţii lui Laurel? Erau mult prea adânciţi în propria lor viaţă, în propriile lor probleme, ca să-i intereseze unde era sau ce făcea ea în noaptea aceea.

Se obişnuise. Ba chiar începuse să prefere situaţia asta.

– Doar praf de sclipici, spuse Mac, pipăindu-şi frizura dintr-o parte într-alta, ca să evalueze. Stil Tinker Bell. Modernă.

– Da, ai dreptate, o aprobă Parker, dându-şi pe spate părul drept şi castaniu, ca o cascadă strălucitoare. E rebel şi, în acelaşi timp, foarte modern. Tu ce crezi, Em?

– Cred că trebuie să ne jucăm mai mult cu ochii, să-i facem mai spectaculoşi. Ochii căprui şi adânci ai Emmei se îngustară, gânditori. Ştiu cum să fac asta.

– Bine, te las, ridică Mac din umeri. Dar să nu dureze prea mult, da? Trebuie să mă pregătesc pentru fotografia noastră de grup.

– Avem timp, spuse Parker verificându-şi ceasul. Mai sunt încă treizeci de minute până să... Se întoarse şi o zări pe Laurel. Hei, arăţi minunat!

– Da, chiar aşa e! Emma bătu din palme. Ştiam eu că aceea e rochia potrivită. Rozul strălucitor îţi face ochii şi mai albaştri.

– Probabil.

– Însă îţi mai trebuie ceva. Parker se îndreptă în grabă spre noptieră şi deschise un sertar al cutiei ei de bijuterii. Agrafa asta de păr.

Laurel, o fată slăbuţă, îmbrăcată într-un roz strălucitor, cu părul auriu, coafat la insistenţa Emmei în bucle mari şi lungi, ridică din umeri.

– Cum spui tu.

Parker potrivi agrafa în părul lui Laurel.

– Înveseleşte-te, îi ordonă ea. O să te distrezi.

„Dumnezeule, Laurel, revino-ţi!“

– Ştiu, îmi pare rău. Ar fi fost mult mai distractiv dacă mergeam toate patru la acelaşi bal, mai ales că suntem atât de frumoase.

– Da, aşa e, spuse Parker, care, în final, se hotărî să-i scoată câteva bucle de la tâmple şi să le prindă la spate. Însă ne întâlnim după petrecere. Când terminăm, ne întoarcem aici şi povestim cum a fost. Ia priveşte!

O întoarse pe Laurel către oglindă, iar fetele se studiară reciproc.

– Da, arăt minunat, confirmă Laurel, iar Parker izbucni în râs.

După un ciocănit superficial, uşa se deschise, iar doamna Grady, menajera de ani de zile a familiei Brown, îşi puse mâinile în şolduri şi le cercetă cu privirea.

– Arătaţi bine, spuse ea. E şi firesc, după atâta agitaţie. Terminaţi şi coborâţi să faceţi poze. Tu – arătă cu degetul spre Laurel, am o vorbă cu tine, domnişoară.

– Ce-am făcut? întrebă Laurel, privind de la o prietenă la alta, în timp ce doamna Grady părăsea încăperea. N-am făcut nimic.

Însă pentru că vorba doamnei G. era lege, Laurel ieşi în grabă după ea.

În salonul familiei, doamna G. se întoarse, cu braţele încrucişate. Postura de cicăleală, se gândi Laurel, cu inima cât un purice. Apoi, încercă să caute în gând vreo infracţiune pe care s-o fi făcut ca să merite aşa ceva de la femeia care îi fusese mai mamă ca mama ei adevărată, în timpul anilor de adolescenţă.

– Aşa, începu doamna Grady, după ce Laurel intră în grabă, bănuiesc că îţi dai seama că aţi crescut toate.

– Eu...

– Văd că tu nu-ţi dai seama. Dar o să te fac să înţelegi. Voi patru

alergaţi pe-aici împreună de când eraţi în scutece. Într-un fel, lucrurile astea se vor schimba, pentru că veţi merge fiecare pe drumul ei. Cel puţin o vreme. Un pitic îmi şopteşte că menirea ta e să mergi la New York, la şcoala aceea frumoasă pentru bucătari.

Inima ei se strânse, apoi simţi din nou înţepătura visului spulberat.

– Nu, eu o să-mi păstrez slujba de la restaurant şi o să încerc să merg la cursuri la...

– Nu, nu vei face asta, o întrerupse doamna G., cu degetul ridicat. La vârsta ta, o fată singură în New York City ar trebui să fie deşteaptă sau precaută. Şi, din câte aud, dacă vrei să reuşeşti să faci ceva la şcoala aceea, trebuie să munceşti din greu. Asta înseamnă mai mult decât să faci glazuri şi prăjituri drăguţe.

– E una dintre cele mai bune, însă...

– Atunci, tu o să fii printre cei mai buni.

Doamna G. băgă mâna în buzunar. Scoase un cec, pe care i-l întinse lui Laurel.

– Asta o să-ţi ajungă să-ţi plăteşti taxa pentru primul semestru, să-ţi găseşti o locuinţă decentă şi să cumperi mâncare suficientă cât să rămâi sănătoasă. Să-i foloseşti înţelept, fetiţo, sau o să-mi dai socoteală. Dacă te descurci aşa cum sper eu, şi cum eşti într-adevăr în stare, vorbim despre semestrul următor când va veni vremea.

Laurel privea uimită cecul pe care îl ţinea în mână.

– Nu puteţi... Nu pot...

– Ba pot, şi poţi şi tu. Şi cu asta, basta.

– Dar...

– N-am spus „şi cu asta, basta“? Dacă mă dezamăgeşti, îţi promit că o să mi-o plăteşti. Parker şi Emma merg la colegiu, iar Mackensie e ferm hotărâtă să se ocupe doar de fotografie. Tu ai o altă menire, aşa că urmeaz-o. Asta vrei, nu-i aşa?

– Mai mult decât orice.

Lacrimile îi umpleau ochii.

– Doamnă G., nu ştiu ce să spun. O să vă răsplătesc. O să...

– Bineînţeles că o să mă răsplăteşti. O să mă răsplăteşti ajungând cineva. Acum, totul depinde de tine.

Laurel se aruncă în braţele doamnei Grady.

– N-o să vă pară rău. O să fiţi mândră de mine.

– Sunt sigură de asta. Acum, gata. Du-te sus şi termină.

Laurel mai rămase o clipă.

– Nu voi uita niciodată, şopti ea. Niciodată. Mulţumesc. Mulţumesc, mulţumesc!

Se grăbi spre uşă, nerăbdătoare să le împărtăşească prietenelor ei vestea, întorcându-se pentru o clipă spre doamna G., din nou, radiind de tinereţe şi de strălucire.

– Abia aştept să încep.

capitolul 1

Singură, cu Norah Jones şoptindu-i prin iPod, Laurel transformă o casetă de bomboane fondante într-o dantelă elegantă şi comestibilă. Nu auzea muzica; o folosea mai mult ca să umple aerul decât ca să se distreze, în timp ce aşeză cu greutate caseta terminată în alt doilea din cele patru straturi.

Făcu un pas înapoi ca să cântărească rezultatul, să-i dea un ocol, să caute greşeli. Clienţii Vows doreau produse perfecte, şi exact asta le oferea. Dădu din cap satisfăcută şi sorbi dintr-o sticlă cu apă, în timp ce-şi întinse spatele.

– Gata cu primele două, mai rămân ultimele două.

Privi către panoul unde înfipsese mai multe modele de dantelă veche şi pe cel final desenat, pentru tort. Mireasa de vineri-noaptea fusese de acord cu propunerea ei.

Mai avea încă trei modele de terminat: două pentru sâmbătă, unul pentru duminică – nimic neobişnuit. La Vows, firma de nunţi şi evenimente pe care o administra împreună cu prietenele ei, luna iunie era sezon de vârf.

În doar câţiva ani, transformaseră ideea într-o afacere de succes. Uneori prea de succes, spunea ea, şi de-asta ajunsese să facă dantelă fondantă la ora unu noaptea.

Era un lucru minunat, îşi spuse. Îşi adora munca.

Fiecare avea pasiunea ei. Emma era cu florile, Mac cu fotografia, Parker cu detaliile. Iar ea cu torturile. Şi cu prăjiturile, şi cu tot felul de produse din ciocolată. Însă torturile deţineau supremaţia.

Se întoarse şi începu să desfacă a treia casetă. După cum îi era obiceiul, îşi prinsese părul blond auriu în vârful capului, ca să nu-i intre în ochi. Amidonul de porumb îi murdărise şorţul de cofetar pe care îl purta peste pantalonii de bumbac, iar papucii de bucătărie îi protejau tălpile, după ore de stat în picioare. Mâinile ei, musculoase după atâţia ani de frământat, întins şi ridicat, erau agile şi rapide. Când începu modelul următor, chipul său ascuţit, bine conturat, deveni serios.

Când venea vorba despre arta ei, perfecţiunea nu era un simplu obiectiv. Pentru Vows, era o necesitate. Tortul de nuntă însemna mai mult decât copt şi ornat, tapetat cu zahăr şi umplut. Aşa cum fotografiile de nuntă

făcute de Mac erau mai mult decât fotografii, iar aranjamentele florare şi buchetele create de Emma erau mai mult decât simple flori. Detaliile, programele şi urările pe care le asambla Parker erau, în final, mai importante decât suma părţilor lor.

Puse cap la cap, aceste elemente dădeau naştere unui eveniment unic în viaţă, sărbătorind călătoria a doi oameni făcuţi unul pentru celălalt.

Desigur, era o idee foarte romantică, iar Laurel credea în poveşti de dragoste. Cel puţin teoretic. Mai mult, credea în simboluri şi în sărbători. Şi într-un tort cu adevărat fabulos.

Expresia de pe faţa ei se transforma ca urmare a încântării pe care o simţea în timp ce termină şi al treilea strat, iar ochii ei albaştri şi adânci priviră cu căldură către Parker, care apăruse în uşă.

– De ce nu eşti în pat?

– Detaliile. Parker făcu un semn în formă de cerc deasupra capului. Nu mă puteam linişti. De când lucrezi la asta?

– E ceva vreme. Trebuie să termin, ca să se aşeze peste noapte. Şi mai am cele două torturi pentru sâmbătă, pe care trebuie să le asamblez şi să le decorez mâine.

– Vrei să-ţi ţin de urât?

Se ştiau între ele suficient de bine, încât să înţeleagă că, dacă Laurel spunea nu, nu era nicio supărare. Şi, de cele mai multe ori, când era concentrată asupra muncii ei, răspunsul era nu.

– Sigur.

– Îmi place mult modelul. Parker, aşa cum făcuse Laurel, dădu un ocol tortului. Delicateţea albului pe alb, înălţimea diferită a straturilor şi complexitatea fiecăruia. Chiar arată ca o dantelă de diferite forme. Retro, asta e tema miresei noastre, deci o satisfaci pe deplin.

– În jurul piedestalului vom pune o panglică albastru-deschis, spuse Laurel şi începu următoarea casetă. Iar Emma va împrăştia petale albe de trandafir la bază. O să-i lase cu gura căscată.

– Am lucrat foarte bine cu mireasa.

Îmbrăcată lejer în pijama, cu părul lung şi castaniu despletit din coafura ei obişnuită de lucru, când îl ţinea prins în coadă de cal sau în coc, Parker aşeză ibricul să facă un ceai. Unul dintre avantajele faptului că sediul era la ea acasă şi că Laurel locuia acolo – cu Emma şi cu Parker lângă ea – erau aceste vizite nocturne.

– Ştie ce vrea, comentă Laurel, luând un instrument cu care să festoneze marginile casetei, însă e deschisă la sugestii, şi până acum nu a cerut marea cu sarea. Dacă o va ţine tot aşa în următoarele douăzeci şi patru de ore, cu siguranţă va câştiga statutul de Mireasa Perfectă din partea Vows.

– Azi, la repetiţie, păreau fericiţi şi relaxaţi, ceea ce e un semn bun.

– Aha. Laurel continuă modelul cu bucle şi puncte, amplasându-le foarte exact. Deci, de ce nu eşti în pat?

Parker oftă, ţinând în mână ibricul de ceai.

– Cred că am avut un moment mai prost. Stăteam pe terasă şi beam un pahar de vin. Îi vedeam casa lui Mac şi pe cea a Emmei. Ambele erau luminate şi se simţea parfumul din grădini. Totul era atât de tăcut şi de frumos. Luminile s-au stins – întâi la Emma, apoi, la puţin timp după aceea, la Mac. Mă gândeam că plănuim nunta lui Mac şi că Emma tocmai s-a logodit, şi-mi treceau prin minte toate jocurile noastre de-a nunta, când eram copii. Acum e real. Stăteam acolo, în linişte şi în întuneric, şi m-am trezit că-mi doresc ca părinţii mei să fie aici să vadă. Să vadă ce am realizat şi unde am ajuns. Mă simţeam cumva prinsă – făcu o pauză să măsoare ceaiul – între tristeţea că ei nu mai sunt şi fericirea că pot fi mândri de mine, deoarece ştiu că sunt mândri de mine. De noi.

– Mă gândesc adesea la ei. Toate ne gândim, spuse Laurel continuându-şi treaba. Pentru că au fost o parte atât de importantă în viaţa noastră şi pentru că avem multe amintiri cu ei. Deci ştiu ce simţi.

– Le-ar plăcea de Mac şi de Carter, de Emma şi de Jack, nu-i aşa?

– Da, le-ar plăcea. Şi vezi ce am făcut noi aici, Parker? E foarte tare. Le-ar plăcea şi asta.

– Am noroc că eşti trează şi că lucrezi. Parker turnă apă fierbinte în cană. M-ai liniştit.

– La ordinele tale. Şi să ştii că mai are cineva norocul ăsta, şi anume mireasa de vineri. Tu vezi tortul? Îşi îndepărtă o şuviţă de păr care-i intrase în ochi şi dădu din cap, încântată. E perfect. Iar când voi face ultima parte, or să plângă îngerii de fericire.

Parker dădu ibricul deoparte.

– Sincer, Laurel, ar trebui să te mândreşti mai mult cu ceea ce faci.

Laurel rânji.

– Lasă naibii ceaiul! Aproape am terminat. Toarnă-mi un pahar cu vin!

În dimineaţa următoare, după şase ore de somn, Laurel făcu o şedinţă scurtă de gimnastică, apoi se pregăti pentru o nouă zi de lucru. În cea mai mare parte era prinsă în bucătărie, însă, înainte să-şi înceapă rutina, trebuia să aibă loc întâlnirea generală care prefaţa fiecare eveniment.

Laurel coborî în grabă scările de la etajul al treilea până la parterul casei, apoi intră în bucătăria familiei, unde doamna Grady asambla un

platou de fructe.

– Bună dimineaţa, doamnă G.

Doamna Grady îşi încruntă sprâncenele.

– Pari cam arţăgoasă.

– Mă simt arţăgoasă. Şi pe bună dreptate. Laurel strânse pumnii şi îşi încordă muşchii. Vreau cafea. Multă.

– Parker a luat deja cafeaua sus. Tu ia fructele şi prăjiturelele. Mănâncă nişte fructe. N-ar trebui să-ţi începi ziua cu burta goală.

– Da, doamnă. A mai venit cineva?

– Nu încă, însă am văzut camioneta lui Jack plecând, cu ceva timp în urmă, şi sunt sigură că va veni şi Carter să-mi facă ochi dulci ca să primească un mic dejun decent.

– Atunci le fac loc. Laurel luă platourile, echilibrându-le cu talentul pe care îl căpătase în trecut, cât fusese chelneriţă.

Le duse sus în bibliotecă, unde se afla acum sala de conferinţe a firmei Vows. Parker stătea la masa cea mare, cu un serviciu de cafea în faţă. Ca de obicei, BlackBerry-ul rămăsese lângă ea. Părul strâns în coadă îi lăsa faţa liberă, iar cămaşa albă imaculată transmitea un aer oficial. Sorbea din cafea şi studia datele de pe laptop, având în ochii albaştri acea privire căreia Laurel ştia că nu-i scăpa nimic.

– Provizii, anunţă Laurel. Aşeză tăvile, apoi îşi dădu după urechi părul lung până la bărbie şi, ascultând de doamna Grady, îşi luă un mic bol cu fructe de pădure. Nu te-am prins dimineaţă în sala de gimnastică. La ce oră te-ai trezit?

– La şase, şi asta a fost bine, pentru că mireasa de sâmbătă după-amiază a sunat imediat după şapte. Tatăl ei a alunecat din cauza pisicii şi şi-a rupt nasul.

– Ah!

– E îngrijorată pentru el, însă e îngrijorată şi de cum va arăta la nuntă şi în fotografii. O să-l sun pe machior, să vedem ce putem face.

– Îmi pare rău de ghinionul lui, însă dacă asta va fi cea mai mare problemă în acest weekend, atunci o să fie minunat.

Parker îi făcu semn cu degetul să tacă.

– Nu cobi.

Mac intră în cameră, înaltă şi slabă, îmbrăcată în jeanşi şi într-un tricou negru.

– Salut, dragelor.

Laurel analiză zâmbetul din ochii verzi ai prietenei ei.

– Ai făcut sex în dimineaţa asta.

– Am avut o partidă excelentă de sex în dimineaţa asta, mulţumesc.

Mac îşi turnă cafea şi luă o brioşă. Dar tu?

– Nemernico!

Mac se lăsă râzând în scaun şi îşi întinse picioarele.

– Prefer exerciţiile mele de dimineaţă rutinei voastre şi aparatelor Bowflex.

– Nemernică rea şi obraznică, spuse Laurel şi înghiţi o zmeură.

– Ador verile, când dragostea vieţii mele nu trebuie să se trezească şi să plece devreme, ca să-i lumineze pe cei tineri. Îşi deschise laptopul. Acum sunt pregătită, din toate punctele de vedere, pentru afaceri.

– Tatăl miresei de sâmbătă după-amiază şi-a spart nasul, îi spuse Parker.

– Ce prostănac! Fruntea lui Mac se încreţi. Pot să fac multe în Photoshop dacă vor neapărat, însă asta înseamnă să trişez. S-a mai întâmplat şi o să fie o amintire amuzantă. Părerea mea.

– Vom afla care e părerea miresei după ce se întoarce de la doctor. Parker îşi îndreptă privirea către Emma, care tocmai intra.

– Nu am întârziat. Mai sunt douăzeci de secunde. Se îndreptă spre cafea, cu buclele negre săltând. Am adormit din nou. După.

– Şi pe tine te urăsc, mârâi Laurel. Avem nevoie de o regulă nouă. Nu aveţi voie să vă lăudaţi la întâlnirile de afaceri că faceţi sex, când jumătate dintre noi nu au parte de aşa ceva.

– De acord, spuse Parker imediat.

– Vai! Emma îşi puse, râzând, câteva fructe în bol.

– Tatăl miresei de sâmbătă după-amiază şi-a rupt nasul.

– Vai, repetă Emma, îngrijorată după ce auzi anunţul lui Mac.

– Vom vedea ce facem după ce avem mai multe detalii, însă, oricare ar fi rezultatul, grija e a mea şi a lui Mac. O să te ţin la curent, îi spuse Parker lui Mac. Acum, evenimentul din noaptea asta. Au sosit toţi participanţii, rudele şi musafirii din afara oraşului. Mireasa, mama miresei şi participanţii vin aici la ora trei pentru coafură şi machiaj. Mama mirelui are programare la salon şi vine la patru, împreună cu tatăl mirelui. Tatăl miresei soseşte cu fiica lui. O să-l ţinem fericit şi ocupat până vine vremea fotografiilor oficiale în care apare şi el. Mac?

– Rochia miresei e superbă. O poveste de dragoste din alt timp. O să mă joc cu ideea asta.

În timp ce Mac îşi schiţa planurile şi orarul, Laurel se ridică să-şi toarne a doua ceaşcă de cafea. Făcu câteva însemnări, până când preluă Emma. După ce Laurel îşi termină de notat activităţile, Emma completă momentele şi locurile în care era nevoie de ea.

Era o rutină pe care o perfecţionaseră de când Vows se transformase

din idee în realitate.

– Laurel, spuse Parker.

– Tortul e gata şi e minunat. E greu, aşa că o să am nevoie de ajutor ca să-l duc la recepţie; modelul nu nece- sită asamblare la faţa locului. O să am nevoie de tine, Emma, să îi pui panglica şi petalele de trandafir alb după ce îl ducem, însă asta abia înainte să fie servit. Nu au vrut tort al mirelui. Au preferat o selecţie de mini-prăjituri şi bomboane de ciocolată în formă de inimă. Şi acestea sunt gata şi le vom servi pe porţelan alb, pe care punem milieuri de dantelă care să reflecte modelul tortului. Faţa de masă pe care stă tortul este albastru-deschis, cu dantelă. Cuţitul şi platoul de tort sunt de la mire şi mireasă. Au fost ale bunicii ei, aşa că trebuie să stăm cu ochii pe ele.

– O să lucrez la prăjiturile pentru duminică aproape toată ziua, însă ar trebui să termin la patru, dacă aveţi nevoie de mine. La sfârşit, tortul care rămâne va fi pus în cutii legate cu panglică albastră, pe care sunt cusute numele mirelui şi al miresei şi data. La fel şi cu celelalte prăjituri şi bomboane de ciocolată. Mac, aş vrea o poză cu tortul, să o am la dosar. N-am mai făcut modelul ăsta până acum.

– Se face.

– Şi tu, Emma, am nevoie de florile pentru tortul de sâmbătă noaptea. Poţi să mi le laşi când vii să te îmbraci pentru evenimentul de astăzi?

– Bineînţeles.

– Pot să spun ceva personal? Mac ridică mâna să ceară cuvântul. Nimeni nu a menţionat că noua nuntă a mamei mele are loc mâine, în Italia, care, din fericire, se află la mulţi, mulţi kilometri distanţă de căsuţa noastră fericită din Greenwich, Connecticut. M-a sunat la cinci dimineaţa, căci Linda se pare că nu înţelege cum e cu fusul orar – şi, să fiu sinceră, nici nu cred că-i pasă.

– Şi de ce-ai răspuns? întrebă Laurel, chiar când Emma întindea mâna să-i mângâie piciorul lui Mac, în semn de compasiune.

– Pentru că ar fi continuat să sune, iar eu încerc să mă înţeleg cu ea. Cred că prinde bine o schimbare. Mac îşi trecu degetele prin părul ei roşu tuns scurt. Bineînţeles, au fost lacrimi şi acuzaţii, pentru că mă vrea acolo. S-a schimbat faţă de săptămâna trecută, când nu dorea aşa ceva. Şi pentru că nu am nici cea mai mică intenţie de a sări într-un avion doar ca să o văd căsătorindu-se pentru a patra oară, mai ales că în seara asta am un eveniment, mâine, două, iar duminică încă unul, nu mai vorbeşte cu mine.

– Măcar să dureze.

– Laurel, murmură Parker.

– Vorbesc serios. Trebuie să-i spui ce gândeşti, îi sugeră ea lui Parker. Eu nu am făcut-o. Am lăsat să se umple paharul.

– Apreciez, spuse Mac. Sincer. Însă, după cum vezi, nu mă simt rău, nu sunt copleşită de vină şi nu sunt deloc furioasă. Cred că am norocul să fi găsit pe cineva sensibil, iubitor şi foarte serios. Un avantaj care întrece cu mult partidele minunate de sex de dimineaţă. Toate aţi fost de partea mea când am încercat să îi fac faţă Lindei, m-aţi ajutat să trec peste pretenţiile ei absurde şi peste nebunia ei. Carter doar a echilibrat perfect cântarul, aşa că, acum, am rezolvat problema. Voiam să vă spun asta.

– Aş fi făcut sex cu el dimineaţa fie şi numai pentru asta.

– Stai departe, McBane. Însă apreciez sentimentul. Aşa, încheie Mac, ridicându-se de pe scaun. Vreau să apuc să lucrez ceva înainte să mă dedic evenimentului de astăzi. O să trec pe aici să fac poze cu tortul.

– Aşteaptă, vin cu tine. Emma ţâşni în picioare. Mă întorc repede şi o să-ţi aduc florile, Laurel.

După ce plecară, Laurel rămase o clipă nemişcată.

– Chiar vorbea serios.

– Da, chiar vorbea serios.

– Şi are dreptate, spuse Laurel profitând de un ultim moment de relaxare la cafea. Carter e cel care a schimbat-o. Mă întreb cum o fi să ai un bărbat care poate face asta, care poate să te ajute astfel, fără să fie prea băgăreţ şi care să te iubească în felul ăsta. Cred că, din punctul acesta de vedere, o invidiez mai mult decât doar pentru sex.

Laurel se ridică în picioare.

– Trebuie să mă întorc la treabă.

Laurel nu prea avusese timp să se gândească la bărbaţi în ultimele zile. Nu avusese nici timp şi nici energie să se gândească la iubire şi la poveşti de dragoste. Da, avea mereu de-a face cu nunţi, însă acelea erau afaceri, iar afacerile cu nunţi necesitau concentrare şi precizie.

Tortul ei Dantelă veche, căruia îi dedicase trei zile, îşi avusese momentul de glorie înainte să fie dezasamblat şi devorat. Sâmbătă după-amiază fuseseră aduse fantasticele sale Petale Pastel, cu sute de petale de trandafir în relief, din aluat, iar sâmbătă seara, Grădina cu Trandafiri, în care straturile de trandafiri roşii se suprapuneau cu cele de prăjituri de vanilie, cu glazură mătăsoasă.

Pentru evenimentul mai mic şi mai informal de duminică după-amiază, mireasa alesese Fructe de pădure de Vară. Laurel copsese, umpluse, asamblase şi glazurase. Acum, chiar când mirele şi mireasa schimbau

jurăminte pe terasă, Laurel termina proiectul, aşezând pe straturi fructele proaspete şi frunzele de mentă.

În spatele ei, ajutoarele terminau de decorat mesele pentru gustarea de seară. Purta un şorţ de cofetar peste un costum care avea aproape aceeaşi culoare ca zmeura pe care o alegea.

Făcu un pas înapoi şi studie liniile şi echilibrul, apoi luă un ciorchine de struguri ca să-l împrăştie pe un strat.

– Arată apetisant.

Îşi încruntă sprâncenele în timp ce aşeza cireşele cu coadă. Era obişnuită să fie întreruptă în timp ce lucra, însă asta nu însemna că îi făcea şi plăcere. Mai mult, nu se aşteptase să apară şi fratele lui Parker la eveniment.

Apoi îşi aminti că el venea şi pleca după cum avea chef.

Însă când îi zări mâna îndreptându-se spre unul dintre vasele ei, i-o dădu la o parte.

– Ia mâna!

– Tot aia e, cu două mure în plus sau în minus.

– Nu ştiu pe unde ai băgat mâinile, spuse ea, continuând să aşeze trei frunze de mentă, fără să se sinchisească să-l privească. Ce vrei? Lucrăm.

– Şi eu, mai mult sau mai puţin. Chestii avocăţeşti. Am trecut să las nişte acte.

El avea grijă de treburile lor legale, atât personal, cât şi în afaceri. Ştia foarte bine că petrecea multe ore ca să le ajute, de obicei din timpul său liber. Dar dacă nu se lua de el, ar fi încălcat o tradiţie îndelungată.

– Şi ţi-ai ales bine momentul să vii şi să ciuguleşti din mâncare.

– Trebuie să am şi eu ceva de câştigat. Ce e la gustare?

Ea cedă şi se întoarse. Faptul că purta jeanşi şi tricou nu-i scădea din prestanţa de avocat la Ivy League – nu şi în ochii ei. „Delaney Brown, din familia Brown din Connecticut“, se gândi ea. Înalt, atrăgător şi zvelt, cu părul castaniu şi des, ceva mai lung decât cerea moda avocăţească.

Oare o făcuse intenţionat? Era convinsă de asta, căci îl ştia drept un bărbat care avea întotdeauna un plan. Avea aceiaşi ochi adânci şi albaştri ca Parker, însă, deşi îl cunoştea dintotdeauna, cu greu putea citi ce se ascundea dincolo de ei.

În opinia ei, era mult prea frumos pentru a fi în avantajul lui şi mult prea dulce pentru al altcuiva. Mai era şi foarte loial, generos şi enervant de protector.

El îi zâmbi, rapid şi simplu, cu o nuanţă ironică dezarmantă, pe care ea credea că o folosea ca armă letală în instanţă. Sau în pat.

– Somon fiert, rece, pui florentin, legume de vară coapte, clătite cu cartofi, mai multe feluri de quiche, caviar cu garnitură completă, prăjituri asortate şi patiserie, platou de fructe şi brânzeturi, apoi tort cu seminţe de mac, cu cremă de dulceaţă de portocale şi glazură Grand Marnier, cu fructe proaspete pe deasupra.

– Rămân şi eu.

– Da, bănuiesc că poţi să îi abureşti pe organizatori, spuse ea. Îşi roti umerii şi gâtul în timp ce alegea fructele.

– Te doare ceva?

– Să faci un coş din ăsta îţi distruge gâtul şi umerii.

El îşi ridică mâinile, apoi le băgă în buzunare.

– Jack şi Carter sunt aici?

– Sunt pe-aici, pe undeva. Nu i-am văzut azi.

– Cred că mă duc să îi caut.

– Îhm.

Însă porni de-a lungul încăperii, până la fereastră, şi privi în jos spre terasa acoperită cu flori, spre scaunele albe, şi spre mireasa frumoasă, care-i zâmbea mirelui.

– Au ajuns la treaba cu inelul, spuse Del.

– Da, mi-a spus Parker acum. Laurel apăsă butonul căştii. Eu sunt gata, Emma, tortul e pregătit pentru tine.

Echilibră stratul de sus cu o tulpină încărcată cu mure.

– Ai cinci minute, anunţă ea, apoi începu să-şi umple cutia cu ce mai rămăsese din fructe. Să mergem să turnăm şampania, cocktailurile Bloody Mary şi să amestecăm mimozele. Te rog, aprinde lumânările. Încercă să ridice cutia, însă Del o dădu la o parte.

– O duc eu.

Ea ridică din umeri şi merse să pornească muzica de fundal, care urma să se audă până când începea să cânte orchestra.

Coborâră pe scara de serviciu, trecând pe lângă ospătarii în uniformă, care urcau cu antreurile pentru un cocktail scurt, ce trebuia să-i ţină ocupaţi pe oaspeţi cât timp Mac făcea fotografiile oficiale cu mirele şi mireasa, cu petrecerea de nuntă şi cu familia.

Intrară în bucătărie, unde toţi lucrau la foc continuu. Obişnuită cu haosul, Laurel se strecură, luă un vas mic şi puse în el câteva fructe. I-l întinse lui Del.

– Mersi.

– Nu sta în calea mea. Da, sunt gata, îi răspunse lui Parker prin cască. Da, în treizeci de minute. Totul e aranjat. Privi înspre bucătari şi ospătari. Nu sunt întârzieri. Ah, a venit Del. Îhm.

Savurând fructele de pădure, aplecat peste blatul din bucătărie, el o privea cum îşi scoate şorţul.

– În regulă, vin acum acolo.

Se ridică şi el şi o urmă până la intrarea secundară, care, curând, avea să fie transformată într-o zonă mai răcoroasă de depozitare. Îşi scoase agrafa şi îşi scutură părul, apoi ieşi afară.

– Unde mergem?

– Eu merg să-i conduc pe oaspeţi înăuntru. Tu te duci unde vrei.

– Îmi place aici.

Era rândul ei să zâmbească.

– Parker spune că trebuie să scăpăm de tine, până vine vremea să facem curăţenie. Du-te la prietenii tăi, Del, iar dacă sunteţi băieţi buni, o să vă hrănim mai târziu.

– Bine, dar dacă vă ajut la curăţenie, vreau din tortul ăla.

Afară se despărţiră, el îndreptându-se către cabana reamenjată care-i servea lui Mac drept studio şi casă, iar ea către terasă, unde mirele şi mireasa se sărutau pentru prima dată după căsătorie.

Laurel privi o dată în urma ei – o singură dată. Îl cunoştea dintotdeauna – mâna destinului, probabil. Însă era vina ei şi problema ei că îl iubea pe ascuns de când se ştia.

Oftă, apoi arboră un zâmbet larg, profesional, şi merse să-i conducă pe oaspeţi în sala de bal.

1 Internal Revenue Service, agenţia responsabilă de taxe în cadrul guvernului Statelor Unite (n.red.)

capitolul 2

După ce plecă şi ultimul musafir, iar cei de la firma de catering strânseseră tot, Laurel se întinse pe canapeaua din salonul familiei, cu un binemeritat pahar de vin.

Nu ştia exact unde erau bărbaţii – probabil se întorseseră în vizuina lor cu o cutie cu şase beri –, însă era plăcut, foarte plăcut, să se relaxeze doar între femei, într-o linişte relativă.

– A fost un weekend perfect, spuse Mac şi ridică paharul să ciocnească. Patru repetiţii, patru evenimente. Nici măcar un incident. Nici urmă. E un record.

– Tortul a fost uimitor, adăugă Emma.

– Ai mâncat ceva din el, spuse Laurel.

– Şi a fost delicios. M-a emoţionat faptul că băieţelul mirelui a fost cavalerul de onoare. Era foarte drăgălaş. Mi-au dat lacrimile.

– Vor fi o familie frumoasă. Parker stătea cu ochii închişi şi cu BlackBerry-ul în braţe. Mai vezi oameni cu copii, care se căsătoresc pentru a doua oară, şi te gândeşti: Oho, se anunţă furtuni la orizont. Dar în cazul lor, se vede că ea şi copilul se plac teribil. A fost emoţionant.

– Am făcut nişte poze grozave. Iar tortul a ieşit excepţional, adăugă Mac. Poate o să aleg şi pentru al meu seminţele de mac.

Ca să-şi mai relaxeze cârceii, Laurel îşi tot mişca degetele de la picioare.

– Data trecută voiai tortul italian cu cremă.

– Poate ar trebui să văd mai multe mostre. Versiuni mai mici, din mai multe tipuri şi mai multe modele. O să fie o orgie culinară şi fotografii uimitoare.

Laurel ridică degetul.

– Mori, Mackensie! Mori!

– Ar trebui să rămâi cu tortul italian. E preferatul tău.

Mac îşi ţuguie buzele şi făcu un semn către Emma.

– Ai dreptate. Şi mi se potriveşte. Tu ce tort ţi-ai alege?

– Nici măcar nu mă pot gândi. Încă încerc să mă obişnuiesc cu ideea de logodnă. Emma îşi examină inelul cu diamant de pe deget, zâmbind. Şi, odată ce încep planurile şi detaliile de nuntă, mă aştept să devin maniacă. Aşa că o să amân discuţia asta pentru cât mai târziu.

– Da, te rog, aprobă Laurel.

– Oricum, întâi ai nevoie de rochie, îi spuse Parker, care continua să stea cu ochii închişi. Rochia e prima întotdeauna.

– Acum ai comis-o, mârâi Laurel.

– Nici măcar nu m-am gândit. Nu mai puţin de o mie de ori, adăugă Emma. Nu m-am uitat decât la vreo jumătate de milion de fotografii. O să aleg un model gen prinţesă. Kilometri întregi de rochie. Poate un corsaj cu umerii goi, poate un model în formă de inimă, căci am sâni perfecţi.

– Aşa este, ai, aprobă Mac.

– Sub nici o formă nu vreau ceva simplu. Luxos este cuvântul meu preferat. Vreau tiară şi trenă. Ochii ei întunecaţi strălucire. Şi pentru că o să fie în luna mai a anului următor, o să-mi fac un buchet incredibil şi, da, luxos. Cred că voi alege culori pastel. Poate. Probabil. Pasteluri romantice, care-ţi frâng inima.

– Nici măcar să nu te gândeşti, interveni Laurel.

– Toate veţi fi îmbrăcate în culori deschise, continuă Emma nestingherită. O grădină cu prietenele mele, spuse ea şi oftă, lung şi visător. Apoi, când mă va vedea, Jack va rămâne fără suflare. În acea clipă, când ne vom privi unul pe celălalt, lumea se va opri în loc pentru noi. Doar pentru o clipă, o clipă incredibilă.

Din poziţia în care se afla pe podea, îşi rezemă capul de piciorul lui Parker.

– Nu am ştiut cu adevărat, când eram mici şi ne jucam de-a Ziua Nunţii. Nu ştiam cu adevărat ce înseamnă acea clipă incredibilă. Suntem norocoase să vedem atât de des astfel de clipe.

– Cea mai bună slujbă, murmură Mac.

– E cea mai bună slujbă datorită nouă, spuse Laurel ridicându-se ca să ciocnească. Noi am făcut asta pentru a le oferi oamenilor acea clipă incredibilă. O vei avea şi tu pe a ta, Em – organizată până în cel mai mic detaliu de Parker, înconjurată de florile pe care ţi le vei aranja singură, surprinsă în fotografii de Mac. Şi sărbătorită cu un tort pe care îl voi crea special pentru tine. Unul luxos. Îţi garantez.

– Vai! Ochii negri ai Emmei se umeziră. Oricât de mult l-aş iubi pe Jack – şi chiar îl iubesc –, n-aş fi la fel de fericită ca acum, dacă n-aţi fi voi.

Mac îi întinse Emmei un şerveţel.

– Eu sunt prima. Eu vreau un tort special făcut pentru mine, îi spuse ea lui Laurel. Dacă ea primeşte unul, vreau şi eu.

– Pot să aşez trepiede şi aparate foto între straturi.

– Şi teancuri mici de cărţi pentru Carter? o completă Mac râzând. Prostesc, dar interesant.

– Urmăreşte tema fotografiilor tale de logodnă, îi spuse Emma şi îşi şterse ochii. Mi-a plăcut cum le-aţi făcut pe acelea, cu tine şi Carter pe canapea, cu picioarele unite, el cu o carte în braţe, iar tu ca şi când ai fi lăsat

aparatul jos după ce ai făcut poza. Amândoi rânjeaţi unul la celălalt. Asta mă face să te întreb de portretul meu de logodnă. Când, unde, cum?

– Simplu. Tu şi Jack în pat, goi.

Emma întinse piciorul şi o lovi uşor pe Mac.

– Taci!

– Şi asta ar merge, spuse Laurel.

– Facem mult mai mult decât sex!

– Bineînţeles. Vă gândiţi să faceţi sex.

Parker deschise un ochi.

– Avem o relaţie foarte stratificată, insistă Emma. Asta include mult sex. Însă, serios...

– Am nişte idei. Ar trebui să ne verificăm agenda şi să stabilim ceva.

– Acum?

– Bineînţeles. Parks sigur are agendele noastre pe BlackBerry, spuse Mac întinzându-se după el.

Parker deschise ochii şi îi aruncă o privire sfredelitoare de avertizare.

– Dacă vrei să mori, atinge-l.

– Iisuse! Să mergem la studio, ca să mă uit în agenda mea. Oricum, ar trebui să ne punem de acord cu băieţii şi să-i spunem lui Jack să-şi facă timp.

– Excelent.

– Unde sunt băieţii? întrebă Laurel.

– Jos, cu doamna G., răspunse Emma. Mănâncă pizza şi joacă poker – sau cel puţin aşa plănuiau.

– Nimeni nu ne-a întrebat şi pe noi dacă vrem pizza şi poker, continuă Laurel ridicând din umeri aşa cum stătea tolănită pe canapea, în timp ce toate privirile se îndreptară asupra ei. Nu, nu vreau pizza şi poker, pentru că îmi place aici. Totuşi...

– Oricum, interveni Mac sărind în picioare. S-ar putea să mai dureze până ne punem de acord. Hai doar să ne fixăm asupra ideii, apoi să ne consultăm agenda.

– Perfect. Bună treabă, fetelor, spuse Emma şi se ridică.

Ieşiră, iar Laurel se întinse.

– Am nevoie de un masaj. Ar trebui să avem un maseur al nostru, pe nume Sven. Sau Raoul.

– O să trec pe listă. Între timp, ai putea să suni la Serenity şi să comanzi unul.

– Însă, dacă am avea un Sven – cred că Sven e mai bun decât un

Raoul –, l-aş putea folosi chiar acum; apoi aş aluneca în pat, fără să-mi mai pese, şi aş adormi. Câte zile mai avem până la vacanţă?

– Prea multe.

– Spui asta acum, însă imediat ce ne eliberăm şi plecăm la Hamptons, tot cu BlackBerry după tine o să fii.

– Pot să renunţ la el oricând.

Laurel răspunse zâmbetului lui Parker.

– O să-ţi cumperi o husă rezistentă la apă, ca să poţi înota cu el.

– Ar trebui să le facă rezistente la apă. Sigur avem tehnologia necesară.

– Eu te părăsesc, te las singură cu unica ta dragoste; mă duc să mă bag în cada cu apă fierbinte şi să visez la Sven.

Laurel se rostogoli de pe canapea.

– E plăcut să le vedem pe Emma şi pe Mac atât de fericite, nu-i aşa?

– Îhî.

– Ne vedem mâine-dimineaţă.

Baia fierbinte făcuse minuni, însă o lăsase complet trează, în loc să o relaxeze şi să o adoarmă. Decât să petreacă o oră chinuindu-se să adoarmă, Laurel deschise televizorul din camera de zi şi se aşeză la calculator să-şi verifice programul din acea săptămână. Răsfoi reţetele – de care era dependentă, aşa cum era Parker de BlackBerry – şi găsi câteva demne de salvat, pe care să le modifice şi să le personalizeze mai târziu.

Fără a se simţi încă obosită, se aşeză în scaunul ei preferat, cu caietul de schiţe. Acel scaun fusese preferatul mamei lui Parker şi mereu o făcuse pe Laurel să se simtă comod şi în siguranţă. Se aşeză cu picioarele încrucişate pe perna moale, cu caietul în braţe, şi se gândi la Mac. La Mac şi la Carter. La Mac, în rochia fabuloasă de nuntă pe care şi-o alesese – pe care i-o găsise Parker.

Linii clare şi aerodinamice, perfecte pentru trupul înalt şi zvelt al lui Mac. Fără zorzoane şi doar puţin sexy. Desenă un tort care să oglindească ideea – clasic şi simplu. Însă îl respinse imediat.

Linii clare pentru rochie, însă lui Mac îi plăceau culoarea, şi extravaganţa, lucrurile unice şi îndrăzneţe. Iar acela era unul dintre motivele pentru care Carter o adora.

Aşa că o să creeze ceva îndrăzneţ. O nuntă plină de culoare. Straturi pătrate, nu cele rotunde tradiţionale, cu glazura preferată de cremă de unt a lui Mac. Pătrat. Da, da. Auriu-închis, acoperit cu flori de toamnă – le va face supradimensionate, cu petale mari, şi în detaliu – de un portocaliu-

ruginiu şi ars.

Culoare, textură, formă, să atragă atenţia fotografului, şi suficient de romantic pentru orice mireasă. Iar în vârf, formă de buchet, cu panglici lungi de un auriu-închis. Nuanţe de alb pe ici, pe acolo, ca să scoată în evidenţă culoarea.

„Toamna lui Mac“, se gândi ea zâmbind, în timp ce adăuga detaliile. Numele perfect pentru el, pentru anotimp şi pentru felul în care se îndrăgostise prietena ei.

Laurel ţinu schiţa pe braţ, apoi zâmbi mulţumită.

– Sunt bună. Iar acum mi-e foame.

Se ridică şi rezemă caietul de lampă. Cu prima ocazie, îi va arăta desenul lui Mac, ca să audă şi părerea miresei. Însă, cunoscându-şi prietena, ştia că va primi un „Uau!“ plin de încântare.

Merita o gustare, poate o felie de pizza rece, dacă mai rămăsese. O să regrete mâine dimineaţă, însă nu se putea abţine.

Era trează şi înfometată. Unul dintre avantajele pe care ţi le aduceau o afacere proprie şi o viaţă proprie era acela de a te răsfăţa din când în când.

Merse în tăcere prin întuneric, căci ştia bine casa învăluită în lumina lunii. Ieşi din aripa în care locuia şi coborî scările, încercând să-şi ia gândul de la pizza rece şi să aleagă, în schimb, fructe proaspete şi ceai de plante.

Trebuia să se trezească devreme ca să facă gimnastică. Apoi, urma să primească trei cupluri la degustare, aşa că trebuia să se pregătească şi să se spele.

O întâlnire de seară cu un client, ca să stabilească detaliile de bază ale unei nunţi care urma să aibă loc la iarnă, apoi avea restul nopţii liber să mai rezolve din treburi sau să facă ce-i trecea prin cap.

Slavă Domnului că nu avea întâlniri romantice şi că, astfel, nu mai era nevoită să se aranjeze ca să iasă în oraş – şi să poarte anumite haine –, să facă conversaţie şi apoi să fie nevoită să se hotărască dacă să facă sex sau nu.

Viaţa era mai uşoară aşa, se gândi ea în timp ce trecu de colţul de la baza scării. Mai uşoară, mai simplă şi mult mai puţin riscantă, dacă scoteai din meniu întâlnirile romantice şi sexul.

Se ciocni de ceva solid – o formă masculină – şi se dezechilibră uşor. Înjură şi se retrase în lateral. Dosul palmei ei lovi cu putere în carne, provocând o altă înjurătură, care nu era a ei. În timp ce se prăbuşea, se prinse cu mâna de o bucată de material. Auzi cum se sfâşie, în timp ce forma masculină se prăbuşea peste ea.

Încovoiată, cu capul răsunându-i în locul unde se lovise de scară,

zăcea moale ca o cârpă. Chiar şi în întuneric, recunoscu trupul şi parfumul lui Del.

– Dumnezeule! Laurel? La naiba. Te-ai rănit?

Ea trase aer în piept, simţindu-i greutatea – şi faptul că o anumită zonă din acea greutate apăsa foarte intim între picioarele ei. De ce naiba se gândise la sex? Sau la lipsa acestuia?

– Dă-te jos de pe mine, bâigui ea.

– Încerc. Eşti bine? Nu te-am văzut. El se retrase parţial, iar ochii lor se întâlniră în lumina albastră a lunii.

– Ah!

Pentru că mişcarea lui crescuse presiunea – centru pe centru –, începu să-i tremure şi altceva, în afară de inimă.

– Dă-te jos de pe mine. Acum.

– Bine, bine, m-am dezechilibrat – iar tu m-ai prins de cămaşă şi m-ai tras în jos după tine. Am încercat să te ţin. Aşteaptă să aprind lumina.

Ea rămase acolo unde era, aşteptând să-i revină suflul, să nu mai tremure. Când el aprinse lumina în hol, ea închise ochii.

– Oh, spuse el, dregându-şi glasul.

Ea stătea întinsă pe scări, cu picioarele desfăcute, îmbrăcată într-un maiou alb şi subţire şi într-o pereche de boxeri roşii. Unghiile de la picioare îi erau date cu ojă roz. El decise că era mult mai înţelept să se concentreze asupra degetelor ei de la picioare decât asupra picioarelor sau a felului în care i se mula maioul, sau... asupra a orice altceva.

– Lasă-mă să te ajut să te ridici, se oferi el.

Ea îi făcu semn să plece, se ridică în capul oaselor şi începu să-şi frece ceafa.

– La naiba, Del, de ce te furişezi prin casă?

– Nu mă furişam. Mergeam. Dar tu de ce te furişai?

– Nu mă furişam – Dumnezeule, aici locuiesc!

– Şi eu locuiam aici, mârâi el. Mi-ai sfâşiat cămaşa.

– Şi tu mi-ai fracturat craniul.

Iritarea se transformă imediat în grijă.

– Chiar te-am rănit? Lasă-mă să văd.

Înainte ca ea să se poată mişca, el se ghemui şi întinse mâna să-i pipăie ceafa.

– Ai căzut destul de rău. Nu sângerează.

– Au! ţipă ea. În sfârşit, gestul lui îi distrase atenţia de la cămaşa sfâşiată şi de la muşchii de sub ea. Nu mai apăsa.

– Ar trebui să-ţi pun nişte gheaţă.

– E în regulă. Sunt bine. Era întărâtat, asta era sigur, gândea ea, şi

îşi dori ca el să nu arate atât de ciufulit, de încurcat şi de ridicol de sexy. Ce naiba faci aici? E miezul nopţii.

– E abia miezul nopţii, ceea ce, în ciuda numelui, nu înseamnă jumătatea nopţii.

El o privi fix în ochi; ea îşi închipuia că, astfel, căuta urme ale unui posibil şoc sau traume. Şi că, din clipă în clipă, o să-i ia şi pulsul.

– Nu-mi răspunzi la întrebare.

– Am rămas cu doamna G. şi am băut bere. Destul de multă cât să... spuse el arătând spre etaj. Voiam mai degrabă să mă trântesc într-una dintre camerele de oaspeţi, decât să conduc până acasă ameţit.

Nu putea să îl certe că fusese responsabil, mai ales că el întotdeauna fusese responsabil.

– Atunci... concluzionă ea, imitându-l, şi arătă spre etaj.

– Ridică-te ca să mă asigur că eşti bine.

– Nu eu sunt cea ameţită.

– Nu, tu eşti cea cu capul spart. Haide.

Rezolvă problema trecându-şi mâinile pe sub braţele ei şi ridicând-o, până când ea se află cu o treaptă deasupra lui, la acelaşi nivel.

– Nu văd vreun X în ochii tăi, nici păsări zburând deasupra capului.

– Ce amuzant!

El îi oferi un zâmbet.

– În schimb, am auzit câteva păsărele ciripind când m-ai plesnit.

Buzele ei tremurau involuntar, chiar şi când se încruntă.

– Dacă ştiam că erai tu, dădeam mai cu putere.

– Asta e fata mea!

Şi oare nu aşa o vedea şi el? se gândi ea, cu un amestec de furie şi de dezamăgire. Doar ca pe una dintre fetele lui.

– Du-te şi dormi, să-ţi treacă ameţeala. Şi nu te mai furişa.

– Unde te duci? întrebă el, văzând-o că pleacă.

– Unde vreau.

Aşa făcea de obicei, se gândi el, iar acela era unul dintre cele mai atrăgătoare lucruri la ea. Asta dacă nu puneai la socoteală felul cum i se vedea posteriorul în boxeri roşii, scurţi.

Iar el nu se gândea la asta. Exact. Doar se asigura că poate să se ţină pe picioare. Pe picioarele ei atât de frumoase.

Îşi întoarse privirea de la ea şi urcă scările până la etajul al treilea. Se duse în aripa lui Parker şi deschise uşa camerei care fusese a lui când era copil, băiat, tânăr.

Nu mai era la fel. Nici nu se aşteptase şi nici nu dorea să fie la fel. Dacă nu se schimbă, lucrurile devin încremenite şi stătute. Pereţii, zugrăviţi

acum într-un verde pal şi plăcut, erau acoperiţi de tablouri cu rame simple, în locul afişelor sportive din copilăria lui. Patul imens cu baldachin fusese al bunicii lui. Continuitatea, se gândi el, nu era sinonimă cu stagnarea.

Scoase rândul său de chei din buzunar şi le aruncă pe birou, apoi se privi în oglindă.

Cămaşa îi era sfâşiată la umăr, părul i se ciufulise şi, dacă nu se înşela, vedea o urmă uşoară în locul în care pumnul lui Laurel intrase în contact cu obrazul lui.

Mereu fusese dură, se gândi el, în timp ce-şi scotea un pantof. Dură, puternică şi nu se temea de aproape nimic. Cele mai multe femei ar fi ţipat, nu-i aşa? Însă nu şi Laurel; ea luptase. O împinsese, ea împinsese înapoi. Şi mai tare.

O admira pentru asta.

Iar corpul ei îl luase prin surprindere. Da, trebuia să recunoască, îşi spuse el în timp ce-şi scotea cămaşa ruptă. Nu că nu i-ar fi cunoscut deja trupul. O îmbrăţişase de nenumărate ori de-a lungul anilor. Dar să îmbrăţişezi o prietenă era cu totul altceva decât să te trezeşti deasupra unei femei, în beznă. Cu totul altceva.

Şi ceva la care era mai bine să nu te gândeşti.

Îşi scoase şi restul hainelor, apoi dădu la o parte cuvertura – opera străbunicii lui. Puse să sune ceasul vechi de lângă pat, apoi stinse lumina.

Când închise ochii, îi reveni în minte imaginea lui Laurel, întinsă pe scări. Şi nu putea scăpa de ea. Se întoarse pe partea cealaltă şi se gândi la întâlnirile de-a doua zi. Şi o văzu pe Laurel în boxerii ei scurţi şi roşii.

– La naiba!

La urma urmei, un bărbat avea dreptul să se gândească la ce voia când era singur pe întuneric.

După cum le era obiceiul în zilele de luni dimineaţa, Laurel şi Parker ajunseră în sala de gimnastică aproape în acelaşi timp. Parker pentru yoga, Laurel pentru cardio. Şi, pentru că amândouă îşi vedeau foarte serios de treabă, nu vorbeau prea mult în timpul exerciţiilor.

Când Laurel se apropia deja de al patrulea kilometru, Parker trecu la pilates, iar Mac intră să arunce aparatului Bowflex ironiile sale obişnuite.

Amuzată, Laurel se opri să-şi tragă sufletul. Convertirea lui Mac la exerciţiile obişnuite izvora din hotărârea ei de a avea braţe şi umeri perfecţi pentru rochia ei de mireasă fără bretele.

– Arăţi bine, Elliot, spuse ea, luând prosopul.

Mac îşi strânse buzele.

Laurel desfăcu o saltea pentru exerciţii, iar Parker îi dădu lui Mac câteva sfaturi pentru modelarea formei muşchilor. Când trecu la haltere, Parker o conduse pe Mac la eliptic.

– Nu vreau.

– Femeile nu conduc doar prin rezistenţă. Cincisprezece cardio, cincisprezece întinderi. Laurel, de unde ai zgârietura aia?

– Ce zgârietură?

– Pe umăr.

Parker se îndreptă spre ea şi întinse degetul către zgârietura expusă de maioul de sport al lui Laurel.

– Ah, am căzut sub fratele tău.

– Poftim?

– Orbecăia în beznă când am coborât să beau nişte ceai – care s-a transformat în pizza rece şi apă minerală. S-a izbit de mine şi am căzut.

– Şi de ce orbecăia?

– Exact asta l-am întrebat şi eu. Multe beri, şi doamna G. A dormit într-una din camerele de oaspeţi.

– Nu ştiam că a fost aici.

– Încă e aici, spuse Mac. Maşina lui e în faţă.

– Mă duc să văd dacă s-a trezit. Cincisprezece minute, Mac.

– Cicălitoareo! Când o să eliberez endorfine? o întrebă Mac pe Laurel. Când o să-mi dau seama?

– Cum ştii când ai orgasm?

– Ah, da? Mac se lumină. E la fel?

– Din păcate, nu, însă principiul după care ştii când te apropii de acel moment e acelaşi. Iei micul dejun aici?

– Mă gândeam la asta. Cred că merit. Iar dacă îl sun pe Carter să vină, o s-o convingă pe doamna G. să facă pâine prăjită franţuzească.

– Atunci fă-o. Trebuie să-ţi arăt ceva.

– Ce?

– E doar o idee.

Imediat după ora şapte, Laurel, îmbrăcată de zi, cu caietul de schiţe în mână, intră în bucătăria familiei.

Bănuia că Del plecase deja, însă iată-l acolo, rezemat de blatul de bucătărie, cu o cană de cafea aburindă în faţă. Într-o postură aproape în oglindă, Carter Maguire stătea aplecat pe blatul de vizavi.

Erau diferiţi. Del, chiar şi în cămaşa ruptă şi în jeanşi, proiecta un fel de eleganţă masculină, în timp ce Carter deborda de o dulceaţă care te dezarma. Şi totuşi, nu era deloc siropos, se gândi ea, căci ar fi urât asta, ci avea un soi de bunătate înnăscută.

Şi, chiar dacă îl văzuse bâjbâind noaptea, Del era agil şi atletic, în timp ce Carter era mai degrabă stângaci.

Cu toate astea, amândoi erau extraordinar de drăgălaşi.

Bineînţeles, nici doamna Grady nu era imună. Îşi vedea de treabă la cuptor – pâinea prăjită franţuzească avusese câştig de cauză –, cu ochii luminoşi şi cu obrajii îmbujoraţi. „E fericită să îi aibă pe băieţi prin preajmă“, se gândi Laurel.

Parker veni de pe terasă, băgând telefonul BlackBerry în buzunar. O zări pe Laurel.

– Mireasa de sâmbătă seara. Doar nervii obişnuiţi. Totul merge perfect. Vin Emma şi Jack, doamnă G.

– Atunci, dacă tot gătesc pentru o armată, soldaţii ar face bine să se aşeze. Ia-ţi mâinile de pe şunca aia, băiete, îl avertiză ea pe Del, aşteaptă să te aşezi la masă, ca oamenii civilizaţi.

– Încercam să fiu primul. Duc eu farfuria. Hei, Laurel, cum îţi e capul?

– Încă pe umeri, îi răspunse ea şi lăsă jos caietul de schiţe, luând cana de suc.

– Bună dimineaţa, zâmbi Carter. Ce s-a întâmplat?

– Del m-a dat cu capul de scări.

– După ce ea m-a lovit şi mi-a rupt cămaşa.

– Pentru că erai beat şi m-ai doborât.

– Nu eram beat, tu ai căzut.

– Asta e povestea lui.

– Staţi jos şi purtaţi-vă frumos, ordonă doamna G. Se întoarse către Jack şi Emma, care tocmai intrau. Te-ai spălat pe mâini? îl întrebă ea pe Jack.

– Da, doamnă.

– Atunci ia asta şi stai jos.

Luă platoul cu pâine prăjită franţuzească şi pufni.

– Şi ceilalţi ce mănâncă?

Ea râse şi îl lovi uşor peste umăr.

– Hei, îl salută Jack pe Del.

Erau prieteni încă din facultate şi deveniseră apropiaţi ca fraţii de când Jack se mutase în Greenwich, ca să-şi deschidă firma de arhitectură. Se aşeză la masă, ocupându-şi locul pe colţar. Era frumos ca un star de cinema, cu părul său blond-închis şi cârlionţat, cu ochi cenuşii şi zâmbet ager.

Faptul că era îmbrăcat în costum îi dădea lui Laurel de înţeles că avea o întâlnire cu un client în biroul său, nu pe un şantier de construcţii.

– Cămaşa ta e ruptă, îi spuse Jack lui Del în timp ce se întindea după o felie de bacon.

– Laurel e de vină.

– Ce arţăgoasă, spuse Jack, făcându-i cu ochiul.

– Ce idiot!

Rânjiră unul la celălalt, iar Mac îşi făcu şi ea apariţia.

– Dumnezeule! Sper să merite. Vino-ncoace, spuse ea înşfăcându-l pe Carter, după care îl trase spre ea şi îl sărută zgomotos. Merit asta.

– Eşti toată... aprinsă, murmură el şi se aplecă să o sărute din nou.

– Lăsaţi prostiile şi aşezaţi-vă înainte să se răcească mâncarea. Doamna G. îi lovi uşor, în timp ce ducea cafeaua la masă ca să umple cănile. Avea o adevărată armată cu care să facă instrucţie şi căreia să-i dea ordine. Se bucura că erau mulţi şi zgomotoşi, iar după ce se plictisea de ei, îi dădea afară din bucătărie. Sau se retrăgea în camera ei, ca să aibă parte de linişte.

Însă acum, cu mirosul de cafea, bacon şi scorţişoară, cu platourile golite şi farfuriile pline, pentru doamna G. lucrurile stăteau exact aşa cum dorea ea.

Laurel înţelegea nevoia de a hrăni, dorinţa – chiar pasiunea – de a aşeza mâncarea în faţa cuiva şi de a-l zori să mănânce. Era viaţă şi confort, autoritate şi satisfacţie. Iar dacă pregăteşti mâncarea cu propriile tale mâini şi cu propriul tău talent, era vorba de dragoste, în sensul cel mai adevărat.

Ştia că aflase o parte din toate astea chiar aici, când doamna G. o învăţase să desfacă un aluat de prăjituri sau să frământe aluatul, sau să verifice dacă pâinea era gata. Dincolo de bazele gătitului, învăţase că, dacă adăugai dragoste şi mândrie, coca creştea cu adevărat.

– Capul tău e în regulă? o întrebă Del.

– Da, însă nu datorită ţie. De ce?

– Pentru că eşti tăcută.

– Şi cine mai are loc să spună ceva? întrebă ea, în timp ce la masă aveau loc tot felul de conversaţii încrucişate.

– Ce zici de o comandă?

Îl privi prudentă de după felia de pâine prăjită.

– Cum ar fi?

– Am nevoie de un tort.

– Toată lumea are nevoie de un tort, Del.

– Ăsta ar trebui să fie sloganul tău. Dara se întoarce din concediul de maternitate. Mă gândeam să-i facem o mică petrecere de bun-venit la birou, cu urări pentru copil şi tot tacâmul.

Era un gest frumos faţă de asistenta lui, lucru care-i stătea de altfel

în fire.

– Când?

– Ah, joi.

– Adică joia asta?

Şi asta era tipic pentru el, se gândi ea.

– Ce fel de tort vrei?

– Unul bun.

– Eu fac doar torturi bune. Dă-mi un indiciu. Pentru câte persoane?

– Cred că douăzeci.

– Simplu sau supraetajat?

El îi aruncă o privire rugătoare.

– Ajută-mă, Laurel. O cunoşti pe Dara. Ceva ce ţi s-ar părea ţie potrivit.

– Are vreo alergie?

– Nu, nu cred. Îi goli cana de cafea cu o secundă înainte să o facă ea. Nu trebuie să fie spectaculos. Un tort drăguţ, pentru o petrecere de birou. Aş putea să merg să cumpăr unul, însă... aş primi asta, în schimb, spuse el, arătându-i chipul încruntat. Pot să trec să-l iau miercuri, după lucru, dacă mi-l poţi face până atunci.

– O să ţi-l fac pentru că îmi place Dara.

– Mulţumesc. Întinse mâna şi o bătu uşor pe braţ. Trebuie să fug. O să iau actele miercuri, îi spuse el lui Parker. Să-mi dai şi celelalte detalii când eşti gata.

Se ridică şi se îndreptă către doamna G.

– Mulţumesc.

O sărută scurt pe obraz. Apoi o strânse în braţe, acea îmbrăţişare care pe Laurel o făcuse mereu să se topească. Strângea tare, cu obrazul pe păr, cu ochii închişi, cu un legănat uşor. Era imposibil să rezişti îmbrăţişărilor lui Del.

– Încearcă să fii cuviincios, îi ordonă doamna Grady.

– Da, o să încerc. Pe curând. Le făcu celorlalţi cu mâna şi ieşi pe uşa din spate.

– Ar trebui să plec şi eu, doamnă G, spuse Jack. Sunteţi o zeiţă a bucătăriei. Împărăteasa gurmanzilor.

– Du-te la muncă, spuse ea, râzând cu poftă.

– Am plecat.

– Şi eu trebuie să mă apuc de treabă. Merg cu tine, spuse Emma.

– De fapt, am ceva ce aş vrea să vezi şi tu, îi spuse Laurel Emmei, înainte să se ridice.

– Atunci, îmi mai pun cafea. Se întoarse să se joace cu nodul de la

cravata lui Jack, apoi îl trase de cravată până când buzele lor se întâlniră. La revedere.

– Ne vedem diseară. O să trec să îţi las planurile refăcute, Parker.

– Vino oricând.

– Ar trebui să dispar? întrebă Carter după ce plecă Jack.

– Ai voie să rămâi şi chiar să comentezi, răspunse Laurel luându-şi caietul de schiţe. Aseară am lucrat şi mi-a venit o idee pentru tortul de nuntă.

– Pentru tortul meu? Tortul nostru, se corectă Mac rapid, rânjind către Carter. Vreau să văd, vreau să văd!

– Prezentarea, spuse Laurel ferm, este o noţiune importantă pentru firma Icing din grupul Vows. Aşa că, deşi inspiraţia pentru acest model îmi vine, în primul rând, de la mireasă...

– De la mine!

– ... un alt factor important ar fi calităţile pentru care mirele şi mireasa se simt atraşi unul de celălalt, aşa cum sunt ele percepute de designer. Avem aşadar un amestec de tradiţional şi de modern, atât ca formă, cât şi ca gust. Mai mult, designerul o cunoaşte pe mireasă de peste două decenii şi a dezvoltat un ataşament profund şi sincer faţă de mire – şi toate aceste lucruri au influenţat, la rândul lor, conceptul –, însă vă asigur că voi accepta toate criticile pe care i le-aţi putea aduce.

– Astea sunt prostii, spuse Parker şi îşi dădu ochii peste cap. O să-ţi sară ţandăra dacă nu-i place.

– E adevărat, e o fraieră dacă nu-i place. Ceea ce înseamnă că, de peste două decenii, sunt prietenă cu o fraieră.

– Arată-mi odată modelul ăla.

– Pot să modific dimensiunile, după ce eşti sigură în privinţa listei de invitaţi. Conceptul de acum este pentru două sute de persoane.

Laurel deschise caietul şi ridică schiţa.

Nici nu trebui să audă respiraţia adâncă a lui Mac ca să-şi dea seama. Văzu încântarea plină de uimire de pe chipul ei.

– Culorile sunt foarte apropiate de ce o să iasă şi o să încerc mai multe forme şi umpluturi. Crema ta italiană şi ciocolata cu zmeură pe care o preferă Carter, cremă galbenă, poate şi cremă franţuzească. E o metodă prin care să fac din tortul tău o fantezie a degustătorilor.

– Dacă lui Mac nu-i place, îl iau eu, anunţă Emma.

– Nu ţi se potriveşte. E al lui Mac, dacă îl vrea. Florile se pot schimba, adăugă Laurel, cu cele pe care le alegeţi tu şi Emma pentru buchete şi aranjamente, însă eu n-aş schimba paleta de culori. Tu nu eşti albă, de gheaţă, Mac. Tu eşti plină de culoare.

– Te rog, spune-mi că-ţi place, îi murmură Mac lui Carter.

– Cum să nu-mi placă? E uluitor, spuse el şi o privi pe Laurel, zâmbindu-i dulce. Şi am auzit de ciocolata cu zmeură. Dacă votăm, eu sunt pentru.

– Şi eu, spuse Emma.

– Mă gândesc că ar fi mai bine să ascunzi schiţa, îi spuse Parker lui Laurel. Dacă o văd clienţii noştri, miresele se vor bate pentru tortul ăsta. E perfect, Laurel.

Mac făcu un pas în faţă şi luă schiţa s-o studieze.

– Forma, texturile, ca să nu mai vorbim de culori. Ah, ah, ce fotografii o să facem! Se pare că te-ai gândit şi la asta, adăugă ea, privind-o pe Laurel.

– E greu să mă gândesc la tine fără să mă gândesc la fotografie.

– Îmi place. Ştii că îmi place. Ştiai că o să-mi placă la nebunie. Mă cunoşti. O îmbrăţişă pe Laurel, strângând-o cu putere, apoi începu să danseze. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

– Lasă-mă şi pe mine să văd.

Doamna Grady luă caietul din mâinile lui Mac şi examină schiţa cu ochii mijiţi şi cu buzele ţuguiate. Apoi dădu din cap aprobator şi o privi pe Laurel.

– Foarte bine. Acum, toată lumea afară din bucătăria mea.

capitolul 3

Miercuri, Laurel jonglă între şedinţe de copt, degustat, design şi întâlniri. Frigiderul şi congelatorul ei erau pline de diverse umpluturi, glazuri şi straturi, toate cu etichete exacte, pe care urma să le folosească la torturile şi deserturile evenimentelor din weekend. Şi încă mai avea multe de făcut.

Cu televizorul din bucătărie deschis şi dat pe *Poveste din Philadelphia*[2], ca să aibă un zgomot şi ceva dialog de fundal, adăugă în castron de gălbenuşuri de ou, unul câte unul, alături de unt şi de zahăr. Pe panou avea schiţe sau fotografii ale modelelor din acea săptămână şi programul imprimat al activităţilor care urmau.

Odată ce toate gălbenuşurile au fost încorporate perfect, adăugă amestecul de făină şi de praf de copt, pe care îl cernuse de trei ori, apoi laptele, pe care îl măsurase.

În timp ce bătea albuşurile în alt castron, Mac îşi făcu apariţia.

– Am treabă.

– Scuză-mă. Am nevoie de fursecuri. Îmi dai, te rog, nişte fursecuri?

– Nu are doamna G.?

– Nu îmi trebuie ca să le mănânc. Adică, nu ca să le mănânc *eu*. Însă am nevoie de fursecuri. Pentru o şedinţă foto pe care o am peste câteva ore. Am o idee, iar fursecurile se potrivesc de minune. Emma îmi dă flori.

Laurel îşi arcui sprâncenele la zâmbetul rugător al lui Mac, în timp ce adăuga în aluat un sfert din albuşurile de ou întărite.

– Ce fel de fursecuri?

– Nu ştiu decât după ce îmi arăţi. Tu ai mereu fursecuri.

Resemnată, Laurel făcu un semn cu capul.

– În răcitor. Scrie pe panoul de inventar ce iei.

– Mai există vreun alt panou? Un panou de fursecuri?

Laurel începu să amestece şi restul albuşurilor.

– Acum avem doi bărbaţi în lumea noastră. Şi amândoi cerşesc fursecuri.

Mac îşi înclină capul şi făcu pe bosumflata.

– Îi dai prăjituri lui Carter?

– I-aş fi dat dragoste şi devotament lui Carter, dacă n-ai fi fost tu prima, draga mea. Aşa că, în loc de asta, îi dau fursecuri. Trece pe aici aproape zilnic, de când e în vacanţă şi lucrează la cartea lui.

– Şi mănâncă fursecuri fără să aducă şi acasă, să împartă cu mine,

se pare. Ah, bucata de ciocolată, spuse Mac, băgându-şi capul şi umerii în frigider. Mare cât mâna mea, tradiţională, şi ar arăta frumos în fotografie. O să iau şase, ba nu, şapte, că mănânc şi eu una acum.

Luă una dintre cutiile mici pentru transport, în timp ce Laurel turna aluatul în tăvi.

– Vrei şi tu?

Laurel făcu semn din cap că nu, iar Mac ridică din umeri.

– Nu înţeleg cum rezişti. Şedinţa mea foto e degustarea ta de azi.

– Bine, le-am pus pe listă.

– Ador filmul ăsta, spuse Mac ronţăind un fursec, după care îşi întoarse privirea de la televizor la panou. Ce e cu modelul ăsta de tort? Nu apare în cartea mea.

Laurel bătu uşor tăvile, ca să elimine orice urmă de bule de aer.

– E personalizat, răspunse ea şi băgă tăvile la cuptor, apoi potrivi ceasul. Pentru asistenta lui Del. Revine din concediul de maternitate, iar el vrea să îi pregătească o mică petrecere cu tort şi cafea.

– Ce drăguţ!

– Iar eu fac tortul.

– Şi asta e drăguţ, domnişoară Irascibilă.

Laurel se pregătea să mârâie, însă se abţinu.

– La naiba, chiar sunt domnişoara Irascibilă. Poate de la lipsa sexului. Are părţi bune, dar şi părţi rele inevitabile.

– Poate ai nevoie de un partener. Cineva care să presteze o dată la câteva săptămâni.

– E o idee bună, spuse Laurel, încercând să zâmbească larg. Pot să-l am pe Carter?

– Nu! Nici măcar pentru fursecuri.

– Eşti egoistă.

Trebuia să cureţe zona de lucru. Urmau florile zaharisite pentru tortul de vineri.

– Ar trebui să mergem la cumpărături, spuse Mac, să ne cumpărăm pantofi.

Laurel se gândi o clipă.

– Da. Pantofii sunt un substitut perfect pentru sex. Să trecem asta în program. Cât mai curând. Ah, uite-o pe femeia care poate programa orice, spuse ea, văzând-o pe Parker intrând. Are privirea aceea de om ocupat.

– Ce bine că e şi Mac aici. O să fac un ceai.

Laurel şi Mac schimbară o privire.

– Aha, murmură Mac.

– Nu „aha“. Am multe de zis, spuse Parker.

– Nu am timp pentru multe. Am un milion de trandafiraşi de zaharisit.

– Poţi să îi pregăteşti cât timp fac eu ceaiul.

Ştiind că era inutil să protesteze, Laurel scoase rafturile de sârmă şi tăvile de copt, castroanele şi ingredientele.

– Mia Stowe, mireasa din ianuarie, începu Parker.

– O nuntă mare, grasă, în stil grecesc, comentă Mac. Mama miresei e grecoaică, iar părinţii ei locuiesc aici. Vor o nuntă mare, tradiţională grecească.

– Exact. Perfect. Se pare că bunicii s-au hotărât – spontan – să vină în vizită. Bunica vrea să verifice planurile de nuntă, pentru că se pare că nu şi-a iertat nici până azi complet ginerele pentru că i-a luat fiica în Statele Unite, şi nu are încredere că noi – sau oricine altcineva – poate organiza nunta pe care o vrea ea.

– „Bunica vrea“, spuse Laurel în timp ce scotea din frigider florile comestibile pe care le adusese Emma.

– Corect, din nou. Mama miresei este panicată. Mireasa e foarte agitată. Bunica vrea petrecere de logodnă – şi da, sunt logodiţi de şase luni, însă asta n-o face pe bunică să dea înapoi.

– Aşa că o să le facem petrecerea, spuse Laurel ridicând din umeri, după care începu să taie nişte tulpini.

– Vrea petrecerea aici, ca să poată să ne verifice, să îşi dea aprobarea pentru loc şi pentru serviciile noastre. Şi vrea să o organizăm săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare? strigară Mac şi Laurel la unison.

– Suntem ocupate. Nu avem timp deloc, spuse Laurel.

– Nu marţi seara, ştiu, spuse Parker şi ridică ambele mâini ca să le potolească pe fete. Credeţi-mă că ştiu. Am vorbit mai mult de o oră la telefon cu mama cea isterică a miresei şi cu o mireasă care se simte prinsă la mijloc. Putem s-o facem. Am verificat cu firma de catering şi am reuşit să rezerv o echipă. Am sunat-o pe Emma, şi ea se va ocupa de flori. Vor câteva portrete oficiale de familie şi câteva instantanee. Însă cele oficiale sunt cele mai importante, îi spuse ea lui Mac. Şi câteva deserturi tradiţionale greceşti, împreună cu un tort asemănător cu cel de nuntă.

– Asemănător cu cel de nuntă?

Parker abia mai schiţă un gest în faţa tonului ascuţit al lui Laurel.

– Mireasa e complet împotriva reproducerii modelului pe care l-a ales pentru evenimentul principal. Şi e o petrecere mult mai mică. Doar cu şaptezeci şi cinci de persoane, însă o să fac planul pentru o sută. A zis că te lasă pe tine să alegi modelul şi aroma.

– Ce frumos din partea ei!

– E în mare încurcătură, Laurel. Mi-e milă de ea. Eu o să mă ocup de tot restul, însă am nevoie de voi două, le rugă şi-şi puse ceaşca de ceai pe blatul de bucătărie, în timp ce Laurel înmuie o floare într-un amestec de albuş de ou bătut cu apă. I-am spus că voi suna după ce discut cu partenerele mele.

Laurel elimină excesul de albuş, şterse trandafirul cu un prosop de hârtie, apoi presără deasupra lui zahăr extrafin.

– Ai rezervat deja o echipă de la firma de catering.

– Pot să anulez rezervarea. Toate pentru una.

Laurel puse prima floare pe raftul de sârmă.

– Cred că o să fac baclava, hotărî, apoi o privi pe Mac. Te bagi?

– Ne descurcăm. Ştiu prea bine cum e cu mamele nebune. Cât de diferită poate să fie o bunică nebună? O să-mi adaug asta în program şi o să vorbesc cu Emma pentru flori. Să-mi arăţi ce model de tort alegi.

– Mulţumesc, Mac.

– Asta e treaba noastră, îi spuse ea lui Parker. Acum, am o şedinţă foto, adăugă ea şi ieşi.

Parker îşi ridică ceaşca de ceai.

– Pot să chem pe cineva să te ajute dacă ai nevoie. Şi, da, ştiu că mă urăşti, însă îţi ofer ajutorul doar dacă e nevoie.

Laurel presără zahăr peste floarea următoare.

– Pot să încropesc ceva. Am în congelator straturi şi umpluturi de urgenţă, pentru astfel de situaţii. Cred că o să fac ceva să o dau pe spate pe bunică şi să-i închid gura. Poate Valsul Primulei.

– Ah, ador modelul ăla. Însă, din câte ţin minte, ai mult de muncit la el.

– O să merite. Am fondantele, iar primulele le fac imediat. Mia are două surori mai mici, nu-i aşa?

– Două surori şi un frate, confirmă Parker, şi pe chip îi înflori un zâmbet. Şi da, şi eu mă gândesc să plantăm seminţe pentru viitoarele afaceri. Dacă faci o listă, o să mă ocup de marketing.

– Perfect. Du-te şi sun-o pe mama miresei. Fă-o să verse lacrimi de recunoştinţă.

– Aşa voi face. Ce zici de o noapte în pijamale, să ne uităm la filme?

– Cea mai bună ofertă a zilei. Ne vedem mai târziu.

Laurel continuă să îmbrace florile, gândindu-se că singurele ei întâlniri din ultima vreme erau cu prietena ei cea mai bună, Parker.

După ce toate straturile au fost coapte, împachetate şi puse la congelator să se aşeze, iar florile zaharisite lăsate la uscat pe raft, Laurel se pregăti de degustare. În salonul de lângă bucătărie aşează albumele cu modele, împreună cu florile pe care i le aranjase Emma. Pregăti şerveţele în formă de evantai, cu sigla Vows imprimată pe ele, apoi aşează cuţite, linguri, ceşti de ceai, pahare de vin şi pahare de şampanie.

Revenind în bucătărie, tăie mai multe sortimente de tort în dreptunghiuri subţiri şi le aşează pe un platou de sticlă. În vase mici, tot de sticlă, puse porţii generoase din diverse umpluturi şi glazuri.

Se duse la baie să-şi refacă machiajul şi coafura, apoi îşi încheie jacheta şi îşi schimbă papucii de bucătărie cu pantofii cu toc.

Când clienţii sunară la uşă, era pregătită să-i primească.

– Steph, Chuck, îmi pare bine să vă revăd. Cum a fost şedinţa foto? întrebă ea, în timp ce le făcu semn să intre.

– Foarte distractivă, spuse Stephanie, o brunetă veselă, care îşi ţinea logodnicul de braţ. Nu-i aşa că a fost distractiv?

– Da, a fost. După ce n-am mai fost atât de agitat.

– Nu-i place să i se facă poze.

– De fiecare dată mă simt ca un bleg, zâmbi Chuck, un tip timid, cu părul nisipiu. Şi, de obicei, aşa şi sunt.

– Mac m-a pus să-i dau un fursec pentru că îi spusesem că la prima noastră întâlnire am mâncat fursecuri. Când aveam opt ani.

– Numai eu nu ştiam că eram împreună.

– Eu ştiam. Acum, după optsprezece ani, eşti al meu.

– Sper că aţi păstrat loc şi pentru torturi. Ce spuneţi de nişte şampanie sau vin?

– Aş vrea nişte şampanie. Dumnezeule, iubesc locul ăsta, exclamă Steph entuziasmată. Iubesc absolut totul aici. Ah, asta e bucătăria ta? Unde găteşti?

Îi plăcea să-şi ducă clienţii prin bucătărie, ca să simtă atmosfera şi să o vadă cum strălucea.

– Da. Iniţial servea ca bucătărie secundară sau de protocol. Acum e toată a mea.

– E foarte frumoasă. Îmi place să gătesc şi mă pricep destul de bine. Însă la capitolul prăjituri... Steph făcu un semn larg cu mâna.

– E nevoie de exerciţiu şi de răbdare.

– Ce sunt astea? Ah, sunt atât de frumoase!

– Flori zaharisite. Tocmai le-am terminat. Trebuie să stea câteva ore la temperatura camerei. „Te rog, nu le atinge“, adăugă Laurel în sinea ei.

– Şi se pot mânca?

– Bineînţeles. Eu nu folosesc flori, ca să împodobesc un tort, decât dacă sunt comestibile.

– Poate ar trebui să am şi eu aşa ceva, Chuck. Flori adevărate.

– Am multe modele pe care le folosesc. Şi pot să le fac special pentru tine. Veniţi şi luaţi loc. Vă aduc şampanie şi începem.

Era simplu când clienţii păreau deja mulţumiţi, aşa cum se întâmpla acum. Părea să le placă totul şi se plăceau unul pe celălalt. Treaba ei cea mai complicată, după cum îşi dăduse seama din primele zece minute, era să-i îndrepte către ceea ce i-ar face cei mai fericiţi.

– Toate sunt delicioase, observă Steph întingând spumă de ciocolată albă pe un baton de vanilie. Cum poţi să alegi?

– Cea mai bună parte e că nu există alegeri greşite. Ţie îţi place aroma de cafea, îi spuse Laurel lui Chuck.

– Cum să nu îmi placă?

– E o alegere foarte bună pentru tortul mirelui şi merge perfect cu glazură de ciocolată. Foarte bărbătesc, adăugă ea, făcând cu ochiul. Iar în acest model, seamănă cu o inimă cioplită într-un copac, cu numele voastre pe ea.

– Ah, îmi place la nebunie. Ţie îţi place? întrebă Steph.

– E foarte frumos. Chuck înclină fotografia, să o vadă mai bine. Nu ştiam că am şi eu tort.

– Depinde de voi. Nu există alegeri greşite.

– Hai să-l facem, Chuck. El poate avea tortul cel bărbătesc, iar eu pot să fiu cât de fetiţă vreau cu tortul meu de nuntă.

– Perfect. Asta e glazura, nu? Gustă din ea şi zâmbi. Oho, da. Asta rămâne.

– Ura! Şi mai e şi distractiv. Ni se tot spune că planificarea unei nunţi e o mare bătaie de cap şi că ne vom certa, însă ne distrăm de minune.

– E treaba noastră să avem bătăi de cap şi să ne certăm.

Steph râse, apoi ridică mâinile.

– Spune-mi ce ne recomanzi. Ai nimerit-o foarte bine cu Chuck.

– Bine. Nuntă de ziua Sfântului Valentin. Ce zici de romantism cât cuprinde? Ţie ţi-a plăcut ideea florilor zaharisite, însă modelul acesta foloseşte cremă de zahăr ars. Totuşi, cred că e romantic, distractiv şi foarte, foarte feminin.

Laurel găsi fotografia în album şi o întoarse. Steph îşi duse mâna la gură.

– Ah, ah, uau!

„Într-adevăr, uau“, gândi Laurel.

– Cinci straturi, despărţite între ele prin stâlpi mici, ca să aibă un aspect deschis. Stâlpii sunt acoperiţi cu petale din cremă de zahăr, iar în vârf sunt şi mai multe petale şi flori, care se revarsă. Acestea sunt flori de hortensie, continuă Laurel, însă pot să pun orice fel de floare. Petale de trandafir, flori de cireş, orice. În orice culoare. De obicei, folosesc glazură regală, pe care o torn pe fiecare strat sub forma unei coroane. Însă şi aici pot particulariza. Pot să folosesc fondante, ca să arate mai bine, să fac panglici sau perle, albe sau de culoarea florilor.

– Sunt culorile mele, albastru şi roz. Ştiai asta. Ştiai şi mi-ai arătat tortul perfect, spuse Steph, oftând plină de recunoştinţă. E minunat.

– Este, aprobă Chuck. Dar, în afară de asta, trebuie să spun că e fermecător. La fel ca Steph.

– Ah, Chuck.

– Aşa este. Iar dacă vă place ideea, puteţi alege mai multe arome şi umpluturi.

– Nu, nu vreau altceva. Îmi place la nebunie tortul ăsta. E tortul meu. Şi putem avea şi figurină în vârf? Cu mirele şi mireasa.

– Absolut.

– Perfect. Pentru că vreau să fiu în vârf. Pot să-mi mai pun un pahar de şampanie?

– Sigur.

Laurel se ridică să-i umple paharul.

– Nu poţi să bei şi tu un pahar cu noi? Nu ai voie?

Laurel se întoarse şi zâmbi.

– Eu sunt şefa, şi da, mi-ar plăcea să beau un pahar cu voi.

Şampania şi clienţii au lăsat-o în stare excelentă. Şi, pentru că-şi terminase treaba, îşi mai turnă un pahar şi îşi pregăti un mic platou de brânză şi fructe. Relaxată, stătea la bucătărie sorbind, ciugulind şi făcând lista de cumpărături pentru Parker.

Specific grecesc însemna unt, unt, unt şi multe alune. Va trebui să facă nişte foi mai complicate, însă comanda era comandă. Miere, migdale, fistic, nuci, făină de grâu.

Dacă tot era aici, n-ar strica să treacă pe listă şi elementele de bază cu care lucra, apoi pe cele pe care trebuia să le comande de la furnizorul ei.

– Aş vrea să am şi eu un serviciu ca al tău.

Ridică privirea şi îl zări pe Del în uşă. Arăta foarte avocăţesc, se gândi ea, în costum – negru, cu dungi fine, abia vizibile –, cu cravată elegantă şi un nod Windsor perfect şi cu o servietă foarte serioasă de piele.

– Se face, dar numai după ce stai zece ore în picioare.

– Cred că merită efortul. Cafeaua e proaspătă?

– Destul de.

Îşi turnă nişte cafea.

– Parker a spus că ar trebui să te comporţi sexy, plângăcios sau prostuţ. Nu am înţeles exact ce înseamnă asta.

„Noapte de vizionat filme“ îşi spuse Laurel în sinea ei.

– O.K., îţi dau tortul?

– Nu e nici o grabă. Îi luă cuţitul din mână şi îşi întinse nişte brânză Camembert pe un biscuit cu rozmarin. Bun. Ce avem la cină?

– Ce mănânci.

Del se încruntă uşor.

– Ar trebui să te descurci mai bine de-atât, mai ales după zece ore de muncă.

– Da, tati.

Imun la sarcasmul ei, luă o felie de măr.

– Aş fi putut să îţi aduc ceva de mâncare, din moment ce tu îmi oferi cele zece ore.

– N-am nevoie, iar dacă voiam ceva, îmi făceam singură sau îi ceream doamnei G.

Del o considera doar una dintre fetele lui, se gândi ea, simţind cum fierbe de frustrare.

– Cumva, noi, femeile adulte, reuşim să rămânem în viaţă şi fără comentariile voastre, ale bărbaţilor, despre alegerile noastre în materie de nutriţie.

– Şampania ar fi trebuit să te binedispună, spuse el şi îşi coborî privirea asupra listelor ei. De ce nu le faci la calculator?

– Pentru că scriu de mână, pentru că aici nu am imprimantă şi pentru că nu am chef. De ce te interesează?

Vădit amuzat, se aplecă deasupra blatului de bucătărie, sprijinindu-se în coate.

– Ai nevoie de un pui de somn.

– Şi tu ai nevoie de un câine.

– Eu am nevoie de un câine?

– Da, ca să ai pe cineva pentru care să-ţi faci griji, să te agiţi şi cui să-i dai ordine.

– Îmi plac câinii, însă te am pe tine, îi zise Del râzând. Eşti cam răutăcioasă. În plus, doar bunicile se agită, aşa că ai folosit un termen nepotrivit. E responsabilitatea mea să-mi fac griji pentru voi, nu doar ca avocat şi ca partener de afaceri, ci şi pentru că sunteţi fetele mele. Cât despre ordinele pe care vi le dau, funcţionează doar la jumătate din capacitatea mea, ceea ce nu e rău deloc.

– Eşti un nemernic încrezut, Delaney.

– Poate că aşa e, o aprobă el, luând o bucăţică de Gouda. Eşti o femeie cu toane, Laurel, însă nu-ţi port pică.

– Ştii ce problemă ai?

– Nu.

– Mă gândeam eu, zise ea, arătându-l cu degetul, iar el sări de pe scaunul înalt. Îţi aduc tortul.

– De ce te-ai supărat? o întrebă, urmând-o spre răcitor.

– Nu sunt supărată, sunt iritată.

Luă tortul pe care i-l ambalase deja în cutie. S-ar fi întors şi i l-ar fi trântit în braţe, însă chiar şi atunci când era nervoasă, avea mare grijă cum se purta.

– Bine, atunci de ce eşti iritată?

– Pentru că îmi stai în cale.

Ridică mâinile în semn de pace, făcu un pas în lateral ca să o lase să treacă pe lângă el şi să aşeze tortul pe blatul de bucătărie. Ea ridică uşor capacul şi-i făcu semn cu mâna.

Precaut, pentru că deja începuse să se enerveze şi el, se apropie să vadă. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Cele două straturi rotunde erau de un alb strălucitor, ornate cu simboluri colorate ale vieţii pe care o ducea Dara. Serviete, cărucioare de copii, cărţi de drept, clopoţei, leagăne şi laptopuri. În centru, o reprezentare animată a proaspetei mămici, care ţinea într-o mână o servietă, şi în cealaltă un biberon.

– E minunat. E perfect. O să-i placă la nebunie.

– Stratul de jos e galben de la crema de unt. Cel de deasupra e cu bezea elveţiană. Să-l ţii drept.

– Apreciez sincer.

Când întinse mâna după portofel, ea începu să mârâie.

– Sper că nu vrei să mă plăteşti. Ce naiba ai?

– Ba tocmai asta voiam să fac... Ce naiba ai tu?

– Ce naiba am eu? Îţi spun eu ce naiba am, se răsti şi îi puse mâna pe piept, împingându-l cu o treaptă mai jos. Eşti enervant şi arogant, şi ipocrit, şi cu aere de stăpân.

– Uau! Şi toate astea pentru că am vrut să plătesc pentru un tort pe care ţi-am cerut să mi-l faci? Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de afaceri aici. Tu faci torturi, iar oamenii plătesc pentru ele.

– Mai întâi faci mutre – da, acesta e cuvântul, faci mutre – pentru că nu mănânc cina pe care o vrei tu, apoi în clipa următoare, scoţi portofelul de parcă eu aş fi un fel de ajutor angajat.

– Nu asta am vrut să... La naiba, Laurel!

– Cum să fac faţă la aşa ceva? continuă ea ridicându-şi braţele în aer. Frate mai mare, consultant legal, asociat în afacere, cloşcă enervantă. De ce nu alegi un singur rol?

– Pentru că sunt valabile mai multe, îi răspunse, fără să strige ca ea, însă pe un ton la fel de încins. Şi nu sunt cloşca enervantă a nimănui.

– Atunci nu te mai băga în viaţa altora.

– Nu aud pe nimeni plângându-se şi e treaba mea să vă ajut.

– Din punct de vedere legal şi de afaceri, nu şi personal. Lasă-mă să-ţi spun ceva, şi încearcă să bagi bine asta în capul ăla tare al tău. Nu sunt animalul tău de companie şi nu sunt responsabilitatea ta, nu sunt sora ta, nu sunt iubita ta. Sunt adult şi sunt liberă să fac ce vreau, când vreau, fără să-ţi cer permisiunea sau să-ţi caut aprobarea.

– Iar eu nu sunt o marionetă pe care să-ţi descarci tu nervii, răspunse el. Nu ştiu ce te-a apucat, însă ori îmi spui, ori te duci şi te cerţi cu altcineva.

– Vrei să ştii ce m-a apucat?

– Da, vreau să ştiu.

– Bine, o să-ţi arăt.

Poate era din cauza şampaniei. Poate din cauza nebuniei. Sau poate era privirea aceea de enervare uimită de pe chipul lui. Însă acţionă sub impulsul care fierbea în ea de atâţia ani.

Îl apucă de nodul perfect al cravatei sale elegante, îl smuci, în timp ce cu cealaltă mână îi prinse capul şi îl trase spre ea. Îşi lipi gura de a lui într-un sărut fierbinte şi plin de frustrare, care îi făcu inima să-i sară din piept, în timp ce mintea îi spunea: „Ştiam eu!“

Ea îl dezechilibrase – asta dorise –, iar mâinile lui se prinseră de coapsele ei, în timp ce degetele i se înfipseră în carne.

Ea se lăsă în voia acelei clipe, s-o exploateze, s-o savureze, s-o absoarbă. Arome şi texturi, căldură şi foame, toate laolaltă, aşteptând să fie încercate. După ce luă exact ce-şi dorise, se îndepărtă de el.

– Uite, îi spuse dându-şi părul pe spate, în timp ce el o privea lung. Nu a căzut cerul, nu s-a terminat lumea, nici unul dintre noi n-a fost lovit de fulger sau trimis direct în iad. Nu sunt sora ta, Delaney. Trebuie să-ţi intre bine în cap asta.

Intră înapoi în bucătărie, fără să mai privească înapoi.

Stârnit, mirat şi încă foarte nervos, rămăsese exact acolo unde era.

– Ce-a fost asta? Ce dracu’ a fost asta?

Dădu să intre după ea, însă se opri. Nu s-ar fi terminat bine sau s-ar fi terminat cu... Mai bine nu se gândea la asta înainte să fie în stare să se

gândească la ceva, punct.

Se încruntă când văzu paharul de şampanie pe jumătate gol. Cât băuse oare până să ajungă el? se întrebă. Apoi, pentru că îşi simţea gâtul neobişnuit de uscat, ridică paharul lunguieţ şi dădu pe gât restul conţinutului.

Ar trebui să se ducă acasă şi să îşi dea seama ce se întâmplase. Să pună întreaga întâmplare pe seama... a ceva. O să înţeleagă ce anume, când creierul lui îşi va recăpăta funcţiile în întregime.

Venise după tort, atâta tot, îşi spuse, în timp ce închidea cu grijă capacul cutiei. Ea căutase cearta, apoi îl sărutase ca să-i dovedească naiba ştie ce. Nimic mai mult.

O să meargă acasă şi o s-o lase să fiarbă din motive cunoscute numai de ea.

Luă cutia. Da, o să meargă acasă şi o să facă un duş rece şi lung.

2 Film realizat de George Cukor în 1940, cu Cary Grant şi Katharine Hepburn în rolurile principale (n.red.)

capitolul 4

Încercă să nu se gândească la ce se întâmplase. Programul foarte încărcat al nunţilor de vară o ajutase să nu se gândească la ce făcuse, măcar timp de patru din cinci minute. Însă realiza mare parte din munca ei singură, iar asta îi lăsa mult timp să se întrebe de ce făcuse ceva atât de prostesc.

Însă el o meritase, iar ea o cocea de mult timp. Totuşi, în felul ăsta, pe cine pedepsea oare acel sărut, nu tot pe ea?

Pentru că acum nu mai era simplă teorie sau speculaţie. Acum ştia cum se simţea dacă lăsa garda jos, chiar şi doar pentru un minut, cu Del. Nu va mai reuşi vreodată să se convingă că un sărut real era mult sub săruturile imaginare.

Cumpărase biletul şi sunase la uşă. Nu mai putea primi banii înapoi.

„Dacă n-ar fi enervat-o atât de rău“, se gândea ea în timp ce se grăbea să mai pregătească ceva în pauza scurtă dintre cele două evenimente de sâmbătă. Del fusese enervant, ca de obicei atunci când o întreba: „De ce nu faci aşa“, „De ce nu mănânci o masă cum trebuie“... Apoi, băgase mâna să scoată portofelul lui mare şi gras, ca şi când...

Nu era corect; trebuia să recunoască asta. Ea îl înghiontise, îl împinsese, îl îmbrâncise. Ea o căutase.

Asamblă centrul stratului graţios de deasupra tortului alb cu auriu, pe care-l denumise Vise aurite. Îl considera unul dintre cele mai fanteziste torturi ale sale, cu un înveliş mătăsos şi cu rozete.

Însă nu prea era pe gustul ei, se gândi ea, în timp ce aranja câteva dintre rozete în jurul bazei, aplecată deasupra feţei de masă aurii strălucitoare. Probabil pentru că nu era o visătoare sau o fantezistă.

Era o pragmatică. Ancorată în realitate. Nu era romantică, precum Emma, sau liberă, ca Mac, sau optimistă, ca Parker.

La urma urmei, ea lucra după formule, nu-i aşa? Putea să încerce cantităţi şi ingrediente, însă, în final, trebuia să accepte că anumite componente, pur şi simplu, nu se potriveau. Dacă insista să amestece componentele nepotrivite, ieşea în final un dezastru necomestibil. Când se întâmpla asta, singurul lucru pe care îl putea face era să depisteze greşeala şi să meargă mai departe.

– Mirific, aprobă Emma analizând rapid tortul, în timp ce îşi lăsă coşul jos. Am adus lumânările şi florile pentru masă, spuse, potrivindu-şi ceasul de la mână şi oftând de uşurare. Suntem în grafic. Totul e aranjat, şi înăuntru, şi afară, iar Mac e aproape gata cu fotografiile de dinainte de ceremonie.

Laurel se întoarse să privească sala de bal, surprinsă că fuseseră făcute atâtea lucruri, în timp ce ea stătuse să mediteze. Mai multe flori şi mai multe lumânări ce urmau să fie aprinse, mese îmbrăcate în auriu strălucitor şi albastru vărătic, culori alese de mireasă.

– Dar sala cea mare?

– Cei de la protocol lucrează încă, dar echipa mea e aproape gata. Emma aranjă lumânările, luminile pentru ceai şi florile, cu mâinile ei pricepute de decorator. Jack îi întreţine pe invitaţii mirelui. E drăguţ că s-a băgat şi el.

– Da. Nu ţi s-a părut niciodată ciudat?

– Ce?

– Tu şi Jack. Nu ţi s-a părut niciodată ciudat că vă ştiaţi de atâţia ani, aţi fost prieteni, şi apoi aţi făcut această schimbare?

Emma făcu un pas înapoi şi îndreptă un trandafir.

– Uneori mi se pare ciudat, însă mă sperii când mă gândesc că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă am fi ţinut-o tot aşa, în loc să cotim în altă direcţie. Îşi prinse mai bine o agrafă în păr, ca să-şi ţină buclele în frâu. Nu ţi se pare ciudat?

– Nu. Uneori mă întreb dacă nu cumva e ciudat că nu e ciudat, spuse Laurel şi se opri dând din cap. Nu mă băga în seamă. Am mintea în altă parte.

Cu o oarecare uşurare, auzi în cască semnalul lui Parker.

– Aveţi două minute. Dacă vă descurcaţi bine aici, eu mă duc jos, să ajut la aliniere.

– Mă descurc. Vin imediat.

Laurel îşi dădu jos tricoul, îşi desfăcu părul, o luă la fugă pe scări şi sosi în punctul de verificare cu treizeci de secunde mai devreme. Nu era pe gustul ei, se gândi din nou, însă trebuia să recunoască faptul că mireasa ştia ce face. Şase domnişoare erau aliniate la ordinele lui Parker, strălucind în veşmintele lor, cu fuste în formă de clopot, cu buchetele uimitoare pe care le crease Emma, din dalii albastre înconjurate de trandafiri albi. Mireasa însăşi, o apariţie regală, în mătase lucioasă, perle strălucitoare, paiete care sclipeau de pe trenă, stătea radiind de fericire lângă tatăl său, care arăta superb cu cravată albă la gât şi cu frac.

– Mama mirelui la locul ei, îi murmură Parker lui Laurel. Mama miresei este condusă acum. Doamnelor! Nu uitaţi să zâmbiţi. Caroline, arăţi spectaculos.

– Mă simt spectaculos. A sosit clipa cea mare, tati, spuse ea.

– Nu mă provoca.

Îi luă mâna fiicei sale şi i-o duse la buze.

Parker făcu semn să se schimbe muzica, astfel că orchestra aleasă de mireasă începu să cânte marşul de intrare.

– Numărul unu, du-te. Capul sus! Zâmbeşte! Eşti superbă. Şi... numărul doi. Capul sus, doamnelor.

Laurel le netezi fustele, le potrivi podoabele pe cap şi, în cele din urmă, se aşeză lângă Parker să o urmărească pe mireasă mergând pe aleea presărată cu flori.

– Totul e spectaculos, spuse Laurel. Am crezut că o să fie un pic exagerat, chiar ţipător. Însă e foarte elegant.

– Da, însă recunosc că aş fi fericită să nu mai văd ceva auriu strălucitor cel puţin o lună. Avem douăzeci de minute la dispoziţie înainte să îi conducem pe oaspeţi în sala cea mare.

– Fur zece dintre ele pentru o plimbare. Am nevoie de o pauză.

Parker se întoarse brusc.

– Eşti bine?

– Da, doar am nevoie de o pauză.

„E vremea să-mi limpezesc mintea“, se gândi Laurel în timp ce dădu un ocol casei. Vremea să stea la distanţă de oameni. Echipa de valeţi era probabil deja în bucătărie şi mânca, înainte să se întoarcă la treabă, astfel că ocoli, trecând pe lângă terasele şi grădinile laterale, către locul unde se putea bucura de linişte şi de abundenţa florilor de vară.

Ca să îmbogăţească decorul, Emma aşezase ghivece şi vase cu lobelii care atârnau sălbatic sau cu flori roz drăgălaşe. Vasul victorian vechi era împodobit pentru nuntă cu daliile albastre preferate ale miresei, iar în jurul porticului de la intrare fuseseră puşi trandafiri albi la care adăugaseră tul şi dantelă, pentru mai mult romantism.

Casa era romantică şi fără toate astea. Albastrul blând şi liniştit, tivit cu crem şi auriu-deschis, toate liniile acoperişurilor, bucăţile drăgălaşe de turtă dulce aduceau acel aer de romantism şi o tentă de fantezie şi de capriciu. Pentru ea, fusese a doua casă de când se ştia. Iar acum era casa ei. Şi casa aceea drăguţă se afla la o aruncătură de băţ de casa de lângă piscină şi de casa de oaspeţi unde trăiau şi locuiau prietenele ei.

Nu-şi putea imagina o altă viaţă, chiar dacă acum locuiau acolo şi Carter, şi Jack, iar studioul lui Mac transformase casa de lângă piscină într-un cămin conjugal.

Nu, nu-şi putea imagina viaţa ei fără acest domeniu, fără casă, fără afacerea pe care o începuse cu prietenele ei şi, desigur, fără grupul pe care îl formaseră.

Trebuia să se gândească bine cui datora toate acestea, recunoscu Laurel.

Desigur, muncise din greu, iar prietenele ei munciseră şi ele din greu. Viziunea lui Parker. Cecul pe care i-l dăduse doamna G. în ziua aceea, cu atâţia ani în urmă – şi încrederea, care fusese pentru ea la fel de valoroasă precum banii – îi deschiseseră uşa.

Însă asta nu era tot.

Casa, domeniul şi tot ce era pe el le reveniseră lui Parker şi lui Del când părinţii lor muriseră. Şi Del îi oferise încredere, la fel de importantă şi de esenţială precum cea primită de la doamna G., când îi scrisese cecul acela.

„Aici era casa lui“, se gândi Laurel, studiind liniile, eleganţa şi frumuseţea clădirii. Însă semnase că i-o cedează lui Parker. Au existat diverse cotituri de ordin legal, propuneri de afaceri, proiecţii, procente şi contracte, însă esenţialul a rămas.

Sora lui – nu, toate patru, pe care lui îi plăcea să le strige Cvartetul – dorise ceva, ceruse, iar el oferise. Crezuse în ele şi le ajutase să-şi transforme visul în realitate. Nu era vorba de procente sau de proiecţii mentale. O făcuse pentru că le iubea.

– La naiba!

Îşi trecu o mână prin păr, supărată pe ea însăşi. Nu suporta să ştie că fusese nedreaptă şi rea, şi pur şi simplu proastă.

Del nu meritase cuvintele pe care i le spusese, iar ea le rostise pentru că era mai simplu să fie furioasă pe el decât atrasă de el. Şi, în final, îl sărutase. „Proastă“ era puţin spus.

Acum trebuia să se revanşeze şi să-şi şteargă ruşinea. Şi nu-i venea prea uşor.

Însă ea era cea care întrecuse măsura şi cea cu sentimente de clarificat. Aşa că trebuia să rezolve problema.

O auzi pe Parker cerând să se aprindă lumânările şi vorbind apoi cu solistul vocal. „Nu mai avem timp“, îşi spuse ea. O să se gândească mai târziu la o rezolvare.

Pentru că nu avea încredere în nimeni altcineva să taie bine acel model complicat, Laurel se opri lângă masa pe care trona. Aşteptă până când mireasa şi mirele tăiară prima felie – arătându-le cum să facă – şi se serviră unul pe celălalt, în timp ce Mac imortaliză momentul. Apoi, când muzica şi dansul continuară, preluară comanda.

Cu cuţitul ei de cofetar, înlătură ornamentele exterioare.

– La naiba, nu e bine ce faci!

Îi aruncă o privire lui Jack, în timp ce tăia şi aşeza feliile de tort pe

farfurii.

– E făcut să fie mâncat.

– Când mă uit la aşa ceva, mă gândesc că, dacă aş construi eu o astfel de clădire, ar trebui să fiu la mare distanţă în momentul demolării. Şi tot mi-ar da câteva lacrimi.

– Doare puţin la început, dar nu se compară cu construirea unei case. Nu faci asta cu gândul că o bilă de demolare o să intre în ea. Vrei o felie?

– Cum să nu!

– Aşteaptă până umplem primele două tăvi. Asta, gândea ea, i-ar da timp să stoarcă informaţii de la el. Şi Del nu vine să joace cu tine în seara asta?

– Cred că are ceva de făcut.

„Vreo femeie“, se gândi ea. Însă nu era treaba ei şi nu despre asta era vorba.

– Cred că amândoi sunteţi prea ocupaţi ca să vă întâlniţi zilele astea.

– De fapt, am luat cina împreună joi seara.

„După *Sărut*“, se gândi ea.

– Şi ce mai e nou? îl întrebă zâmbind uşor şi încercând să-i citească expresia de pe chip.

– Echipa Yankees are o lună foarte bună, răspunse el, zâmbind la rândul lui.

Nimic ciudat, îşi spuse ea, nici un zâmbet care să pară vreo aluzie. Nu-şi dădea seama dacă se simţea insultată sau uşurată de faptul că Del nu menţionase întâmplarea celui mai bun prieten al său.

– Uite, îi spuse Laurel şi-i întinse o felie generoasă de tort.

– Mulţumesc. Gustă din ea. Eşti un geniu.

– Adevărat.

Mulţumită că tăiase suficiente porţii, se plimbă printre oaspeţi să verifice masa cu deserturi şi tortul mirelui.

Se auzea muzica, iar ringul de dans era plin. Uşile terasei erau larg deschise în noaptea înmiresmată, iar oaspeţii dansau ori stăteau de vorbă în aer liber.

Parker se opri lângă ea.

– Tortul face furori.

– E bine de ştiut.

Laurel privi cea mai apropiată masă cu deserturi şi bănui că rezervele vor ajunge până la ultimul dans.

– Hei, aceea e mama miresei? întrebă arătând spre ringul de dans.

Ştie să se mişte.

– A fost dansatoare profesionistă. A dansat pe Broadway.

– Se vede.

– Aşa l-a întâlnit pe tatăl miresei. El era andosant; a intrat să vadă o repetiţie şi – spune el – s-a îndrăgostit pe loc de ea. Ea a continuat să danseze până la naşterea celui de-al doilea copil al lor, apoi a început să dea lecţii particulare.

– Frumos. Dar cum de ţii minte toate astea?

Parker privi prin încăpere cu ochi de vultur, ca nu cumva să apară vreo problemă.

– Aşa cum şi tu ţii minte toate ingredientele din tortul de acolo. Mirele şi mireasa au cerut o oră în plus.

– Aoleu!

– Da, ştiu, însă toţi se distrează de minune. Trupa e de acord. Vom transfera cadourile conform programului. Aşa că, la naiba, îi lăsăm să danseze!

– O să fie o noapte lungă, spuse ea privind din nou deserturile. Mai aduc prăjituri.

– Ai nevoie de ajutor?

– Probabil.

– Sun la Emma. Ea şi Carter ar trebui să fie liberi. Îi trimit jos.

La aproape unu dimineaţa, în timp ce echipa de la curăţenie se îndrepta către sala de bal, Laurel verifică toate obiectele găsite. Adunase agrafe de păr, un pantof desperecheat, o trusă de machiaj roz din piele şi un sutien de dantelă. Sutienul putea fi o relicvă a unei partide rapide de sex în timpul recepţiei sau dovada că o domnişoară simţise nevoia de a se elibera din strânsoarea lui.

Toate obiectele urmau să ajungă la coşul de Obiecte Găsite al lui Parker, până când aveau să fie cerute, fără alte întrebări.

În timp ce le ducea de acolo, Parker îşi făcu apariţia.

– Am cam terminat. Le iau eu pe astea. Şedinţă rapidă.

Toţi muşchii din corpul lui Laurel se contractară în semn de protest.

– Acum?

– Una rapidă. Am deschis o şampanie, ca să fie mai plăcut.

– Bine, bine.

– În salonaşul nostru. În două minute.

Nu avea sens să se împotrivească, se gândi Laurel, apoi coborî în salonaş şi se aşeză pe canapea. Se întinse şi căscă.

– Ştiam eu că tu o să ajungi prima, spuse Mac. Pentru că se ocupase deja canapeaua, se întinse pe jos. Un tip s-a dat la mine. Lui Carter i s-a părut amuzant.

– Semn că este un bărbat plin de încredere.

– Poate. Însă, înainte de Carter, nu mi se întâmpla să fiu curtată la evenimente. Nu mi se pare normal. Nu sunt disponibilă.

– De asta se şi dau la tine. Cu un oftat în loc de căscat, Laurel îşi aruncă pantofii. Cred că bărbaţii au detectoare încorporate pentru asta. Femeiele ocupate sunt mai sexy.

– Pentru că sunt nişte câini.

– Da, sigur.

– V-am auzit, spuse Emma în timp ce intră. Şi mi se pare cinic din partea voastră şi neadevărat. S-a dat la tine pentru că eşti superbă – şi, pentru că acum îl ai pe Carter, eşti mai fericită şi mai deschisă, iar asta te face şi mai atrăgătoare. Se lăsă să cadă pe un scaun şi îşi încrucişă picioarele sub ea. Vreau în patul meu.

– Şi noi. Trebuie să ne întâlnim oricum mâine, pentru repetiţia generală de duminică. Nu puteam aştepta până atunci?

– Nu, spuse Parker când intră, şi arătă spre Laurel. Am ceva care vă va face pe toate să mergeţi la culcare mai fericite. Scoase un plic din buzunar. Tatăl miresei ne-a dat un bonus. Chiar dacă, desigur, am refuzat politicos şi delicat, el a insistat. Ah, adăugă ea, în timp ce îşi scotea pantofii. I-am oferit fetiţei lui nunta visurilor, iar el şi soţia au avut parte de o noapte extraordinară, aşa că a vrut să-şi arate aprecierea.

– Drăguţ, căscă Mac. Chiar drăguţ.

– Sunt cinci mii de dolari. Parker zâmbi, în timp ce Laurel sări de pe canapea. Numerar, adăugă ea, scoţând bancnotele şi răspândindu-le în formă de evantai.

– O dovadă de apreciere. Atât de verde, comentă Laurel.

– Pot să-i ating înainte să-i duci de aici? întrebă Mac. Înainte să fie reinvestiţi în afacere?

– Eu propun să luăm banii. Poate sunt prea obosită, dar asta e părerea mea. Câte o mie pentru fiecare şi o mie împărţită între Carter şi Jack, propuse Parker făcându-şi vânt cu bancnotele. Voi decideţi.

– De acord. Emma ridică mâna. Bani de nuntă pentru mine!

– Aşa e. Dă-i încoa’, spuse şi Mac.

– Nu mă opun. Laurel îşi mişcă degetele. Pot să-i folosesc la ceva măreţ.

– Bine, atunci. Parker îi întinse lui Laurel şampania deschisă. Toarnă şi o scot de la socoteală. Îngenunche pe podea.

– Asta e foarte, foarte frumos. Şampanie şi bani în numerar la sfârşitul unei zile foarte lungi, concluzionă Mac, după care luă un pahar cu picior şi i-l întinse Emmei. Vă aduceţi aminte de primul nostru eveniment oficial? După aceea am desfăcut o sticlă, am mâncat tortul care a rămas şi am dansat. Noi patru şi Del.

– L-am sărutat pe Del.

– Toate l-am sărutat pe Del, răspunse Emma şi ciocni paharul cu Mac.

– Nu, cu câteva zile în urmă l-am sărutat, se trezi Laurel spunând, cu o oarecare emoţie, apoi foarte uşurată. Sunt incredibil de proastă.

– De ce? E... Mac clipi, dându-şi seama. Ah. L-ai *sărutat* pe Del. Ei bine... hmm.

– Parcă înnebunisem, nu eram în apele mele, iar el a venit să-şi ia tortul. Era atât de tipic pentru Del, spuse ea cu ranchiuna de care crezuse că scăpase.

– Şi eu am fost furioasă pe Del, comentă Emma. Dar asta nu m-a făcut să-l sărut.

– Nu e mare lucru. Nu pentru el. Nici măcar nu s-a deranjat să-i povestească lui Jack. Adică nu a însemnat nimic pentru el. Nu-i spune lui Jack, îi ceru Emmei. Pentru că ar fi trebuit să o facă el şi n-a făcut-o, aşa că n-a însemnat nimic. Absolut nimic.

– Nici tu nu ne-ai spus până acum.

Laurel se încruntă la Mac.

– Pentru că eu... a trebuit să mă gândesc înainte.

– Deci a însemnat ceva pentru tine, murmură Parker.

– Nu ştiu. A fost un impuls, un moment de nebunie. Eram foarte furioasă. Nu e ca şi când aş simţi ceva pentru el, sincer. Ah, la naiba, mârâi ea şi îşi lăsă capul în mâini.

– Te-a sărutat şi el? Ei bine? o întrebă Mac, când Emma îi făcu semn cu piciorul. E o întrebare.

– A răspuns. Însă nu se aştepta. Nici eu nu mă aşteptam. A fost mai mult un impuls de moment.

– Şi ce a spus? Nu mă mai lovi, o avertiză Mac pe Emma.

– Nimic, nu i-am dat ocazia. O să mă revanşez, îi promise ea lui Parker. A fost vina mea, chiar dacă el era enervant şi arogant. Nu te supăra pe mine.

– Nu sunt supărată pentru asta. Mă întreb cum de n-am observat. Te ştiu la fel de bine cum vă ştiu pe toate, şi totuşi, cum de nu mi-am dat seama că simţi ceva pentru Del?

– Nu simt nimic. Bine, recunosc, simt, însă nu mă gândesc la el zi şi

noapte. Apare şi dispare, ca o alergie. Însă, în loc să mă facă să strănut, mă face să mă simt ca o idioată. Nefericirea îi urca din stomac în voce. Ştiu cât de apropiaţi sunteţi. E minunat cât de apropiaţi sunteţi, însă, te rog, nu-i spune că v-am povestit. Nici nu doream să povestesc, însă a vorbit gura fără mine. Se pare că am o problemă în a-mi controla impulsurile.

– Nu-i voi spune nimic.

– Bine. Bine. Oricum, nu a fost mare lucru. A fost doar cu buzele.

– Fără limbă? se interesă Mac îndepărtându-se de Emma, apoi se ghemui, în timp ce primi o privire încruntată. Ce vrei? Mă interesează. Pe toate ne interesează, altfel n-am sta aici la unu noaptea, cu cinci mii de dolari în numerar pe masă, ca să vorbim despre asta.

– Ai dreptate, spuse Laurel. N-ar trebui să vorbim despre asta. Eu am vrut doar să dezvălui ce s-a întâmplat. Acum putem să uităm, să ne luăm bonusul şi să mergem la culcare. De fapt, acum, că v-am spus şi vouă, nu ştiu de ce m-a afectat atât de mult. Nu s-a întâmplat nimic, de fapt.

A făcut un gest larg – poate prea larg –, apoi şi-a coborât din nou braţele.

– Bineînţeles că nu a fost nimic, iar Del cu siguranţă nu se mai gândeşte la asta. Nu ţi-a spus nimic nici ţie şi nici lui Jack. Am dreptate? o întrebă pe Parker.

– N-am mai vorbit cu el de la începutul săptămânii, însă nu, nu mi-a spuse nimic.

– Ascultă-mă, spuse încercând să râdă. Mă port ca o elevă de liceu. Iar în liceu nu mă purtam ca şi când aş fi fost la liceu. Gata, mă opresc. Îmi iau banii şi mă duc să mă culc.

Luă unul dintre teancurile numărate de Parker.

– Aşa că, să nu ne mai gândim la asta, da? Să zicem că a fost ceva... normal. Totul e... normal. Aşa că noapte bună!

După această retragere grăbită, prietenele ei îşi aruncară priviri nedumerite.

– E atât de puţin normal, spuse Mac.

– Nu e anormal. E pur şi simplu diferit, fu de părere Emma, care lăsă paharul şi îşi luă banii. Şi e stânjenită. Ar trebui să uităm de asta, ca să nu se mai simtă stânjenită. Putem s-o lăsăm baltă?

– Problema e dacă şi ea poate s-o lase baltă, spuse Parker. Dar vom afla.

Parker o lăsă baltă – pentru moment. Se dedică evenimentului de duminică şi seara îi dădu liber prietenei ei. Însă luni îşi făcu timp o oră, când ştia că Laurel era prinsă în bucătărie cu pregătirile pentru petrecerea din timpul săptămânii, anunţată în ultimul moment.

Când intră şi o găsi pe Laurel desfăcând aluatul cel special, ştiu că nimerise perfect.

– Ţi-am mai adus o pereche de mâini.

– Totul e sub control.

– Cea mai mare parte a acestei extravaganţe greceşti pică pe capul tău. De fapt, pe mâinile tale. Îşi ridică mâinile. Astea pot să cureţe în urma ta. Se îndreptă să ia castroanele goale. Am putea să-ţi aducem un ajutor de cofetar.

– Nu vreau asistenţă. Asistenţii mă încurcă. De-asta nu ai nici tu aşa ceva.

– Mă gândesc la idee, spuse Parker în timp ce încărca maşina de spălat vase. Poate găsesc pe cineva să-l instruiesc să facă o parte din munca de teren.

– M-aş mira să văd venind ziua aia.

– Trebuie să ne hotărâm dacă vrem să continuăm aşa sau să ne extindem. Extinderea înseamnă asistenţi. Putem organiza mai multe evenimente în timpul săptămânii dacă avem personal mai numeros.

Laurel se opri.

– Asta vrei?

– Nu ştiu. Însă mă gândesc din când în când la asta. Uneori îmi spun că în nici un caz. Alteori îmi spun că poate. Ar fi o mare schimbare. Am avea angajaţi, nu doar simpli subordonaţi. Ne descurcăm bine aşa cum suntem. De fapt, suntem minunate. Însă, uneori, o schimbare deschide drumul către alte orizonturi.

– Nu ştiu dacă suntem... Ia stai puţin. Ochii lui Laurel se îngustară în spatele lui Parker. Foloseşti asta ca metaforă pentru întâmplarea cu Del.

Se cunoşteau mult prea bine, se gândi Parker.

– Poate. Mi-a trebuit un timp să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă tu şi Del aţi avea o relaţie.

– Şi?

– N-am ajuns la nici o concluzie, spuse Parker şi se întoarse. Vă iubesc pe amândoi, iar asta nu se va schimba. Şi, chiar dacă eu sunt centrul universului, povestea asta nu mă priveşte. Însă ar fi o schimbare.

– Nu mă schimb. Uite, stau la locul meu. Nu fac schimbări.

– Deja ai făcut, Laurel.

– Şi mi-am revenit, insistă ea. Am revenit de unde am plecat. Dumnezeule, Parks, a fost doar un sărut.

– Dacă era doar un sărut mi-ai fi spus imediat despre asta şi ai fi glumit. Făcu o pauză, lăsându-i lui Laurel ocazia să o contrazică, deşi ştia că nu putea s-o facă. Te-a îngrijorat, ceea ce înseamnă că a fost ceva mai

mult. Sau te întrebi dacă a fost ceva mai mult. Ţii la el.

– Bineînţeles că ţin la el. Tulburată, Laurel ridică sucitorul şi îl roti. Toate ţinem la Del. Şi da, recunosc că asta e o parte a problemei. Sau chestia. E mai mult o chestie decât o problemă. Continuă să întindă aluatul până îl făcu subţire ca hârtia. Toate ţinem la Del, iar Del ţine la toate. Uneori ţine la noi până în punctul în care mă face să-mi doresc să-i trag un pumn în ochi, mai ales când ne ia pe toate la grămadă. Ca şi când am fi un corp cu patru capete.

– Uneori...

– Da, ştiu, uneori chiar suntem. Însă e frustrant să fac parte din grămadă şi să ştiu că se gândeşte la mine ca la cineva de care are grijă. Nu vreau să aibă grijă de mine.

– Nu se poate abţine.

– Ştiu, recunoscu ea întâlnind privirea lui Parker, şi asta îmi sporeşte frustrarea. El e agitat, eu sunt agitată, iar problema – chestia... prefer chestie decât problemă.

– Atunci chestie să fie.

– Chestia e doar a mea şi atât. Probabil ţi se pare ciudat să mă auzi vorbind astfel.

– Doar puţin. Mă obişnuiesc.

– Nu sunt bolnavă de dragoste şi nu am o pată mare pusă pe el sau ceva serios. E doar...

– O chestie.

– Exact, o chestie. Şi după ce am făcut ce am făcut, deja încep să nu mă mai gândesc la asta.

– Chiar atât de rău sărută?

Laurel o privi cu blândeţe în timp ce se întinse după bolul cu cremă de umplut.

– Am făcut mişcarea, iar acum, că sunt foarte stânjenită, mă simt mai bine. Chiar a fost doar o parte dintr-o ceartă provocată din vina mea. În mare parte din vina mea. N-ar fi trebuit să încerce să îmi plătească tortul. Steagul roşu era deja ridicat. Nu încerci să mă plăteşti pentru un nenorocit de tort.

– Nu, o aprobă Parker ridicând un deget. Deci, spune-mi dacă înţeleg bine. Nu vrei să te pună la grămadă cu toată lumea, ca să zic aşa, însă nici nu vrei să te plătească pentru munca ta, pentru că tu consideri asta o insultă.

– Trebuia să fii de faţă.

– Putem uita o clipă că e fratele meu?

– Nu sunt sigură.

– Hai să încercăm. Ca să menţină atmosfera relaxată, Parker se rezemă de blatul de bucătărie. Eşti atrasă de el. Amândoi sunteţi oameni interesanţi, liberi şi atrăgători. Aşa că, de ce să nu fiţi împreună?

– Pentru că e Del.

– Şi ce e în neregulă cu Del?

– Nimic. Vezi, e ciudat. Luă sticla cu apă, apoi o lăsă iarăşi jos, fără să bea din ea. Nu are logică, Parker, şi nu e ceva care să poţi rezolva tu pentru mine. O să fim bine... adică eu şi Del. Deja am trecut peste asta, iar el – mă îndoiesc că s-a gândit măcar o clipă la ce s-a întâmplat. Acum pleacă, să mă pot concentra la baclavaua mea.

– Bine. Însă dacă mai ai ceva de spus, spune-mi.

– Nu aşa fac mereu?

„Aşa ai făcut până acum“, se gândi Parker, însă nu mai spuse nimic.

capitolul 5

Faptul că crescuse într-o casă dominată de femei îi oferise lui Del anumite lecţii de bază. Una, pe care el crezuse că o aplicase pe moment, era aceea că, dacă un bărbat nu înţelegea ce se întâmplă, iar lipsa înţelegerii provoca necazuri, se recomanda păstrarea unei anumite distanţe.

Iar el simţea că aceeaşi regulă se aplica în relaţiile mai... personale între bărbaţi şi femei, ceea ce iarăşi mergea de minune în situaţia dată.

El se ţinuse departe de Laurel; şi, chiar dacă nu înţelesese nimic, spera că acea distanţă îi va da şi ei timp să se calmeze.

Nu dorise să se certe cu ea. Împunsăturile lor menţineau mereu veselia şi un aer relaxat în casă. Însă îi plăcea să ştie regulile jocului. De data aceasta, se simţea depăşit de situaţie.

Era obişnuit cu temperamentul ei, cu toanele ei neaşteptate. Iar s-o lase să se descarce pe el nu era nimic nou.

Să-l sărute însă aşa, fără să se gândească? Asta da, era ceva nou. Nu putea să nu se gândească la momentul acela, iar gânditul nu-l ajuta să tragă vreo concluzie.

Ceea ce îl scotea din sărite.

Concluzii, soluţii, alternative, compromisuri – toate erau instrumentele lui de lucru. Însă în acest joc încrucişat foarte personal nu putea găsi piesele-cheie.

Şi totuşi, nu se putea ţine departe la nesfârşit. Îi plăcea să treacă pe acolo când avea timp şi, mai mult, era un flux continuu de afaceri între el şi Parker, iar afacerile lor presupuneau atenţie.

O săptămână era suficientă pentru răcorire, decise el. Trebuiau să dea ochii unul cu altul. Într-un fel sau altul. Şi, desigur, asta era inevitabil. Nu era mare lucru. De fapt, nu însemna absolut nimic, îşi spunea el, în timp ce intra cu maşina pe aleea lungă a domeniului. Doar se certaseră, cu câteva elemente neobişnuite în plus. Ea încercase să dovedească ceva. Iar, într-un fel, el pricepuse. Avea tendinţa să o considere – să le considere – responsabilitatea lui, iar asta o enerva.

Sigur asta o enerva, pentru că, într-adevăr, erau responsabilitatea lui. El era fratele lui Parker şi avocatul lor. Şi, din cauza unor circumstanţe pe care nu le putea controla sau schimba nimeni, era acum capul familiei.

Însă putea şi el să încerce să fie mai subtil în privinţa acelei responsabilităţi.

Şi totuşi, nu era ca şi când şi-ar fi băgat nasul în treburile ei din cinci în cinci minute.

Îşi spuse însă că putea încerca să se retragă un pic. Nu putea să o contrazică. Nu era sora lui, dar asta nu însemna că nu făcea totuşi parte din familia lui şi, la naiba, el avea toate drepturile să...

„Opreşte-te“, îşi spuse. Nu ajungea nicăieri dacă venea la ea căutând scandal. Cel mai bine era să testeze terenul şi să o lase pe ea să preia conducerea.

Apoi, o putea face să revină la normal, să fie ca înainte. „Fii subtil“, îşi repeta.

De unde naiba veneau toate maşinile astea? se întrebă. Era marţi seara, iar el nu-şi amintea de vreo programare în orarul Vows. Întoarse să parcheze lângă studioul lui Mac, ieşi din maşină şi se îndreptă încruntat spre casă. Era clar că avea loc un eveniment. Vedea aranjamentele florale ale Emmei, dispuse în jurul porticului, şi auzea din depărtare voci de la o petrecere în desfăşurare.

O clipă, rămase acolo să privească. La ferestre erau aprinse luminile, transformând casa într-o sărbătoare primitoare. Ospitalitate cu un aer elegant. Părinţilor lui le plăcuse să fie gazde, să organizeze de la întâlniri mici şi intime, până la petreceri strălucitoare. Vedea că Parker îşi folosise talentul. Şi totuşi, când venea acasă pe neaşteptate – pentru că aceea era încă şi casa lui – simţea acel spin, acea durere pentru ceea ce pierduse. Pentru ceea ce pierduseră toţi.

Porni pe alee, coti spre casă şi intră pe uşa laterală direct în bucătăria familiei.

Sperase să o găsească acolo pe doamna Grady, agitându-se lângă cuptor, însă în bucătăria goală ardea o singură lumină. Merse la fereastră, îi privi pe oaspeţii care se adunaseră pe terasă sau se plimbau prin grădină.

Relaxaţi, ca la ei acasă, impresionaţi, se gândi. Să dea unui eveniment aceste calităţi ţinea de talentul lui Parker; sau era un amestec al celor patru din Cvartet.

O zări pe Emma şi pe câţiva de la protocol şi recunoscu feţele de masă şi florile. Schimbări de ultim minut, presupuse, apoi îi urmări aranjând masa. Rapid şi eficient, observă el, în timp ce Emma vorbea cu câţiva musafiri. Toată un zâmbet şi plină de căldură – aşa era Emma. Nici n-ai fi bănuit că în mintea ei se gândea la ceea ce urmează să facă.

„Emma şi Jack“, se gândi el. Asta chiar fusese o schimbare de ultim moment pentru el. Cel mai bun prieten al său şi una dintre fetele lui. Chiar când se gândea la asta, Jack îşi făcu apariţia, cu o tavă cu lumânări pentru ceai. Ajută şi el, se gândi Del, aşa cum toţi făceau treabă din când în când. Însă de data aceasta era altfel. Şi îşi dădu seama că aceea era prima dată de când Emma şi Jack deveniseră oficial „Emma şi Jack“, pe care îi observa pe

ascuns.

Privirea dintre ei era diferită. Felul în care Jack îi mângâia braţul, natural şi intim, aşa cum făcea un bărbat care dorea să atingă ceea ce iubea.

Era frumos ceea ce se înfiripase între ei, se gândi, şi va trebui să se obişnuiască cu ideea.

Până una alta, el se afla aici, unde avea loc o petrecere. Ar putea la fel de bine să meargă în sala de bal şi să ajute.

Laurel făcuse prăjituri ca o maniacă, ceea ce era doar cu puţin mai satisfăcător decât să-şi vadă munca devorată. Acum, că tortul fusese tăiat, şi platourile cu deserturi, aranjate, lăsă servirea pe seama celor de la protocol şi trase aer în piept. Se auzea muzica, iar cei care nu roiau în jurul meselor cu desert dansau. Alţi oaspeţi erau strânşi la mese, mulţi dintre ei dând câte un pahar de ouzo pe gât.

– Opa!

Aşa, toată lumea e fericită, gândi ea, totul e sub control. E momentul perfect să dispară cinci minute şi să-şi scoată pantofii. După ce se convinse că nu erau probleme, se îndreptă spre uşă.

– Domnişoara McBane?

Aproape reuşise, se gândi ea, însă se întoarse cu un zâmbet profesionist.

– Da, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Nick Pelacinos, se prezentă tânărul şi-i întinse mâna. Vărul viitoarei mirese.

Şi frumos de pică, se gândi ea, strângându-i mâna. Bronzat din cap până-n picioare, cu înfăţişarea unui zeu grec, cu ochi de chihlimbar şi bărbie cu gropiţă.

– Îmi pare bine să te cunosc. Sper că te simţi bine.

– Ar fi ciudat să nu mă simt bine. Aţi organizat o petrecere perfectă. Ştiu că eşti ocupată, însă bunica ar vrea să discute cu tine. E acolo.

Făcu un semn către capătul mesei încărcate cu oameni, băuturi, mâncare şi flori, şi dominată de doamna cu păr argintiu şi cu privire de laser. „Bunica“, se gândi Laurel.

– Sigur. Merse cu el, întrebându-se dacă nu cumva ar fi mai bine să-i facă semn lui Parker s-o însoţească.

– Ea şi bunicul vin, de obicei, în State doar o dată pe an sau o dată la doi ani, îi spuse Nick. Noi trebuie să mergem cu ei, aşa că excursia asta e un eveniment important pentru familie.

– Înţeleg.

– Am auzit că tu şi partenerele tale aţi reuşit să organizaţi toate astea într-o săptămână. Felicitări – serios! Eu îmi ajut familia la gestionarea restaurantelor pe care le avem în New York, aşa că ştiu cam ce a însemnat asta.

Îi reveni în minte rezumatul făcut de Parker despre familie.

– Da! Papa's. Am mâncat la unul dintre restaurantele din Cartierul de Vest.

– Trebuie să vii din nou şi să mă anunţi dinainte. Fac cinste. Yaya, ţi-am adus-o pe domnişoara McBane.

Femeia înclină uşor capul, cu un aer regal.

– Aşa!

– Domnişoară McBane, ea e bunica mea, Maria Pelacinos.

– Stephanos, spuse Maria şi îl bătu uşor pe braţ pe bărbatul de lângă ea. Las-o pe fată să se aşeze.

– Nu vă deranjaţi, începu Laurel.

– Hai, sus. Îi făcu semn bărbatului să se ridice, apoi arătă către scaun. Vino aici, lângă mine.

„Să nu contrazici niciodată un client", îşi aminti Laurel şi se aşeză pe scaunul abia eliberat.

– Ouzo, ceru femeia, şi aproape imediat i se aduse un pahar. Îl aşeză în faţa lui Laurel.

– Să ciocnim pentru baclavaua ta. Îşi ridică şi ea paharul şi arcui sprâncenele către Laurel. Pentru că nu prea avea de ales, Laurel ridică paharul, se pregăti şi bău. Apoi, cunoscând rutina, ciocni din nou.

– *Opa!*

Primi o rundă de aplauze şi un semn de aprobare din partea Mariei.

– Ai un dar. E nevoie de mai mult decât de mâini şi de ingrediente ca să faci mâncare adevărată. E nevoie de minte şi de o inimă deschisă. Familia ta e din Grecia?

– Nu, doamnă.

– Ah, spuse ea şi făcu un semn. Familia tuturor e din Grecia. O să-ţi dau propria mea reţetă pentru ladopita, ca să o faci pentru nunta nepoatei mele.

– Mi-ar plăcea foarte mult, mulţumesc.

– Cred că eşti o fată bună, aşa că dansează cu nepotul meu. Nick, dansează cu fata.

– De fapt, trebuie să...

– E petrecere. Dansaţi! E un băiat bun şi frumos. Are o slujbă bună şi n-are nevastă.

– Ei bine, în cazul ăsta... spuse Laurel, făcând-o pe Maria să râdă.

– Dansaţi, dansaţi. Viaţa e mai scurtă decât credeţi.

– Nu se lasă! Nick întinse mâna din nou.

„Un singur dans“, se gândi Laurel. Picioarele o dureau prea tare ca să reziste mai mult de unul. Şi chiar dorea acea reţetă.

Îl lăsă pe Nick să o conducă pe ringul de dans, în timp ce trupa începu o melodie lentă.

– Poate că nu pare, spuse el, luând-o în braţe, însă bunica mea ţi-a făcut un mare compliment. A gustat din tot ce-ai făcut şi era ferm convinsă că eşti grecoaică. Altfel, n-ai fi putut face asemenea deserturi tradiţionale greceşti. Şi... o răsuci cu stil. Tu şi partenerele tale aţi salvat familia de la o ceartă îngrozitoare. N-a fost uşor să-i obţinem acceptul pentru locul acesta.

– Iar dacă Yaya nu e mulţumită...

– Exact. Mergi des la New York?

– Din când în când... Tocurile o făceau aproape la fel de înaltă ca el. „Un echilibru frumos pentru un dans“, îşi spuse ea. Afacerea ne ţine aproape de casă. Probabil că e la fel şi în cazul tău. Am lucrat în restaurante în timp ce studiam şi înainte să demarăm afacerea. E un domeniu care te solicită.

– Crize urmate de dramă, urmate de haos. Şi totuşi, Yaya are dreptate. Viaţa e mai scurtă decât credem noi. Poate, dacă te sun într-o zi, o să ne luăm amândoi liber de la muncă.

„Fără întâlniri romantice“, îşi aminti ea. Dar... n-ar fi o idee rea să nu mai fie atât de obsedată de Del.

– Da, am putea.

Dansul se sfârşi, iar în sunetul aplauzelor şi al uralelor trupa trecu la dansul tradiţional grecesc, în cerc. Laurel dădu să se retragă, însă Nick îi ţinea mâna într-a lui.

– Nu poţi pierde aşa ceva.

– Chiar n-ar trebui. În plus, doar l-am privit la evenimente, nu l-am încercat niciodată.

– Nu-ţi face griji, te conduc eu.

Înainte să vină cu altă scuză, altcineva îi prinse mâna liberă şi se trezi prinsă în cerc. „Ce naiba“, îşi spuse ea. „La urma urmei, e petrecere.“

Del apăruse în timpul dansului lent şi o căutase din priviri pe Parker. Sau cel puţin aşa îi plăcea să creadă. O zărise aproape imediat pe Laurel.

Dansa. Cu cine dansa? Nu ar trebui să danseze cu un tip pe care nu-l cunoştea... Ar trebui să lucreze.

Îşi adusese un partener? Arătau de parcă se cunoşteau, judecând după felul în care se mişcau împreună şi după cum îi zâmbea acelui tip.

– Del, nu te aşteptam în seara asta, spuse Parker, sărutându-l pe obraz.

– Am trecut doar să... Cine e ăla?

– Cine?

– Care dansează cu Laurel.

Parker privi uimită şi o zări pe Laurel în mulţime.

– Nu prea ştiu.

– Nu ea l-a adus?

– Nu. E unul dintre oaspeţi. Am organizat un fel de petrecere postlogodnă şi prenuntă. Poveste lungă.

– Şi de când dansaţi şi voi la evenimente?

– Depinde de situaţie, răspunse ţintuindu-l pe Del cu privirea, după care spuse încet, în muzica lină şi vocile vesele: Hmm, le stă bine împreună.

El ridică din umeri şi îşi băgă mâinile în buzunare.

– Nu e prea inteligent să-i încurajezi pe oaspeţi să se dea la voi.

– Încurajarea este un cuvânt relativ. Oricum, Laurel ştie să-şi poarte singură de grijă. Ah, ador dansul lor tradiţional, adăugă ea când se schimbă muzica. E atât de vesel. Priveşte-o pe Laurel! L-a învăţat deja.

– Mereu s-a mişcat bine, mârâi Del.

Laurel râdea şi părea că nu are vreo problemă cu mişcarea picioarelor sau cu ritmul. Arăta altfel, se gândea el. Nu putea spune exact de ce. Nu, nu era asta. De fapt, el era cel care o privea diferit. O privea prin prisma acelui sărut. Schimbase lucrurile şi îl făcea să se simtă neliniştit.

– Ar trebui să mai dau o tură.

– Poftim?

– Ar trebui să mai dau o tură, repetă Parker, înclinând capul ca să-l studieze cu atenţie.

El se încruntă.

– Ce ai? De ce mă priveşti aşa?

– Nimic. Poţi să te bagi şi tu, dacă vrei. Nimănui din grup nu-i va păsa. Sau, dacă vrei să mănânci şi altceva decât desert, coboară la bucătărie.

Tocmai se pregătea să spună că nu voia nimic, însă îşi dădu seama că minţea. Nu ştia ce voia.

– Poate. Am trecut doar pe-aici. Nu ştiam că lucraţi toate în seara asta. Sau aproape toate, se corectă el, când Laurel trecu în cerc pe lângă ei.

– A fost ceva neprevăzut. Mai avem o oră. Dacă vrei, du-te în salon şi aşteaptă-mă.

– Probabil o să plec.

– Atunci, dacă te răzgândeşti, ne vedem mai târziu.

Se hotărî să bea o bere, iar dacă dorea să bea o bere fără să fie

obligat să asiste, atunci trebuia să ia una din bucătăria familiei, nu de la unul dintre barurile evenimentului.

Sau cel mai bine ar fi să îşi bea berea acasă, îşi spuse el în timp ce cobora. Dar nu voia să se ducă acasă, nu şi când se gândea că Laurel dansa ca şi când s-ar fi născut în Corfu. O să-şi ia o bere, apoi îl va căuta pe Jack şi va povesti cu el o oră. Şi Carter ar trebui să fie pe-acolo. O să-şi ia o bere şi îi va căuta pe amândoi, pentru că alături de prietenii lui se va simţi bine.

Între bărbaţi.

Cea mai bună metodă să-ţi iei gândul de la femei era să te aşezi şi să bei o bere cu bărbaţii.

Se retrase în bucătăria familiei şi găsi o bere Sam Adams rece în frigider. Exact ce recomandase medicul, îşi spuse el. După ce o deschise, privi din nou pe fereastră, să-şi caute prietenii. Însă, pe terasa luminată de lumânări şi becuri colorate se adunau străini.

Sorbi gânditor din bere. De ce naiba era atât de neliniştit? Putea să facă o mulţime de alte lucruri în loc să stea acolo, într-o bucătărie goală, bând bere şi privind pe fereastră la străini.

Ar trebui să meargă acasă şi să lucreze. Sau să lase naibii lucrul şi să se uite pe canalul de sport ESPN. Era deja prea târziu să sune pentru o întâlnire romantică, o invitaţie la cină sau la băut, şi nu dorea deloc să fie singur.

Cu pantofii în mână, călcând fără zgomot pe tălpile obosite, Laurel intră în bucătărie. Ea chiar îşi dorea să fie singură. Însă îl văzu pe Del, stând în picioare lângă fereastră, părând cel mai singur bărbat din lume.

Imagine care, ştia şi ea, nu i se potrivea. Nu îl considerase niciodată pe Del un singuratic. Îi cunoştea pe toţi şi avea o viaţă socială atât de plină, încât uneori ea se întreba de ce nu fugea undeva, să aibă parte de o clipă de linişte.

Însă acum părea cu desăvârşire singur, complet despărţit de ceilalţi, învăluit într-o tăcere adâncă.

O parte din ea dorea să meargă la el, să-l îmbrăţişeze şi să-i îndepărteze tristeţea de pe chip. Însă îşi reveni într-o clipă şi dădu să iasă.

El se întoarse şi o văzu.

– Scuză-mă, nu ştiam că eşti aici. Vrei să vorbeşti cu Parker?

– Nu. Am văzut-o pe Parker sus. Îşi încruntă sprâncenele când îi văzu picioarele goale. Se pare că atâta dans face rău la tălpi.

– Poftim? Ah... N-am dansat prea mult, însă la sfârşitul unei astfel de zile, se adună. Şi pentru că erau amândoi acolo, Laurel se hotărî să-şi ceară scuze amândoi. Dacă tot eşti aici, vreau să spun că am sărit calul în noaptea aceea. N-ar fi trebuit să mă dau la tine în felul ăla.

Nu prea îşi alesese bine cuvintele.

– Înţeleg că ai un anumit sentiment de... datorie, spuse ea, simţind că i se opreşte cuvântul în gât. Aş fi vrut să nu fie aşa, de fapt, sunt foarte furioasă din pricina asta, iar tu simţi acest lucru de fiecare dată. Aşa că e inutil să ne mai certăm din cauza asta.

– Aha.

– Dacă ăsta e cel mai bun răspuns pe care îl poţi da, atunci o să consider că a trecut.

El ridică un deget în timp ce mai sorbi o gură de bere. Şi o privi.

– Nu chiar. Aş vrea să ştiu de ce furia ta a luat acea formă particulară.

– Uite, tu eşti tu şi mi-a intrat în sânge, şi am ajuns să spun lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun. Aşa fac oamenii când sunt furioşi.

– Nu mă refer la ceea ce ai spus, ci la ceea ce ai făcut.

– E la pachet. Eram furioasă; îmi pare rău. Accepţi sau nu.

El zâmbi, iar ea simţi un gol în stomac.

– Ai mai fost furioasă pe mine şi înainte, dar nu m-ai sărutat niciodată aşa.

– E la fel ca în cazul picioarelor mele.

– Poftim?

– Se adună. E enervant să te tot văd jucând rolul de „Del ştie cel mai bine“ şi, pentru că asta durează de ani buni, furia se adună şi... Am procedat aşa ca să dovedesc un lucru.

– Care anume? Nu cred că m-am prins.

– Nu ştiu de ce faci atâta caz. Simţea cum i se amplifică furia şi stânjeneala. Suntem adulţi. A fost doar un sărut, o alternativă paşnică la a-ţi da un pumn în gură. Acum, îmi doresc să fi făcut asta.

– Bine. Deci, să ne lămurim. Tu erai furioasă pe mine. Această furie s-a acumulat de-a lungul anilor. Iar acţiunile tale au fost o alternativă la a-mi da un pumn în faţă. Asta vrei să spui?

– Da, domnule avocat, sunteţi pe-aproape. Îmi daţi o Biblie să jur pe ea? Dumnezeule, Del!

Ea se îndreptă spre frigider, îl deschise şi scoase o sticlă cu apă. Poate că exista un bărbat care o enerva mai mult, însă în clipa aceea, Delaney Brown se afla în capul listei. Cu o mişcare furioasă a încheieturii deşurubă capacul sticlei şi se întoarse, ciocnindu-se de el.

– Termină! N-ar fi numit-o panică, însă furia ei urcă la alt nivel.

– Tu ai deschis uşa. Cea metaforică şi cea... Făcu un semn către frigider. Pariez că şi acum eşti furioasă.

– Da, sunt.

– Bine. Şi pentru că am ajuns la aceeaşi pagină, şi acum ştiu cum funcţionează...

O prinse de umeri şi o ridică spre el.

– Nici să nu te gân...

Atât reuşi să spună, în vreme ce creierul ei începu să fiarbă.

Căldura, gura lui pe gura ei, atât de diferită de aerul rece care venea din spate. Se simţea prinsă între gheaţă şi foc, fără să se poată mişca în vreo direcţie, căci el o ţinea nemişcată pe acea graniţă subţire şi instabilă.

Apoi, mâinile lui alunecară până îi găsiră talia, iar sărutul se transformă în dorinţă lentă, care îi topea. Trupul ei se supunea, era ameţită, iar el o trase şi mai aproape.

Sunetul pe care îl auzi Del, ca un tors, nu era unul de furie, ci de supunere. Surpriza pe care o reprezenta ea, ca un dar păstrat de ani de zile, se deschidea, în sfârşit. Iar el dorea să îndepărteze cu grijă, foaie cu foaie, tot ambalajul, ca să descopere şi mai mult.

Ea se răsuci, întinse mâna, iar sticla cu apă rece îi stropi pe amândoi. El făcu un pas în spate, privindu-şi cămaşa udă şi pe a ei la fel.

– Ups!

Ochii ei mari şi negri clipeau. El zâmbea, iar ea se grăbi să plece. Făcu un semn cu sticla, o mişcare stângace, prin care vărsă şi mai multă apă.

– Bine. Bine. Deci... suntem chit. Trebuie să mă întorc. Trebuie... mai spuse în timp ce-şi ştergea cămaşa udă. La naiba!

Se întoarse şi dispăru.

– Hei, ţi-ai uitat pantofii. Eh, asta e. Închise frigiderul, apoi luă berea de pe masă.

Ce ciudat, se gândi el sprijinindu-se de blatul din bucătăria tăcută. Se simţea mai bine. De fapt, se simţea al naibii de bine!

Examină pantofii pe care-i lăsase pe podea. Sexy, îşi spuse el, mai ales combinaţi cu acel costum foarte profesional pe care îl purta. Se întrebă dacă fusese o combinaţie intenţionată sau una dată de un impuls de moment.

Nu era ciudat să se gândească la pantofii ei? Însă, pentru că tot se gândea la ei... Amuzat de idee, deschise sertarul să caute o agendă.

Erau chit? se gândi el, în timp ce scria biletul. Nu-l interesa să fie chit.

În dimineaţa următoare, Laurel alese înotul în locul aerobicului. Îşi spusese că dorea o schimbare, însă trebuia să recunoască faptul că acea

schimbare îi permitea să o evite pe Parker, până când îşi va da seama ce i-ar putea spune. Sau dacă ar trebui să-i spună ceva.

„Cel mai bine ar fi s-o las baltă“, îşi spuse în timp ce începea altă tură. Nimic de zis. Pur şi simplu, spiritul competitiv al lui Del. Ea îl sărutase, aşa că o sărutase şi el, la rândul său.

Dublu. Aşa juca el. Se hotărâse s-o pună la punct – îi stătea în fire.

Şi zâmbetul acela? Începu altă tură, cu şi mai multă forţă. Zâmbetul acela prostesc, încrezut, superior? Şi acela îi stătea în fire. Bărbat idiot. Era ridicol să creadă că simţea ceva pentru el. Doar îşi pierduse mintea o clipă. Sau vreo zece ani, însă cine mai stă să numere? Gata, şi-a revenit. Era bine. Situaţia revenise la normal.

Când ajunse din nou în celălalt capăt, închise ochii şi se lăsă să se scufunde. După acele ture grele, senzaţia de lipsă de greutate era perfectă. Plutea, aşa cum făcea şi în viaţa personală. Şi era bine, era chiar bine. Nu avea nevoie de formă, funcţie şi structură în toate zonele vieţii ei.

Era bine să fie liberă să facă ceea ce dorea când începea sau se termina ziua de lucru, ca acum. Nu trebuia să dea explicaţii nimănui. Nu avea nevoie ca totul să fie aranjat. Nici nu dorea. Del – sau chestia cu Del – fusese doar o pietricică pe drum. Iar acum drumul era neted. Totul era bine.

Îşi trecu mâna prin păr şi se apropie de scară – apoi ţipă, când Parker făcu un pas înainte, ca să-i ofere un prosop.

– Dumnezeule, m-ai speriat! Nu ştiam că eşti aici.

– Lasă, că şi eu m-am speriat! O clipă m-am întrebat dacă nu cumva ar trebui să sar să te trag afară.

Ea luă prosopul.

– Pluteam. Am vrut să fac o schimbare; zilele trecute am alergat la viteză maximă. Cred că nu plutim suficient.

– Bine, o să trec şi plutitul pe listă.

Laurel îşi înfăşură râzând prosopul în jurul taliei.

– Ar trebui. Văd că eşti îmbrăcată. Cât e ceasul?

– Vreo opt. Cred că ai plutit ceva vreme.

– Se pare că da. A fost o noapte plină.

– Da, a fost. L-ai văzut pe Del?

– De ce? Da, dar de ce?

– Pentru că a fost aici, iar, o vreme, tu ai dezertat.

– Nu am dezertat, căpitane! Doar am făcut o pauză.

– Şi ţi-ai schimbat cămaşa.

Simţea deja mâncărimea sentimentului de vină.

– Vărsasem ceva pe ea. Ce e asta?

– Ceva curios. Parker ridică un plic. Era pe blatul de la bucătărie.

Doamna G. mi l-a dat să ţi-l aduc.

– De ce nu a... Ah! Laurel se opri când recunoscu scrisul lui Del.

– Nu vrei să afli ce scrie? Eu, da. Parker se ridică şi blocă drumul, zâmbind larg. Lucrul cel mai politicos pe care îl pot face este să mă întorc şi să te las să citeşti singură. Însă nu sunt atât de matură.

– Nu e nimic. Bine, spuse Laurel, deschizând plicul.

Poate crezi că s-a terminat, însă te înşeli. Ţi-am luat ostatici pantofii. Contactează-mă în patruzeci şi opt de ore sau perechea ta de pantofi Prada o va păţi.

Laurel scoase un sunet care semăna a râs, amestecat cu o înjurătură, în timp ce Parker citea peste umăr.

– Ţi-a luat pantofii?

– Se pare că da. Şi eu ce-ar trebui să fac acum? Laurel făcu un semn cu biletul. Plutesc. Am hotărât să plutesc, iar acum se joacă cu mine. Tocmai cumpărasem pantofii ăia.

– Dar cum a reuşit să-ţi ia pantofii?

– Nu a fost nimic special. I-am scos, el era acolo şi eu i-am uitat după ce... mă rog. A fost un soi de ochi pentru ochi.

Parker dădu din cap.

– Ochiul tău sau ochiul lui?

– Mi-am cerut scuze pentru că exagerasem, însă nu a fost suficient pentru Del, şi a început să mă examineze. Un lucru a dus la altul, în frigider. E greu de explicat.

– Bineînţeles.

– Pur şi simplu, face pe deşteptul. N-are decât să ţină pantofii.

– Serios? spuse Parker cu un zâmbet placid. Pentru că asta mi-ar spune – şi probabil şi lui – că ţi-e frică să-i faci faţă. Lui. Situaţiei.

– Nu mi-e frică şi nu juca tocmai acum cartea asta cu mine, se răţoi Laurel şi smulse prosopul din mâna lui Parker, ştergându-se furioasă pe cap. Doar că nu vreau să stârnesc nimic.

– Pentru că e greu să pluteşti pe vârtejuri.

– Da. Oricum, am alţi pantofi. Am pantofi mai buni. Nu-i voi da satisfacţia să mă atragă în jocul lui prostesc.

Parker zâmbi din nou.

– Băieţii sunt atât de limitaţi.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

– E fratele tău, mârâi ea şi se îndreptă spre casă.

– Da, este, o aprobă, întrebându-se cât va rezista prietena ei cea mai

bună până să cedeze. Mai mult de douăzeci şi patru de ore, spuse Parker, însă mai puţin de patruzeci şi opt.

BlackBerry-ul din buzunar sună. Privi ecranul, în timp ce traversa pajiştea.

– Bună dimineaţa, Sybil. Cu ce te pot ajuta?

capitolul 6

Mereu exista o metodă de strâns informaţii. Pentru Parker, informaţia nu însemna doar putere, ci, mai ales, deschidea drumul către eficienţă; iar în lumea ei, eficienţa era cea mai importantă. Pentru ca totul să fie făcut bine – cu alte cuvinte, eficient –, întâi trebuia să treacă în revistă detaliile şi faptele. Şi, de câte ori era posibil, făcea mai multe lucruri în acelaşi timp.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă în primele douăzeci şi patru de ore în afacerea ostaticilor era să-l roage pe Del să o ducă cu maşina. Asta era uşor de rezolvat, mai ales că-l alesese pe mecanicul lui pentru verificările de rutină ale maşinii. Poate că Malcolm Kavanaugh era necioplit şi uneori încrezut, însă era foarte bun în meseria lui, iar asta conta cel mai mult. Şi, în plus, era prieten cu Del.

Cu un weekend plin de evenimente, începând cu repetiţia de seara, putea să-i spună foarte sincer lui Del că avea nevoie să o ducă, mai ales că nici una dintre partenerele ei nu avea timp.

Nu era vorba că n-ar fi avut la cine să apeleze sau că nu putea să cheme un taxi, se gândea ea în timp ce-şi împrospăta rujul de pe buze. Acea favoare o să-l facă pe Del să se simtă ca un frate mai mare – un rol pe care îi plăcea să-l joace – şi îi va da ocazia să-l stoarcă de informaţiile pe care Laurel refuzase să i le ofere.

Îşi verifică geanta, apoi agenda ei de pe BlackBerry.

Vorbit cu Del. Luat maşina. Întâlnire cu clienţii la prânz. Luat hainele de la curăţătorie, mers la piaţă, întors la cel târziu patru şi jumătate pentru pregătirea repetiţiilor. Sub fiecare intrare se desfăşurau listele secundare ale întâlnirii, ale obiectelor pe care trebuia să le ia de la curăţătorie şi ale cumpărăturilor de la piaţă.

Se privi rapid în oglindă. Clienţii erau importanţi şi rezervaseră o masă la clubul lor, astfel că trebuia să arate bine.

Rochia de vară de culoare galben-deschis îmbina foarte bine stilul informal cu cel profesional. Bijuterii discrete, însă mama cu ochi de vultur a clientului va recunoaşte calitatea adevărată, iar asta va cântări ceva. Îşi lăsase părul desfăcut – feminin şi prietenos. Nimic ţipător sau care să atragă prea mult atenţia. Organizatoarea nunţii nu trebuia să o pună în umbră pe mireasă în absolut nici o situaţie. Mulţumită, adăugă un pulover alb şi subţire, ca armă împotriva aerului condiţionat, dacă clienţii alegeau să ia masa în interiorul clubului.

Cu zece minute înainte de venirea programată a fratelui ei, coborî

scările. Casa ei iubită părea tăcută şi mare în acea dimineaţă, fără clienţi programaţi, fără evenimente care să-i solicite timpul şi atenţia. Florile Emmei, din ornamentele impunătoare sau din mănunchiurile mici, parfumau aerul, iar unele dintre fotografiile lui Mac se amestecau cu tablourile de pe pereţi.

Nu schimbase prea mult din casă, doar mutase obiectele personale în aripa ei privată sau în cea a lui Laurel. Casa aceea rămăsese, în mare parte, căminul ei şi un loc al fericirii, care văzuse sute de sărbători. Şi certuri, se gândi ea în timp ce aranja un bol. Veselie, lacrimi, dramă şi nerozie.

Nu-şi amintea să fi fost vreodată singură în acea casă sau să-şi fi dorit să se afle altundeva.

Se uită la ceas, apoi se hotărî să treacă pe la Laurel.

Pe blatul de bucătărie, Laurel frământa un aluat de fondante. Lângă ea, şase straturi coapte aşteptau pe rafturi. Pentru că alesese un talk-show matinal în loc de muzică, Parker înţelese că Laurel putea fi distrasă.

– Plec, anunţă Parker. Ai nevoie de ceva?

Laurel o privi.

– Îţi stă bine în culoarea asta.

– Mulţumesc. Mă face să mă simt însorită.

– Aşa şi arăţi. Aş avea nevoie de vreo două kilograme de căpşune, adăugă ea. Să fie proaspete. Nu le vreau pe toate roşii şi foarte coapte. Amestecă-le. Mă scuteşte de un drum în după-amiaza asta.

– Nici o problemă, spuse Parker scoţându-şi BlackBerry-ul ca să adauge cererea la lista ei. Oricum, mă duc la piaţă după întâlnirea de la prânz, cu Jessica Seaman şi mama ei.

– Perfect. Laurel se opri din frământat şi îşi încrucişă degetele de la ambele mâini, în semn de noroc.

– Mama miresei vrea să discutăm despre meniu şi muzică. Asta e pentru mâine seară? întrebă ea, în timp ce Laurel presăra suprafaţa de lucru cu amidon.

– Da. Şase etaje, fondant cu pliuri şi orhidee din pastă ca să se potrivească cu floarea de semnătură a miresei. Întinse prima foaie de fondant. Stai, parcă maşina ta era la revizie.

– Este şi e gata. Del mă lasă la mecanic.

– Ah. Încruntată, ori din pricina lui Del, ori din cauza bulelor de aer pe care le zărise, Laurel înţepă blatul cu un ac subţire.

– Vrei să-i transmit ceva... lui sau pantofilor tăi?

– Ce amuzant! Laurel ridică rapid fondantul cu ambele mâini şi îl aşeză peste primul etaj. Ai putea să-i spui să nu mai fie atât de măgar şi să

mi-i dea înapoi.

– Bine.

– Nu, de fapt, nu-i spune nimic. Ridică din umeri, netezi în partea de sus şi în lateral, împingând afară bulele de aer. N-am nevoie de pantofii ăia. Am şi uitat de ei.

– Sigur.

Laurel ridică un cuţit de tăiat pizza şi îl îndreptă către Parker.

– Îţi cunosc jocurile, Brown. Încerci să mă faci să-l sun pentru pantofi. Nu-ţi merge.

– Bine. Parker zâmbi, în timp ce Laurel trecu cuţitul în jurul bazei tortului, ca să taie excesul de fondant. O să apară din minut în minut. Mă întorc cu căpşune.

– Mărimi diferite, nuanţe diferite, strigă Laurel.

– Am înţeles. Ajunse în faţa casei, încântată că făcuse exact ce intenţionase. Laurel îşi va petrece restul zilei cu gândul la Del şi la pantofii ei.

Îşi aşeză ochelarii de soare pe nas şi păşi pe alee chiar când Del îşi făcu apariţia.

– La fix, spuse el.

– Şi tu.

– Suntem Brown. Suntem obsedaţi de punctualitate.

– Consider că asta e o virtute şi un talent. Îţi mulţumesc că mă ajuţi, Del.

– Nu e cine ştie ce. Merg să mă întâlnesc cu un client, apoi cu Jack, să luăm prânzul. S-a nimerit bine.

– Mai multe lucruri în acelaşi timp. Cheia succesului. Ai pantofi noi? întrebă ea.

– Nu, îi răspunse şi o privi în timp ce luă curba să iasă de pe alee. De ce?

– Ah, am auzit că ţi-ai luat de curând o pereche de pantofi noi superbi.

– Aşa e. Zâmbi amuzat în colţul gurii. Însă n-au mărimea bună. În plus, dacă mă plimb pe tocuri, îmi zdrobesc degetele de la picioare.

Îl înghionti cu degetul.

– Să-i iei pantofii lui Laurel! Când o să încetezi să te mai porţi ca la doisprezece ani?

– Niciodată. Duse mâna la piept ca şi când ar fi jurat. E furioasă sau amuzată?

– Amândouă şi nici una. Aş spune mai degrabă că e încurcată.

– Atunci, misiune îndeplinită.

– Tipic! Şi de ce, mă rog, vrei s-o încurci?

– Ea a început.

Îşi coborî puţin ochelarii de soare şi îl privi pe deasupra lor.

– Tocmai ai coborât la opt ani. Ce să înceapă?

El îi aruncă încă o privire.

– Oi avea eu opt ani, însă te cunosc şi pe tine, şi grupul tău. Ştii ce a început, iar acum vrei să scoţi de la mine ce cred eu despre asta.

– Nu trebuie să scot nimic de la tine, iar tu nu eşti obligat să-mi spui. Scuză-mă puţin, adăugă ea, când îşi auzi telefonul sunând.

– Shawna, salut! Am lăsat-o pe Laurel în bucătărie, îţi termina tortul. Arată minunat. Am înţeles. Aha. Nu, nu, nu-ţi face griji. O să-l sun pe agentul meu de voiaj şi... Te-ai descurcat. Ai noul său număr de zbor? Da.

În timp ce vorbea, scoase o agendă şi un stilou şi repetă informaţiile în timp ce le scria.

– O să verific imediat, să mă asigur că totul se face la timp şi o să trimit o maşină să-l ia şi să-l ducă la repetiţii. Nu, nici o problemă. Lasă totul în seama mea şi ne vedem diseară. Relaxează-te, totul este sub control. Du-te, fă-ţi unghiile şi nu te îngrijora. Da, şi eu. Pa. Zborul cavalerului de onoare s-a anulat. O să vină cu altceva, spuse ea şi lăsă agenda. O să ajungă puţin mai târziu în seara asta.

– M-am îngrijorat o clipă.

– Laurel are dreptate. Eşti un încrezut.

– Asta a spus?

Ridicând din umeri, Parker băgă telefonul în geantă.

– Bine, bine, metodele tale de tortură sunt eficiente şi crude. A schimbat terenul şi acum încerc să-mi dau seama dacă ar trebui să continui. Nu sunt prea sigur că e o idee bună, însă... e o idee. Ce-ai de spus?

– Cred că amândoi o să încercaţi să preluaţi conducerea, aşa că ori o să vă bateţi precum câinii turbaţi, ori o să vă îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul. Sau ambele, pentru că amândoi începeţi cu sentimente puternice şi vechi unul faţă de celălalt. Iar acele sentimente se vor transforma dacă... vă potriviţi.

– Nu am de gând nici să mă bat, nici să mă îndrăgostesc nebuneşte. Eu doar explorez o potenţială dinamică nouă. Ţi se pare ciudat?

Foarte interesant, se gândi ea, amândoi o întrebaseră acelaşi lucru.

– Nu ştiu încă. Atunci când o să te contacteze pentru pantofi, ceea ce va face sigur, chiar dacă ea crede că nu, nu jubila!

– Doar în interior, chicoti el în timp ce luă curba ca să intre în parcarea garajului. Crezi că o să mă contacteze?

– Chiar îi plac pantofii aceia. Şi se va gândi că, dacă nu dă nici un semn, asta înseamnă că te lasă pe tine să câştigi. Se aplecă şi îl sărută pe obraz. Mulţumesc pentru plimbare.

– Pot să te aştept. Mal e pe-aici pe undeva, pot să stau cu el până termini.

– E în regulă. Dacă Del ar fi vorbit cu Malcolm, atunci Malcolm ar fi aflat că e şi ea aici şi, cu siguranţă, ar fi avut ceva de spus. Prefera să-l evite. Am sunat înainte, aşa că ştiu că vin.

– Bineînţeles. Atunci, spune-i lui Mal că ne vedem la seara de poker.

– Îhî. Vino la masă săptămâna următoare, îi mai spuse în timp ce cobora din maşină. O să verific agenda tuturor şi îţi spun ce dată am ales, dacă eşti liber.

– Fac tot posibilul să fiu liber. Hei, Parker, eşti foarte drăguţă!

Zâmbi.

– Să stai departe de pantofii mei.

Închise uşa şi, auzindu-i încă râsul, intră în birou.

Femeia obosită, cu păr portocaliu, care stătea în spatele tejghelei, îi făcu semn lui Parker să se apropie, în timp ce vorbea la telefon. După câteva întrebări discrete, Parker aflase că femeia era mama lui Malcolm.

Nu că ar fi interesat-o. Pur şi simplu, îi plăcea să ştie cu cine are de-a face.

– Exact, mâine după-amiază. După două. Uite ce e, piesa abia acum a sosit, iar băiatul are doar două mâini. Îşi aţinti ochii foarte verzi – la fel de verzi ca ai fiului său – asupra lui Parker şi sorbi dintr-o sticlă de Dr. Pepper. O vrei repede sau o vrei bine făcută? Ţi-a spus că are nevoie de o zi, după ce soseşte piesa. L-am auzit cu urechile mele. Poate ar fi trebuit să cumperi American. Dacă e gata mai repede, te sun. Doar atât pot face. Da, să ai o zi bună. Idiotule, adăugă ea după ce închise. Toţi cred că lumea se învârte în jurul lor, îi spuse ea lui Parker. Toţi se cred centrul acestui nenorocit de univers.

Oftă şi zâmbi, un zâmbet foarte dulce.

– Arăţi foarte bine.

– Mulţumesc. Mă întâlnesc cu o clientă.

– Aici e factura. Ţi-am făcut-o după ce ai sunat. Mă doare capul de la nenorocitul ăsta de computer.

Parker îşi aminti de prima lor întâlnire şi de frustrarea doamnei Kavanaugh.

– Economiseşti mult timp după ce înveţi programul.

– Pentru mine înseamnă încă jumătate din cât mi-ar lua, în mod

normal, să scriu de mână. Poftim.

– Perfect. Parker se apropie să verifice.

– Am cunoscut-o puţin pe mama ta.

– Ah?

– Acum, că te văd, îmi dau seama că ai ceva din ea. Era o adevărată doamnă, care nu trebuia să se poarte ca o snoabă ca să arate că e doamnă.

– Ar fi apreciat această descriere cât se poate de exactă. Mulţumită de factură, Parker scoase cartea de credit. Cred că aţi cunoscut-o şi pe Maureen Grady. Administrează casa şi are grijă de noi de când ne ştim.

– Da, o cunosc. Cred că, dacă trăieşti suficient de mult în Greenwich, ajungi să cunoşti aproape pe toată lumea. Băiatul meu joacă poker cu fratele tău.

– Aşa e, spuse Parker şi semnă chitanţa. De fapt, Del m-a adus. Îi transmite lui Malcolm că se vor vedea la seara de poker. „Gata, mi-am făcut datoria“, se gândi ea.

– Ai putea să-i transmiţi tu, spuse ea, în timp ce Malcolm intră pe uşa laterală a garajului, ştergându-şi mâinile pe o basma roşie.

– Mamă, am nevoie să... Se opri şi zâmbi. Hei! Frumos!

– Domnişoara Brown a venit să-şi ia maşina. Mama lui luă cheile şi, spre disperarea lui Parker, i le aruncă lui Malcolm, care le prinse într-o mână. Du-o la maşină.

– Nu e nevoie. Doar...

– Face parte din serviciu.

Mal se îndreptă către uşa principală a biroului şi o deschise.

– Mulţumesc, doamnă Kavanaugh. Mi-a părut bine să vă revăd.

– Te aştept oricând.

– Sincer, spuse Parker după ce ieşiră, mă cam grăbesc, aşa că...

– Ai întâlnire?

– De afaceri.

– Păcat că iroseşti asemenea rochie pe o întâlnire de afaceri, dar te duc.

Mirosea a garajul în care lucra, ceea ce nu era nici pe departe atât de neplăcut pe cât presupunea ea că ar fi. Jeanşii lui aveau o gaură în genunchi şi pete de ulei pe coapsă. Se întreba dacă nu cumva purta tricou negru ca să nu i se vadă petele.

Părul său era aproape la fel de negru şi cădea în dezordine pe chipul lui foarte bine definit. Nu se bărbierise, însă arăta mai degrabă periculos decât neîngrijit.

– Ai o maşinuţă foarte frumoasă. Cheile ei scoaseră un clinchet în mâna lui; ochii lui erau aţintiţi asupra ei, când ajunseră la maşină. Şi ai grijă

de ea. Am verificat-o din partea casei, pentru că e prima ta comandă aici, însă oricum nu aş fi putut să îţi iau bani. Îţi păstrezi comoara curată şi strălucitoare.

– Orice unealtă merge mai bine când ai grijă de ea.

– Aşa e. Însă cei mai mulţi nu fac asta. Şi ce faci după întâlnirea de afaceri?

– Poftim? Ah, drumuri... şi lucru.

– Ai vreun moment fără întâlniri de afaceri, drumuri şi muncă?

– Foarte rar, îi răspunse. Îşi dădea seama când un bărbat se dădea la ea, însă nu-şi amintea când o tulburase ultima oară acest lucru. Chiar am nevoie de cheile alea. Maşina nu porneşte fără ele.

El i le lăsă în palma deschisă.

– Dacă prinzi un astfel de moment rar, sună-mă. Conduc eu.

Pe când ea încerca să găsească un răspuns potrivit, el ridică degetul mare. Ea urmă direcţia indicată şi văzu o motocicletă mare, solidă şi strălucitoare.

– Nu cred. Chiar nu cred.

El zâmbi.

– Dacă te răzgândeşti, ştii cum să dai de mine, îi spuse. Mai aşteptă o clipă, până o văzu urcând în maşină. E prima dată când te văd cu părul desfăcut. Se potriveşte cu rochia.

– Îhm. „Dumnezeule, Parker, se gândi ea, eşti mută?“ Mulţumesc pentru servicii.

– Cu plăcere.

Ea închise portiera, răsuci cheile în contact şi porni, uşurată. Acel bărbat tocmai o dăduse peste cap.

Era o situaţie ridicolă, îşi spuse Laurel, care trebuia rezolvată. Să-l ignore pe Del şi jocul său copilăresc păruse iniţial o idee bună, însă cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât începea să creadă că ignorarea ar putea fi considerată evitare. Iar asta l-ar pune pe el într-o poziţie de superioritate, ceea ce ea n-ar accepta niciodată.

Îşi păstră planul – aşa cum era – pentru ea. Şi fiindcă nu era nevoie de ea la repetiţie, putea evita contactul cu prietenele ei, aşa că nu va fi tentată să le spună. Rămăsese în bucătărie, făcând crema pentru umplutură şi glazura pentru tortul Căpşune văratice de sâmbătă după-amiază. Îşi verifică panoul şi orarele şi încercă să nu se simtă vinovată că se furişa afară din propria casă.

Îşi scoase şorţul şi înjură. Nu se va duce la Del plină de transpiraţie

şi răvăşită ca să înfrunte situaţia. Dacă se aranja puţin nu însemna că-i dă prea multă importanţă.

Coborî pe scara din spate şi merse în aripa ei, ca să facă un duş. Nici dacă se machia nu însemna că făcea mare caz. Era vorba de o îngrijire elementară. Şi îi plăcea să poarte cercei. Era normal să poarte cercei şi o bluză frumoasă, nu-i aşa? Nu era nimic rău să vrea să arate cât mai bine, indiferent de context.

Renunţând să se mai certe cu ea însăşi, ajunse din nou la scara din spate, intenţionând să iasă fără să fie văzută. O să se întoarcă înainte ca cineva să se prindă că fusese plecată.

– Unde te duci?

Fusese prinsă.

– Ah! făcu ea întorcându-se şi o văzu pe doamna Grady în bucătăria de vară.

– Am ceva de făcut. Ceva neimportant.

– Atunci du-te şi rezolvă-l. Aceea e o bluză nouă?

– Nu. Da. Într-un fel, ezită ea. Ura tensiunea pe care i-o dădea sentimentul de vinovăţie şi pe care o simţea în ceafă. Ce rost are să cumperi o cămaşă nouă şi să n-o porţi?

– Nici un rost, răspunse doamna Grady placid. Atunci du-te şi distrează-te.

– Nu mă voi distra... În fine. Nu durează mult.

Dădu ocol casei către maşină. În maximum o oră era înapoi, după care....

– Salut! Ieşi în oraş?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu, parcă ar fi avut o comunitate întreagă de părinţi. Încercă să-i zâmbească lui Carter.

– Da, am ceva de rezolvat. Mă întorc repede.

– Bine. Mă duc să cerşesc o caserolă de la doamna G. O decongelăm mai târziu, dacă vrei.

– Mulţumesc, însă am mâncat o salată deja. Poftă bună.

– Mulţumim. Arăţi bine.

– Şi ce-i cu asta? Dădu din cap. Scuză-mă, scuză-mă. Sunt neatentă. Trebuie să fug.

Sări în maşină înainte să mai dea nas în nas cu cineva.

În timp ce conducea, îşi dădu seama că trebuia să fi mers la Del în timpul zilei, când era plecat. Ştia unde e ascunsă cheia de rezervă şi ştia şi codul de la alarmă. Însă bănuia că îl mai schimba din când în când, ca să fie mai sigur. Şi totuşi ar fi putut să rişte, să intre şi să îşi ia pantofii. Şi să-i lase şi un bilet. Ar fi fost mai inteligent.

Dar era prea târziu. Însă poate nu-l găsea acasă. Avea o viaţă socială activă – prieteni, clienţi, femei. La şapte şi jumătate, într-o seară de vară atât de frumoasă? Da, sigur era la vreo întâlnire – băutură, cină, distracţie. O să intre, o să-şi ia pantofii şi o să-i lase un bilet amuzant.

Dragă răpitorule de pantofi,
Am evadat şi am informat FBI-ul. O echipă tactică e pe drum.
Perechea Prada.

Ar râde, îşi spuse ea. Nu-i plăcea să piardă – cui îi plăcea? –, însă ar fi râs. Şi astfel se termina totul.

Asta doar dacă nu declanşa alarma, caz în care ar fi sfârşit rugându-l să-i fie avocat. „Gândeşte pozitiv“, îşi spuse ea şi se concentră asupra noului plan pe care şi-l imagină, dezumflându-se precum un sufleu greşit, când îi zări maşina pe alee.

Ei bine, înapoi la Planul A.

Avea o casă foarte frumoasă, care-i plăcuse de când o construise. Poate prea mare pentru o singură persoană, însă îi înţelegea nevoia de spaţiu. Ştia că Jack o construise după indicaţiile foarte precise ale lui Del. Nici prea tradiţional, nici prea modern, multă lumină, mult spaţiu. Şi întinderea de piatră de râu, şi înclinaţia acoperişului triplu aveau o eleganţă neoficială, potrivită cu proprietarul.

Ieşi din maşină, se îndreptă spre uşa principală şi sună.

Sălta de pe un picior pe celălalt şi îşi bătea mâna pe genunchi. Nervi, se gândi ea. Pentru numele lui Dumnezeu, era agitată că îl vedea pe un om pe care îl cunoştea de-o viaţă. Cu care se bătuse şi se jucase. Chiar se şi căsătoriseră de vreo câteva ori, când Parker îl implorase, îl mituise sau îl şantajase să fie mirele, în jocul lor de-a Ziua Nunţii de când erau mici. Iar acum nu avea stare.

Asta făcea din ea o cârpă, îşi spuse. Şi ura să fie o cârpă. Apăsă din nou pe butonul soneriei, mai lung de data aceasta.

– Îmi pare rău, dar aţi fost prea rapizi, iar eu tocmai..., spuse Del, şi ieşi cu cămaşa descheiată şi cu pieptul plin de picături de apă, cu părul ud. Se opri în prag. Tu nu eşti curierul de la China Palace.

– Nu, eu am venit pentru... N-ai cum să faci comandă de aici la China Palace.

– Poţi, dacă l-ai apărat pe fiul proprietarului şi l-ai trimis la un program de reabilitare în loc de celulă. Zâmbi şi îşi agăţă degetul mare în

buzunarul pantalonilor la care îşi închisese fermoarul, însă nu şi nasturele. Salut, Laurel. Intră.

– N-am venit în vizită. Am venit să-mi iau pantofii. Adu-mi-i şi plec înainte să vină orezul tău cu creveţi prăjiţi.

– Am cerut porc dulce-acrişor.

– Bună alegere. Dă-mi pantofii.

– Hai, intră! O să discutăm termenii.

– Del, e absurd.

– Îmi place absurdul din când în când, spuse şi, ca să încheie discuţia, o luă de mână şi o trase înăuntru. Aşa, vrei o bere? Am luat Tsingtao pentru mâncarea chinezească.

– Nu, nu vreau bere chinezească. Îmi vreau pantofii.

– Îmi pare rău, se află într-un loc pe care nu ţi-l pot dezvălui înainte să hotărâm şi să îndeplineşti termenii răscumpărării. Ştii că au scos un ţipăt foarte ascuţit când ai răsucit tocurile acelea subţiri? Făcu mâna pumn şi răsuci ca să-i arate. E puţin ciudat.

– Ştiu că ai impresia că eşti amuzant şi recunosc că, oarecum, ai dreptate. Însă am avut o zi foarte lungă. Îmi vreau doar pantofii.

– Meriţi o Tsingtao după o zi foarte lungă. Şi iată că a venit şi mâncarea. De ce nu ieşi pe terasă? E frumos afară. Ah, ia şi două beri din frigider. Hei, Danny, ce mai faci?

Ar putea să se certe, se gândi Laurel. Ar putea chiar să facă o scenă. Însă asta nu i-ar fi adus pantofii, dacă Del nu dorea. Trebuia să rămână indiferentă, asta era cheia, se hotărî ea şi, scrâşnind uşor din dinţi, se îndreptă către bucătărie. Îl auzi pe Del vorbind cu curierul despre baseball. Se pare că cineva, undeva, nu reuşise să înscrie, cu o noapte în urmă.

Se îndreptă către bucătăria lui spaţioasă, inundată de lumina blândă a serii. Ştia că el folosea spaţiul acela pentru mai mult decât o bere şi mâncare chinezească la comandă. Avea câteva specialităţi de preparate reci – mici preparate cu care le seducea pe femei – şi era foarte priceput la omlete pentru dimineaţa de după. Aşa auzise.

Deschise frigiderul şi scoase o bere; şi, dacă tot era acolo, luă una şi pentru ea. Fiindcă ştia acea bucătărie aproape la fel de bine ca pe a ei, deschise congelatorul şi scoase două beri de la rece. Şi observă o selecţie pe sprânceană de caserole şi supe ale doamnei G, în recipiente etichetate.

Femeia aceea hrănea pe toată lumea.

Tocmai turna în pahar a doua bere, când Del intră cu pungile.

– Vezi, beau o bere. Consider că am îndeplinit condiţiile. Când termin berea, îmi iau pantofii.

El îi aruncă o privire plină de milă.

– Nu cred că înţelegi clar situaţia. Eu am ceea ce vrei tu, aşa că eu stabilesc condiţiile.

Aşează două farfurii, şerveţele şi luă dintr-un sertar două seturi de beţişoare.

– Nu am spus că vreau să iau cina.

– Găluşte. Scutură una dintre pungi. Ştiu că ai o slăbiciune pentru astea.

Avea dreptate; în plus, neliniştea combinată cu mirosul de mâncare îi făcuse foame.

– Bine. O bere şi găluşte.

Duse berile pe terasă, pe o masă cu privelişte spre peluză şi grădină.

Apa din piscină strălucea. Pe margine se afla un chioşc fermecător, care adăpostea un grătar mare. El era renumit pentru îndemânarea cu care îl mânuia la petrecerile de vară, când oaspeţii săi se jucau pe peluză şi săreau în piscină.

Era o gazdă bună, se gândi ea. Au asta în sânge, probabil.

Del îşi făcu apariţia cu o tavă plină de cutii şi de farfurii. Măcar îşi încheiase cămaşa, remarcă ea. Ar fi vrut să nu-i placă atât de mult aspectul lui fizic. Ar fi putut să-şi gestioneze mult mai bine emoţiile dacă nu-l găsea atât de atrăgător.

Sau invers.

– Mă gândeam să mănânc astea în timp ce mă uit la ESPN şi mai lucrez câte ceva. Dar aşa e mult mai bine. Îi aşează în faţă o farfurie. Au fost repetiţii în seara asta, nu-i aşa? Se aşeză şi începu să deschidă toate cutiile. Cum a mers?

– Cred că bine. Nu au avut nevoie de mine, aşa că m-am pregătit pentru weekend.

– O să vin şi eu la ceremonia de duminică, îi spuse el. Am fost coleg de facultate cu Mitchell şi eu le-am făcut contractul de parteneriat, vorbi el în timp ce mânca, iar ea sorbea din bere. Ce tort e?

– Tort de ciocolată cu unt, cu cremă de ciocolată albă, glazurată cu ciocolată caramel.

– Foarte tentant.

– Le place ciocolata. Şi totul va fi aşezat pe straturi alternante de flori de muşcată roşie, pe tăvi. Emma o să facă inimi de muşcate pentru vârful tortului. Acum, ar trebui să te întreb ce-ai făcut azi?

– Nu e nevoie să fii rea.

Ea oftă, ştiind că el avea dreptate.

– Mi-ai furat pantofii, spuse ea, cedând în faţa mirosului de mâncare.

– „Furat“ e un cuvânt prea greu.

– Sunt ai mei, iar tu mi i-ai luat fără permisiunea mea. Muşcă dintr-o găluşcă. Dumnezeule, chiar avea o slăbiciune pentru ele.

– Cât de valoroşi sunt pentru tine?

– Sunt doar pantofi, Del.

– Hai, lasă-mă! Scoase un sunet dezaprobator şi făcu un semn cu mâna. Am o soră. Ştiu cât preţ puneţi voi pe pantofi.

– Bine, bine, şi ce vrei? Bani? Prăjituri? Să-ţi fac menajul?

– Toate sunt opţiuni valabile. Dar şi ăsta e un început bun. Ar trebui să încerci porcul dulce-acrişor.

– Ce, asta e drăguţ? Asta? Aproape se înecă cu berea. Ca şi când ar fi un soi de întâlnire?

– Doi oameni, mâncare, băutură, o seară frumoasă. Astea sunt elementele unei întâlniri.

– E doar o vizită. O vizită de răscumpărare. E o... Se opri, pentru că începuse din nou să tremure. Bine, să lămurim lucrurile. Mă simt de parcă aş fi început ceva. Ceva...

– Ciudat? sugeră el.

– Da, bine, ceva ciudat. Pentru că aveam toane şi am acţionat din impuls, iar asta te-a făcut să răspunzi acelui impuls. Iar acum înţeleg, înţeleg foarte bine, cunoscându-te, că remarca mea „suntem chit“ a fost un fel de aruncare de mănuşă. Nu puteai lăsa lucrurile aşa, deci mi-ai luat pantofii. Iar acum iată-ne cu mâncare chinezească şi bere, şi amurgul care face jocuri de lumini, când ştim foarte bine că nu te-ai gândit niciodată la mine în felul ăsta.

El se gândi o clipă.

– Nu e tocmai corect ceea ce spui. Afirmaţia corectă ar fi că am încercat să nu mă gândesc la tine în felul ăsta.

Ea se aşeză, uşor uimită.

– Şi cum ai făcut asta?

– Hm.

Ridică o mână şi o întoarse pe o parte şi pe alta.

Ea se holbă la el.

– Să te ia naiba, Del!

Nu putea spune că aceea era reacţia pe care o aşteptase, însă aşa se întâmpla aproape întotdeauna cu Laurel.

– Să mă ia naiba pentru ce anume?

– E cel mai potrivit lucru pe care-l poţi spune. Te pricepi să jonglezi cu cuvintele, mai puţin atunci când spui ceva complet greşit. Dar, de obicei, acesta din urmă e lucrul cel mai bun, numai că eu n-am chef să-l aud.

– Trebuia să te fi făcut avocat.

– Mai mănânc o găluşcă, mârâi ea.

Mereu îl încântase, mai puţin în momentele în care îl înfuria. Era probabil acelaşi lucru.

– Mai ţii minte când eram cu toţii la părinţii Emmei acasă pentru Cinco de Mayo3?

– Bineînţeles că îmi amintesc, răspunse aruncând o privire încruntată către bere. Băusem prea multă tequila, ceea ce era destul de firesc în acel context, *hello*, Cinco de Mayo.

– Cred că e *hola*.

– Ei, na! Tu făceai pe fratele mai mare şi stăteai cu mine pe scările verandei.

– Nu înseamnă să faci pe fratele mai mare dacă eşti îngrijorat cât de cât pentru o prietenă care a băut prea multă tequila. Dar oricum. Îi puse pe farfurie porc dulce-acrişor, servindu-se de beţişoarele lui. Mai devreme stătusem cu Jack să urmăresc mulţimea, aşa cum faci tu de obicei.

– Aşa cum faci *tu* de obicei.

– Bine. Şi zăresc o rochie albastră cu o pereche minunată de picioare şi... Făcu un gest prin care contură imaginea foarte clară a ceea ce urma după *şi*. Şi m-am gândit „frumos, chiar foarte frumos“, şi i-am arătat şi lui Jack. Iar el mi-a spus că picioarele şi ceea ce mai zărisem eu erau ale tale. Recunosc că scena aceea m-a zguduit bine, spuse cântărindu-i reacţia, iar surprinderea ei îl făcu să continue: Şi, dacă tot am ajuns să mărturisesc, recunosc că nu era prima dată. Aşa că, indiferent dacă era sau nu cel mai bun lucru de spus, era adevărul.

– Nu sunt o pereche de picioare şi un *şi*.

– Nu, însă sunt foarte frumoase. Eşti o femeie frumoasă. Şi asta e adevărat. Unii au o slăbiciune pentru găluşte, alţii pentru femei frumoase.

Ea privi prin el, către umbrele din ce în ce mai adânci.

– Asta ar trebui să mă enerveze.

– Însă eşti şi una dintre prietenele mele cele mai vechi şi mai

importante. Deja nu o mai tachina. Şi asta contează foarte mult.

– Da, aşa e.

Împinse farfuria, înainte să i se facă rău.

– E adevărat şi să spun că ceva neaşteptat, cel puţin surprinzător, s-a declanşat în mine după ce tu ai acţionat din impuls în seara aceea.

Pe măsură ce întunericul se înteţea, luminile din grădină şi de pe peluză trimiteau o strălucire blândă, iar în depărtare se auzea vaietul misterios al unei păsări. Lui i se părea foarte romantic şi, cumva, potrivit momentului.

– Eşti foarte delicat cu acel incident.

– Păi, e prima noastră întâlnire, spuse el, iar ea începu să râdă.

– Am venit doar să-mi iau pantofii.

– Nu, nu ai venit pentru asta.

Ea trase aer în piept.

– Poate că nu, însă aveam un plan; mă gândeam că tu chiar eşti plecat la o întâlnire, iar eu m-aş fi strecurat, mi-aş fi luat pantofii şi ţi-aş fi lăsat un bilet amuzant.

– Atunci, ai fi ratat toate astea. Şi eu la fel.

– Iar începi, murmură ea. Cred că unul dintre motivele acţiunilor mele este rezultatul direct al abstinenţei mele.

El îşi desfăcu amuzat berea.

– Şi cum te descurci cu asta?

– Prea bine. Probabil, sunt puţin cam... care e cuvântul mai delicat? Stresată, mai stresată decât de obicei în ultima vreme.

– Din spirit de prietenie, aş putea să te duc sus şi să te ajut să scapi de stres. Însă la mine nu prea funcţionează.

Se pregătea să-i spună că poate scăpa şi singură de stres şi că-i mulţumeşte oricum, însă se hotărî că era prea multă informaţie, chiar şi între prieteni. Aşa că se mulţumi să ridice din umeri.

– Nu e ca la Jack şi Emma, spuse el.

– Jack şi Emma nu se scapă reciproc de stres. Ei...

– Răcoreşte-te, zise el blând. Nu asta am vrut să spun. Ei au fost prieteni – sunt prieteni –, însă ei s-au împrietenit cu zece sau doisprezece ani în urmă. Asta e mult, însă noi doi? Ne ştim de-o viaţă. Nu suntem doar prieteni, suntem o familie. Nu în sensul ilegal şi incestuos care ar face ca această conversaţie să pară ciudată, ci familie. În sens tribal. Am putea spune că aparţinem aceluiaşi trib.

– Tribal, încercă ea. Te-ai gândit la asta. Şi nu pot să te contrazic.

– E o schimbare plăcută. Acum vorbim despre schimbări, şi nu doar pentru noi, ci şi pentru întregul trib.

– Pariez că o să vrei să ajungi şef. Cu cotul pe masă, îşi rezemă bărbia în palmă. Tu eşti mereu şeful.

– Poţi să fii tu şeful dacă mă întreci la lupte.

Era puternică şi se mândrea cu asta. Însă îşi ştia limitele.

– Şi pentru că eşti şef de trib, ai decis să continui povestea asta.

– Am un fel de schiţă. De fapt, schiţa unei schiţe.

– Ce mult semeni cu Parker. Poate că şi de-aici ţi se trage. Dacă Parker ar fi fost bărbat, sau dacă am fi fost lesbiene amândouă, ne-am fi căsătorit. Ceea ce ar fi însemnat că n-aş mai fi avut nevoie de întâlniri. Şi n-ar mai fi existat furia mea, a cărei cauză principală este abstinenţa. Şi, foarte probabil, această conversaţie n-ar mai fi avut loc.

– Vrei să auzi schiţa?

– Da, dar sărim peste partea cu întrebări şi răspunsuri.

– Să dăm o lună.

– Să dăm o lună pentru ce?

– Ca să ne obişnuim. Să ne privim unul pe celălalt altfel. Ieşim în oraş, rămânem acasă, stăm de vorbă, socializăm, participăm la activităţi de divertisment. Ieşim la întâlnire, aşa cum fac oamenii când se obişnuiesc cu o dinamică diferită a lucrurilor. Şi, dată fiind legătura tribală şi presupunând că e o dorinţă reciprocă, să limităm distrugerea potenţială a relaţiei noastre din prezent...

– Acum cine e avocatul?

– Deci, din cauza acestor motive, continuă el, chiar dacă nu-mi oferă, la propriu, nici o plăcere, continuăm abstinenţa.

– Şi tu vei fi abstinent?

– Jucăm corect.

– Hm, făcu Laurel şi trecu de la bere la apă. Adică, facem absolut tot ce fac doi adulţi normali, de comun acord şi liberi, mai puţin sex, nici între ei şi nici cu altcineva?

– Exact asta e ideea.

– Timp de treizeci de zile.

– Nu-mi aduce aminte.

– De ce treizeci?

– E un termen-limită rezonabil pentru amândoi ca să ne dăm seama dacă vrem să trecem la pasul următor. E un pas mare, Laurel. Eşti prea importantă pentru mine ca să mă grăbesc.

– Întâlnirile sunt mai dificile decât sexul.

El râse.

– Cu cine naiba te-ai întâlnit tu? O să încerc să fac să-ţi fie cât mai uşor. Ce zici de un film după evenimentul de duminică? E doar un film.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

– Şi cine alege filmul?

– Negociem.

– Nu unul lacrimogen.

– Sau de groază.

– De acord.

– Poate ar trebui să facem un contract.

Ridică din umeri la ideea lui.

– Dacă ai o idee mai bună, sunt deschisă.

– N-am nici o idee. Nu m-am gândit niciodată că vom ajunge într-un punct în care voi avea nevoie de o idee. Ce zici să ne culcăm împreună şi apoi să fim chit?

– Bine. Când o văzu că rămase cu gura deschisă, zâmbi. Nu numai că te cunosc, ci ştiu şi să recunosc o cacealma când aud una.

– Nu ştii nimic.

– Nu, nu ştiu. Cred că asta face parte din întreaga poveste şi cred că e mai bine să ne facem timp să aflăm. Dacă eşti de acord, sunt dispus să o fac.

Ea studie chipul lui atrăgător şi atât de familiar, ochii liniştiţi, postura relaxată.

– Poate o să vrem să ne omorâm unul pe celălalt până la jumătatea lunii.

– N-ar fi nimic nou. Deci, Laurel, accepţi sau nu?

– Accept.

Întinse mâna ca să încheie înţelegerea.

– Cred că asta cere mai mult decât o strângere de mână. Însă îi luă mâna şi o folosi, ca să o aducă mai aproape de el. Şi trebuie să vedem cum e când nici unul dintre noi nu e furios.

Un mic frison, combinat cu aşteptare şi agitaţie, îi urcă pe şira spinării.

– Poate că eu sunt.

– Nu eşti. N-ai acel mic rid aici. Îşi trecu vârful degetului între sprâncenele ei. Te dă de gol.

– Aşteaptă, spuse ea, când el îşi coborî degetele de-a lungul braţelor ei. Acum sunt foarte lucidă. Nu e bine dacă gândesc prea mult şi...

El o făcu să tacă, trăgând-o spre el şi trecându-şi uşor buzele peste ale ei.

– Ah, murmură ea, apoi îşi ridică braţele suficient de mult cât să-i poată înconjura gâtul.

Şi mai multe surprize, se gândi el, când era căldură şi explorare, în

loc de fierbinţeală şi de impuls. Dulce şi uşor, împachetat în straturi de familiar şi de nou. Îi cunoştea parfumul, forma, însă gustul ei, copt şi seducător, îmbina ceea ce era cu ceea ce avea să fie.

El nu se grăbea deloc, apropiind-o de el, absorbind-o, ca să savureze acest amestec nou de senzaţii.

Iar ea se lăsa absorbită, bucurându-se de acel moment pe care şi-l imaginase de atâtea ori. Seară, lumini slabe, şoapta liniştită a vântului de vară. Visele prostuţe ale unei fetiţe îndrăgostite se transformaseră, în timp, în nevoia unei femei.

Acum, visele deveniseră realitate, iar dorinţele se împlineau. În acel sărut simţea cum presiunea lui creştea odată cu a ei. Orice s-ar întâmpla, momentul acesta, sfârşitul acesta de zi vor rămâne ale ei pentru totdeauna.

Când buzele lor se despărţiră, el o ţinu aproape de el.

– De când crezi că durează asta? întrebă el.

– Greu de spus.

Nu putea să-i spună.

– Da.

El îşi lipi din nou buzele de ale ei, testând, apoi din ce în ce mai puternic, până îşi pierdură amândoi respiraţia.

– Mai bine îţi aduc pantofii.

– Bine. Însă ea îl trase înapoi, înteţind din nou căldura, gemând uşor când mâinile lui îi prinseră şoldurile.

El era la limită, însă reuşi să se retragă.

– Pantofii, bâigui el. Eliberăm ostaticii. Trebuie să pleci. Acasă.

Ea se rezemă, tremurând, de balustrada terasei.

– Ţi-am spus că întâlnirile sunt mai dificile decât sexul.

– Nu ne sustragem provocărilor. Ce buze ai! Mereu mi-au plăcut cum arată. Acum îmi plac şi mai mult.

Ea le încreţi uşor.

– Vino aici şi spune-mi asta.

– Mai bine, nu. Revin imediat cu pantofii.

Îl urmări cu privirea, gândindu-se că va fi o lună foarte lungă.

Să se strecoare înapoi în casă trebuia să fie mult mai simplu decât să se furişeze afară. Carter şi Mac erau la ei acasă, la fel şi Emma şi Jack. Doamna G. se uita la televizor în apartamentul ei primitor, cu picioarele întinse şi cu o cană de ceai în faţă, sau era afară cu vreo prietenă. Parker? Probabil că încă lucra, însă în aripa ei, îmbrăcată în haine confortabile.

Laurel parcă liniştită când văzu luminile din studio şi din casa de

oaspeţi. Pur şi simplu dorea să ajungă în spaţiul ei, singură, şi să se gândească la tot ce se întâmplase, la tot ce se schimbase sau începuse să se schimbe în seara aceea.

Buzele ei încă pulsau după atingerea buzelor lui; pielea ei încă vibra. Ar fi putut să şi danseze pe acel ritm. Dacă ar fi ţinut un jurnal, ar fi acoperit pagina de astăzi cu inimioare şi floricele.

Apoi ar fi rupt-o, pentru că era prea stânjenitor. Însă tot ar fi făcut-o.

Intră în casă, zâmbind la acea idee, atentă şi încuind uşa cu grijă în urma ei. Aproape că mergea în vârful picioarelor pe scări.

– Acum te-ai întors?

Era cât pe ce să strige. Se întoarse şi o privi uimită pe Parker, apoi se aşeză pe scări să nu cadă.

– Doamne, Dumnezeule! Eşti mai înfricoşătoare ca un Rottweiler. Ce faci?

– Ce fac? Parker făcu un semn cu cutia pe care o ţinea în mână. Am coborât să-mi iau un iaurt şi urc în cameră. Tu de ce te furişai pe scări?

– Nu mă furişam. Mergeam. Încet. Ai iaurt în frigiderul mic de sus.

– Nu mai am de afine. Eu voiam de afine. Te superi?

– Nu, nu. Dumnezeule! Laurel trase aer adânc şi se lovi uşor pe piept. M-ai speriat îngrozitor.

De data asta, Parker făcu un semn cu lingura.

– Ai o faţă de om vinovat.

– Ba nu am.

– Tocmai o privesc. Ştiu să recunosc o faţă vinovată când mă uit la ea.

– Nu sunt vinovată. De ce aş fi vinovată? Nu am oră de întors acasă, nu-i aşa, mami?

– Vezi, eşti vinovată.

– Bine, bine, lasă furtunul. Laurel ridică mâinile în semn de supunere. Am fost la Del să-mi iau pantofii.

– Laurel, pot să văd asta şi singură. Îi ţii în mână.

– Bine. Bine. Sunt nişte pantofi foarte frumoşi şi îi voiam înapoi. Îi mângâie afectuos. Iar el a comandat mâncare chinezească. Şi găluşte.

– Aha!

Parker se aşeză lângă Laurel.

– Nu aveam de gând să rămân, însă am rămas, aşa că am ieşit pe terasă şi am vorbit despre cum l-am sărutat eu, apoi despre cum m-a sărutat el. Lucru pe care, de fapt, nu ţi-l povestisem. Mi se pare mult mai ciudat să vorbesc cu tine despre asta decât cu el.

– Treci peste.

– Lucrez la asta, nu vezi? Oricum, trebuia să vedem ce facem mai departe. El avea un plan.

– Bineînţeles.

Parker zâmbi şi luă o lingură de iaurt.

– Te aşteptai la asta, pentru că voi doi sunteţi făcuţi din acelaşi aluat. I-am spus că dacă noi două eram lesbiene, ne-am fi căsătorit.

Parker dădu din cap în timp ce îşi mânca iaurtul.

– Pot să văd şi eu asta.

– Am discutat şi am hotărât să ieşim împreună şi să facem tot ce fac oamenii la o întâlnire, însă fără sex.

Parker îşi linse lingura, ridicând din sprâncene.

– Adică ieşiţi împreună, însă nu faceţi sex?

– Timp de treizeci de zile. Teoretic, până atunci, vom şti deja dacă chiar vrem să facem sex sau e doar... hm. Ştiu că e normal pentru doi adulţi, însă ştiu că acum vrem în primul rând să facem sex.

– Întâi vă luaţi un pic de timp să vedeţi dacă o să vă mai doriţi în momentul acela.

– Da, asta e ideea. Însă au fost mai multe chestii. Triburi şi picioarele mele; dar vom vedea cum merg lucrurile. Eşti de acord?

Parker îi mângâie uşor capul.

– Bineînţeles că sunt de acord, iar dacă n-aş fi fost, ar fi trebuit să mă duc naibii şi să-mi văd de treburile mele. Vrei iaurt?

– Nu, mulţumesc. Găluşte. Însă îşi lăsă capul pe umărul lui Parker. Mă bucur că n-am reuşit să mă strecor.

– Să te bucuri mai ales că am decis să fiu mărinimoasă şi să nu mă simt insultată că ai încercat să faci aşa ceva.

– Cea mai bună prietenă din lume.

– Aşa e, chiar sunt. Del e un om bun. Ştiu că uneori e autoritar, pentru că e din acelaşi aluat ca mine. Şi ştiu că are defecte, însă chiar e un om bun. Îşi lăsă mâna peste a lui Laurel. Te merită. Acum eu şi cu tine trebuie să facem un pact; când simţi nevoia să te plângi de el – sau el simte nevoia să se plângă de tine la mine, şi eu, şi tu o să vedem asta ca pe oricare altă plângere despre băieţi. Să nu te simţi stânjenită pentru că e fratele meu, iar eu nu mă voi simţi jignită pentru că e fratele meu.

– În regulă.

– Acum mă duc sus să termin nişte treburi. Parker se ridică. Ştii că dacă nu le pui la curent, Emma şi Mac se vor supăra.

– O să le spun noutăţile. Se ridică şi ea şi urcă la etajul al treilea împreună cu Parker.

Del se hotărî să nu ascundă nimic, aşa că aranjă o întâlnire cu Jack pentru o oră de gimnastică. Şi pentru că dorea să le spună tuturor, îi zise lui Jack să-l aducă şi pe Carter. Începu cu exerciţii cardio, în timp ce Carter se apropie de unul dintre aparate cu un tremurat vădit.

– Am încercat să evit să fac asta în public. Pot să rănesc pe cineva.

– Începi încet, apoi accelerezi o dată la câteva minute.

– Pentru tine e simplu să spui.

– Mi-era dor de locul ăsta. În semn de solidaritate, Jack se aşeză la aparatul din cealaltă parte a lui Del. E convenabil să ai acasă sală de gimnastică, însă pierzi agitaţia de grup. Şi pe fetele atletice, îmbrăcate în costume sumare. Sunt logodit, dar am şi eu ochi, adăugă el când văzu privirea lui Del.

– Nu înţeleg mersul pe banda de alergare. Sunt atâtea trotuare afară. Apucând bara cu o mână – ca să se asigure –, Carter făcu un semn. Şi nici nu ţi se mişcă sub picioare.

– Haide, Carter. Şi melcii sunt mai rapizi. Ce face Macadamia mea?

– E bine. Carter mări uşor viteza, încruntat. Aveau şedinţă în dimineaţa asta şi o şedinţă la studio. E bine că stau departe câteva ore.

– O să te întorci imediat la birou, îi spuse Jack. Apoi o să ne mutăm în noul spaţiu al Emmei şi al lui Laurel.

– Că veni vorba de Laurel, ieşim împreună, spuse Del, şi auzind un scârţâit în dreapta, privi într-acolo. Eşti bine, Carter?

– Am pus piciorul greşit. Ieşiţi împreună, adică sunteţi împreună?

– Cam asta ar fi definiţia mea.

– Iar impulsul meu e să sar la gâtul tău şi să te întreb ce intenţionezi să faci profitând de una dintre fetele mele?

Del îşi întoarse privirea către Jack, care accelera.

– Spre deosebire de tine, eu nu mă furişez şi nu mă ascund.

– Nu mă furişam şi nu mă ascundeam, ci pur şi simplu, pentru o perioadă scurtă de timp, nu ştiam cum să-ţi explic despre Emma. Şi pentru că o să mă căsătoresc cu o membră a Cvartetului, am anumite privilegii şi îndatoriri. Dacă te culci cu Laurel...

– Nu mă culc cu Laurel. Ieşim împreună.

– Sigur. Şi doar vă ţineţi de mânuţă, admiraţi luna şi fredonaţi cântece de tabără.

– Da, o vreme. Fără cântat. Nu ai nimic de comentat? îl întrebă pe Carter.

– Sunt prea ocupat să mă ţin pe picioare. Ca să se asigure, Carter

apucă din nou bara cu o mână. Din punctul meu de vedere, aş spune că e o schimbare foarte bruscă de situaţie.

– Aşa m-am gândit şi eu, însă acum nu mai sunt aşa de sigur. Mă simt de parcă o coceam de ceva vreme.

– Pe mine m-ai păcălit, spuse Jack, accelerând ca să atingă viteza lui Del. Cum de s-a întâmplat această schimbare bruscă de situaţie?

– Ne-am certat, iar ea mi-a spus şi mi-a demonstrat că nu sunt fratele ei. Şi nu sunt. Aşa că ieşim împreună şi v-am spus şi vouă.

– Bine. Cinci kilometri?

– Da. Haide, Carter, spuse Del.

– Dumnezeule, răspunse Carter.

Duminică dimineaţă, Laurel părăsi lucrul ei din bucătărie şi se repezi pe scări, la şedinţa de dinainte de eveniment. Când le găsi pe cele trei partenere ale sale deja la locul lor, ridică mâna.

– Nu am întârziat. Şi pentru că băuse deja două ceşti de cafea în dimineaţa aceea, luă o sticlă de apă. Pentru informarea voastră generală, afară plouă.

– Prognoza meteo anunţă că se va opri mai târziu, spuse Parker. Însă, în caz contrar, suntem pregătite să mutăm totul în interior.

– Aranjamentele sunt destul de simple, adăugă Emma. Dacă se înseninează înainte de amiază, putem pregăti totul afară până la ora unu cel mai târziu. Altfel, aducem totul în sala cea mare, facem un decor în jurul şemineului şi adăugăm lumânări. E bine oricum. Ambele apartamente sunt gata înainte de zece.

– Mirii ajung la unsprezece.

– Eu o să alerg în stânga şi în dreapta ca să fac pozele oficiale. Mac făcu un semn către Parker. Ambii miri au surori care stau lângă ei şi formează o privelişte frumoasă. Pot să fac nişte fotografii foarte drăguţe în formula asta. Să-i pregătim pe bărbaţi înseamnă mai puţin timp pentru păr şi machiaj, şi fiecare are doar un însoţitor, aşa că ar trebui să termin cu pozele formale cel mai târziu la douăsprezece, douăsprezece şi un sfert.

– Oaspeţii ajung la douăsprezece şi jumătate şi vor fi întâmpinaţi cu un cocktail. Parker citi agenda. Pentru ceremonia din exterior, ne aliniem la unu, domnişoarele de onoare merg împreună pe alee, apoi mirii se apropie din cele două părţi. Ceremonia durează douăzeci de minute. Mac face poze după aceea, iar cei de la protocol oferă gustări.

– Totul va fi foarte rapid. Cincisprezece minute sunt de ajuns.

– Pe la unu patruzeci şi cinci, vor fi anunţaţi mirii, va avea loc gustarea la bufet şi se va ciocni şampanie. DJ-ul va anunţa primul dans la două şi jumătate. Tortul se taie la ora trei şi jumătate.

– Toate prăjiturile pentru masa cu deserturi sunt gata. O să termin tortul înainte de zece şi îl mutăm în sala de bal. Noi aducem cuţitul şi platoul. Cuplul cel fericit a cerut ca stratul de sus să fie scos şi împachetat, să-l ia acasă.

– Bine. Dansul continuă de la trei şi patruzeci până la patru şi un sfert. Atunci transferăm cadourile şi anunţăm ultimul dans. Suntem gata la patru şi jumătate. Aveţi vreo îngrijorare? Dezastre posibile?

– Din partea mea, nu. Amândoi sunt foarte drăguţi şi ar trebui să iasă bine în fotografii.

– Au ales butoniere mari din muşcate roşii, ca să se asorteze cu tortul, adăugă Emma. Sunt adorabili.

– Au scris singuri scenariul ceremoniei. Parker bătu uşor cu degetul peste dosar. E foarte dulce. O să avem parte de multe lacrimi. Laurel, tu ai ceva de spus?

– Eu am nevoie de ornamentul din vârful tortului de la Emma şi sunt gata.

– E pregătit în frigider. Ţi-l aduc.

– Atunci suntem gata.

– Nu aşa de repede. Mac îi făcu semn lui Laurel, care se pregătea să se ridice. Acum, că am terminat cu afacerile, să trecem la treburi personale. Care sunt ultimele veşti cu Del?

– Nu există ultimele veşti. L-am văzut acum opt ore.

– Nu te-a sunat? întrebă Emma. Nu ţi-a lăsat un mesaj sau ceva?

– A trimis un e-mail cu o listă de filme potenţiale pentru seara asta.

– Ah! Emma se chinui să nu pară dezamăgită. Foarte frumos.

– E foarte practic, o corectă Laurel. Şi e vorba despre Del. Şi despre mine. Eu nu vreau bileţele romantice şi mesaje sexy.

– Dar sunt amuzante, murmură Emma. Eu şi Jack ne trimiteam zeci de mici e-mailuri sexy. Şi încă ne mai trimitem.

– Cu ce te îmbraci? întrebă Mac.

– Nu ştiu. E doar un film. Cu ceva potrivit pentru un film.

– Însă el o să fie îmbrăcat de nuntă, spuse Emma, aşa că nu te poţi îmbrăca prea informal. Ar trebui să porţi bluza ta albastră. Cea răscroită la gât, care se leagă la spate. Arăţi minunat în ea. Cu pantalonii trei-sferturi albi. Mi-ar plăcea să-i pot purta şi eu, însă mi-ar face picioarele să pară bondoace. Şi sandalele cu toc micuţ.

– Bine, îţi mulţumesc că mă îmbraci.

– Mă bucur că îţi sunt de folos, spuse Emma cu un zâmbet strălucitor, care-i dădea de înţeles că-i pricepuse sarcasmul.

– Vezi că avem un pariu în desfăşurare, o informă Mac. Nimeni nu

crede că veţi rezista treizeci de zile încheiate fără să vă dezbrăcaţi. Carter vă dă maximum douăzeci şi patru de zile, cu multă voinţă din partea voastră.

– Adică pariaţi pe momentul în care o să fac sex cu Del?

– Exact. Eşti descalificată, spuse ea, când Laurel se pregăti să mai spună ceva. Conflict de interese. Îţi dau şaisprezece zile, şi asta nu din voinţă, ci din încăpăţânare – în cazul în care asta ajută să-mi măresc bugetul de nuntă.

– Nu e drept, nu e drept, suspină Emma.

– Cât aţi pus?

– Câte o sută fiecare.

– Cinci sute? Vorbiţi serios?

– Şase cu doamna G.

– Dumnezeule!

– Am pornit de la zece dolari de persoană. Emma ridică din umeri şi luă o căpşună. Însă Mac şi Jack se tot provocau. Trebuia să-i opresc când am ajuns la o sută. Parker ţine banca.

Laurel ridică din sprâncene.

– Şi dacă facem sex şi nu spunem nimănui?

– Te rog. Mac îşi dădu ochii peste cap. În primul rând, n-ai fi în stare să ţii asta pentru tine, iar în alt doilea rând, chiar dacă ai face asta, noi am şti.

– Urăsc când ai dreptate. Şi nimeni nu ne-a dat treizeci de zile?

– Absolut nimeni.

– Bine, uite cum facem – ar trebui să mă aleg şi eu cu ceva din moment ce e vorba despre partida mea de sex. Nu sunt descalificată. Pun şi eu o sută, iar dacă ajungem la treizeci de zile, toată suma e a mea.

Se auziră obiecţii, însă Parker le respinse.

– Aşa e corect.

– Ştii ce spirit de competiţie are, se plânse Mac. O să se abţină doar ca să câştige pariul.

– Atunci înseamnă că-i merită. Dă-mi suta să-ţi adaug pariul.

Laurel îşi frecă bucuroasă mâinile.

– În sfârşit, abstinenţa mea e răsplătită. Am un tort de glazurat, încheie ea şi făcu o mişcare rapidă de dans, spre uşă. Ne vedem mai târziu, fraierelor!

– Mai vedem noi cine e fraieră, spuse Parker după ce Laurel ieşi dansând. Gata, doamnelor, să trecem la lucru.

3 Sărbătoare a comunităţii mexicane din SUA care comemorează victoria armatei mexicane

împotriva invaziei franceze în bătălia de la Puebla, din 5 mai 1862 (n.red.)

capitolul 8

Era ciudat şi interesant să iasă cu Del la întâlnire în loc să se vadă cu el ca şi când ar fi fost un membru al grupului. Plăcut din multe puncte de vedere, după cum descoperea Laurel, iar asta nu putea fi decât bine. Nici unul dintre ei nu mai trebuia să asculte povestea vieţii celuilalt, pentru că deja îşi ştiau povestea vieţii.

Nu tot tortul, se gândea ea, însă majoritatea straturilor. Iar asta făcea ca degustarea cremelor să fie şi mai interesantă.

Ştia că lucrase la *Law Review,* la Yale, şi jucase baseball când fusese elev, aşa cum ştia că dreptul şi sportul erau două dintre pasiunile lui. Însă nu ştia că el îşi alesese cariera dintre cele două variante.

– Nu ştiam că te-ai gândit serios să joci baseball la nivel profesionist. „Câte lucruri afli, se gândea Laurel, după a treia întâlnire.“

– Foarte serios. Atât de serios, încât am păstrat asta pentru mine.

Se plimbau prin parc, mâncând îngheţată la cornet, în timp ce lumina lunii de vară se reflecta argintie în bazin – o activitate pe care ea o considera încheierea perfectă a unei întâlniri obişnuite pentru cină.

– Şi ce te-a făcut să renunţi? îl întrebă ea.

– Nu eram suficient de bun.

– De unde ştii? Te-am văzut jucând la Academie şi de câteva ori la Yale – şi la meciuri de softball. Îi studie profilul, uşor încruntată. Nu fac parte dintre cei care consideră baseballul religia lor, însă ştiu câte ceva despre joc. Iar tu ştiai foarte bine ce faci acolo.

– Bineînţeles. Eram destul de bun, dar destul de bun nu înseamnă suficient de bun. Poate aş fi putut să fiu mai bun dacă aş fi dat totul. Am vorbit cu nişte impresari de la Yankees.

– Fugi de-aici! Îl trase de braţ. Serios? N-am ştiut. Cei de la Yankees te-au remarcat? Şi eu de ce nu ştiu?

– N-am spus nimănui. Trebuia să mă hotărăsc. Aveam de ales între a fi un avocat foarte bun şi un jucător mediu.

Îşi amintea că-l urmărise jucând... dintotdeauna. Îi reveni în minte, fără prea mare efort, imaginea băieţelului care juca în Little League. Dumnezeule, ce drăgălaş era!

– Ţi-a plăcut baseballul.

– Şi încă îmi place. Însă mi-am dat seama că nu suficient de mult încât să-i dau tot ce am şi să renunţ la absolut tot pentru el. Deci nu eram suficient de bun.

Da, înţelegea şi ea asta; înţelegea prea bine. Se întrebă dacă ea ar fi

fost în stare să facă aceeaşi alegere sensibilă şi raţională şi să renunţe la ceva ce iubea şi îşi dorea.

– Ai momente în care regreţi?

– În fiecare vară. Timp de aproximativ cinci minute. Îi înconjură umerii cu braţul. Însă când o să fiu bătrân şi o să stau în balansoarul de pe veranda din faţa casei, o să le povestesc strănepoţilor mei cum, demult, cei de la Yankees m-au remarcat.

Ea nu-şi prea putea imagina o astfel de scenă, însă ideea o făcu să zâmbească.

– N-or să te creadă.

– Ba or să mă creadă. Or să mă iubească. Şi o să am buzunarele pline de bomboane. Dar tu? Spune-mi un lucru pe care îl regreţi.

– Cred că am mult mai multe regrete decât tine.

– De ce?

– Pentru că tu – şi Parker la fel – pari să ştii ce direcţie trebuie şi vrei să urmezi. Deci, să vedem. Ronţăi din cornet şi se gândi. Aşa. Uneori mă gândesc cum ar fi fost dacă aş fi plecat în Franţa şi aş fi rămas acolo. Să fi avut propria patiserie şi multe relaţii amoroase pline de pasiune.

– Bineînţeles.

– Aş fi făcut torturi pentru nobili şi vedete şi mi-aş fi dirijat personalul ca pe câini. *Allez, allez! Imbeciles! Merde!*

El râse de gesturile ei largi şi foarte franţuzeşti, ferindu-se de cornetul ei de îngheţată.

– Aş fi fost o adevărată teroare şi, în acelaşi timp, un geniu la nivel mondial, şi aş fi mers în locuri minunate, să fac torturi de aniversare pentru mici prinţese.

– Ai fi ajuns să urăşti toate astea. Mai puţin înjurăturile în franceză.

Aruncă la gunoi ce mai rămăsese din cornetul ei.

– Poate, însă e ceva la care mă gândesc din când în când. La urma urmei, aş face tot ceea ce fac acum. Eu nu am avut de ales.

– Ba da, ai avut. Solo sau în parteneriat, acasă sau într-o aventură europeană. Şi asta e o alegere importantă. Dacă ai fi plecat în Franţa, ai fi murit de dorul nostru.

Dumnezeule, cât de adevărat era! Însă îşi păstră pentru ea scenariul şi dădu din cap.

– Aş fi fost prea ocupată cu relaţiile mele amoroase sălbatice şi cu egoul meu nemăsurat, ca să îmi mai fie dor de voi. M-aş fi gândit din când în când la voi cu drag şi aş fi făcut câte o excursie ocazională la New York, să vă uimesc pe toţi cu stofa mea europeană.

– Ai deja stofă europeană.

– Crezi?

– Uneori mârâi şi înjuri în franceză când lucrezi.

Ea se opri şi se încruntă.

– Chiar fac asta?

– Din când în când şi cu un accent perfect. E distractiv.

– Şi de ce nu mi-a spus nimeni asta?

El îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale sale, în timp ce se îndepărtau de bazin.

– Poate pentru că au crezut că ştii ce faci, din moment ce tu erai cea care mârâia şi înjura.

– Da, poate că aşa e.

– Iar dacă ai fi plecat, te-ai fi gândit la asta, la ce facem noi acum.

– Da, aşa e. Însă alteori îmi imaginez că am o cofetărie mică şi drăguţă într-un sătuc din Toscana, unde plouă doar noaptea şi vin tot felul de copilaşi fermecători care îmi cer dulciuri. E un scenariu frumos.

– Şi totuşi, iată-ne pe amândoi aici, în Greenwich.

– La urma urmei, e cel mai bun loc în care am pu- tea fi.

– Şi acum?

Îi ridică uşor chipul spre el ca să o sărute.

– E aproape perfect. Totul pare mult prea uşor, spuse ea, în timp ce se întorceau la maşină.

– Şi de ce ar trebui să fie dificil?

– Nu ştiu. Însă, de obicei, sunt foarte suspicioasă când e prea uşor. Ajunşi la maşină, se întoarse şi se rezemă de portieră ca să-l privească. Când totul merge prea uşor ştiu că un dezastru aşteaptă să-mi pice pe cap. E chiar după colţ, un fel de pian coborât pe o fereastră.

– Aşa că îl ocoleşti.

– Păi ce faci dacă nu te uiţi şi – *pac* – cablul se rupe, iar tu eşti făcut terci sub Steinway.

– De cele mai multe ori cablul rezistă.

– De cele mai multe ori, aprobă ea, înghiontindu-i pieptul cu degetul. Însă e nevoie de o singură excepţie. Aşa că e bine să te uiţi mereu în sus, ca să te asiguri.

El ridică o mână şi îi trecu o şuviţă de păr după ureche.

– Atunci, poţi să te împiedici şi să-ţi rupi gâtul.

– Şi asta e adevărat. Dezastre sunt peste tot.

– Te-ai simţi mai bine dacă aş începe o ceartă? Îşi lipi palmele de maşină, prinzând-o în strânsoare, se aplecă şi îşi atinse buzele de buzele ei. Să te înfurii cât să nu simţi că e prea uşor.

– Depinde de cât de tare mă înfurii. Îl trase spre ea şi îl sărută mai

cu putere. Încă douăzeci şi patru de zile, murmură ea. Poate că nu e chiar atât de uşor pe cât credeam.

– A trecut aproape o săptămână, spuse el deschizându-i uşa, iar la mijloc e un pariu de opt sute de dolari.

„Da, şi asta“, se gândi ea, în timp ce el ocolea maşina, spre locul şoferului. Insistase să pună şi el o sută de dolari.

– Unii ar spune că tribul nostru e puţin cam prea intim dacă pariază pe momentul în care o să facem noi sex.

– Acei *unii* nu sunt din tribul nostru. Şi, fiindcă tot vorbim despre triburi, ce-ar fi să ne adunăm cu toţii pe data de patru?

– Ce patru? Ah! Iulie. Dumnezeule, asta e foarte curând.

– Am putea să jucăm baseball, să mâncăm hot dog şi să privim artificiile din parc. Nu aveţi eveniment în ziua aceea.

– Fără evenimente pe patru, indiferent de cât ar implora sau oferi. E o tradiţie a firmei Vows. Avem zi liberă. Oftă. O zi întreagă departe de bucătărie. Mă descurc.

– Perfect, pentru că deja i-am sugerat lui Parker să ne adunăm tribul.

– Şi dacă aş fi refuzat?

– Atunci ţi-am fi simţit lipsa, răspunse el rânjind.

Ea îşi încruntă privirea, însă buzele îi tremurau.

– Se pare că deja am o programare.

– Poate ar merge un tort patriotic pe măsură. Şi ne gândeam să mergem la Gantry’s după aceea, să dansăm.

– Nu sunt şofer. Dacă fac prăjitura, beau.

– Rezonabil. Îl facem pe Carter şofer, spuse el, iar ea începu să râdă. Începem toţi în duba Emmei.

– Mie îmi convine.

Totul îi convenea, se gândi ea, în timp ce el lua curba pe alee. Trebuia să fie foarte atentă la piane.

Alese o temă cu artificii, ceea ce însemna să lucreze cu o cantitate destul de mare de vată de zahăr. Era probabil destul de prostesc să se agite atât de mult pentru un picnic în parc cu prietenii, se gândea în timp ce arunca firele încălzite din mănunchi pe raftul de lemn; dar se şi distra.

O să folosească acele fire ca să creeze fântâni arteziene pe tortul pe care deja îl făcuse, în roşu, alb şi albastru. Câteva steaguri din pastă de zahăr pe margini şi era perfect.

Începu să formeze artificiile cu firele de zahăr şi cu un pic de ceară

de albine.

Făcu un pas înapoi ca să verifice prima formaţiune şi aproape ţipă când văzu un bărbat în pragul uşii.

– Iartă-mă. Iartă-mă. Nu voiam să te deranjez. Mi-era teamă să nu te sperii. Sunt Nick Pelacinos, de la petrecerea aceea de logodnă programată în ultima clipă. Mă mai ţii minte?

– Sigur. Avea în mână un buchet de flori de vară, care îi atrase atenţia. Ce faci?

– Bine. Partenera ta a spus că pot să vin, că nu lucrezi, însă...

– Nu e pentru un eveniment.

– Ar fi trebuit să fie. Făcu un pas înainte. Pare distractiv.

– Da, este. Vata de zahăr e ca o jucărie.

– Iar mâinile tale sunt pline de ea, aşa că o să las astea aici.

Aşeză florile în cealaltă parte a camerei, să n-o încurce.

– Sunt foarte frumoase. Oare flirtase cu el? Da. Oarecum. Mulţumesc.

– Am reţeta de ladopita a bunicii.

– Ah, minunat!

– Mi-a ordonat să ţi-o dau personal. Scoase biletul cu reţeta din buzunar şi îl lăsă lângă buchet. Şi să-ţi aduc flori.

– Foarte frumos din partea ei.

– Te-a plăcut.

– Şi eu am plăcut-o. Vrei o cafea?

– Nu, mulţumesc. Al treilea ordin al ei a fost să te invit la cină – ceea ce oricum aveam de gând să fac, însă îi place să considere că e meritul ei.

– Ah. Şi asta e foarte frumos din partea voastră. Însă am început să ies cu cineva recent. Mă rog, doar partea cu ieşitul e recentă. Într-un fel.

– Şi eu, şi bunica suntem dezamăgiţi.

Ea zâmbi.

– Se poate să primesc totuşi reţeta?

– Cu condiţia să mă laşi să-i spun că m-ai refuzat, pentru că eşti îndrăgostită nebuneşte de altcineva.

– De acord.

– Şi... Scoase un stilou, întoarse biletul cu reţeta pe partea cealaltă şi scrise ceva pe el. Numărul meu. Sună-mă, dacă lucrurile se schimbă.

– Vei fi primul care va afla. Luă un fir de zahăr de pe raft şi i-l oferi. Gustă.

– Drăguţ. Merge şi un premiu de consolare.

Zâmbeau când Del îşi făcu apariţia.

– Salut. Scuze, nu ştiam că eşti cu un client.

„Ce ciudat“, se gândi Laurel.

– Ah, Delaney Brown, Nick...

– Pelacinos, răspunse Del. Mi-a luat ceva.

– Del, sigur. Nick întinse mâna să-l salute. A trecut ceva vreme. Ce faci?

„Sau deloc ciudat“, îşi spuse Laurel după ce îi auzi cum vorbeau unul cu celălalt.

– Am vorbit cu Terri şi Mike cu vreo două săptămâni în urmă. Ai nevoie de tort de nuntă?

– Eu? Nu. Am o verişoară care se va căsători aici peste câteva luni.

– Bunica lui Nick a venit în vizită din Grecia, spuse Laurel, ca să le amintească de prezenţa ei acolo. Am avut un eveniment înainte, ca să vadă locul.

– Da, am fost aici în noaptea aceea.

– Ar fi trebuit să te alături petrecerii. A fost una foarte reuşită.

– Am aruncat un ochi. Ai luat-o pe Laurel la dans. Del o ţintui cu privirea. A fost o noapte interesantă.

Ea se întoarse la vata ei de zahăr.

– M-am ales cu o reţetă de la bunica, spuse ea, zâmbind la fel de dulce precum zahărul. Pentru mine a fost o noapte importantă.

– Eu trebuie să plec. O s-o anunţ pe bunica de misiunea îndeplinită.

– Spune-i că apreciez şi că o să mă străduiesc să o fac să fie mândră de mine la nuntă.

– Aşa o să fac. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Laurel. Del.

– Te conduc. Ce deficit ai acum? întrebă Del în timp ce ieşeau din bucătărie.

Laurel se încruntă în urma lor, însă îşi dădu seama că Del vorbea despre golf. Dând uşor din cap, aruncă şi mai mult zahăr. Parcă şi-ar fi dorit ca acel moment să fie ciudat sau tensionat. Gelozia era un sentiment de slăbiciune, care consumă şi enervează.

Însă, într-o cantitate infimă – ca ceara de albine în vata de zahăr –, n-ar strica.

La urma urmei, Nick o invitase să iasă cu el. Îi lăsase chiar şi numărul lui de telefon, pe care îl va vedea de fiecare dată când va lua reţeta de ladopita. Acum, că stătea să se gândească mai bine, fusese o mişcare foarte inteligentă din partea lui.

Bineînţeles, Del nu ştia toate astea, însă putea să *deducă*, nu-i aşa? Şi, deducând asta, ar fi putut să fie iritat măcar puţin, în loc să întrebe: „Ce faci, cum te mai descurci la meciurile de golf?“

Bărbaţii, se gândi ea, sau, mai bine zis, bărbaţii ca Del nu prea înţelegeau nuanţele subtile ale unei relaţii.

El se întoarse după câteva clipe.

– Arată minunat, spuse el, făcând un semn spre tort în timp ce se pregătea să deschidă dulapul. Vrei un pahar cu vin? Eu aş vrea unul.

Ea ridică din umeri, iar el scoase o sticlă de Pinot şi turnă în două pahare.

– Nu ştiam că vii pe-aici. Ignoră paharul de vin, fiind prea ocupată să împodobească tortul cu artificii de zahăr.

– Rămân peste noapte, dacă tot plecăm mâine de aici cu toţii. Doamna G. iese cu prietenele, însă ne vedem acolo. O să aducă mâncare cât pentru tot satul.

– Da, ştiu.

Sorbi din vin în timp ce o urmărea.

– Flori, ha?

Ea ridică din umeri şi îşi văzu de treabă.

Relaxat, după cum îi era obiceiul, Del deschise o cutie de fursecuri.

– Nu e genul tău.

Ea se opri şi se încruntă.

– Zău? Bărbaţii atrăgători, grijulii, care lucrează în industria alimentară şi îşi iubesc bunicile nu sunt genul meu? Îţi mulţumesc că mă anunţi.

Del ronţăi fursecul.

– Joacă golf.

– Dumnezeule! Bine că a plecat.

– De două ori pe săptămână. În fiecare săptămână.

– Opreşte-te. Mă sperii.

Făcu un semn spre ea cu fursecul, apoi mai muşcă o dată din el.

– Şi îi plac filmele de artă. Ştii, de-alea cu subînţelesuri şi simboluri.

– Ai ieşit cu el? întrebă ea, sorbind din paharul cu vin. Şi v-aţi despărţit urât?

– Foarte amuzant. Nu, se întâmplă să cunosc pe cineva care a păţit-o.

– Există cineva pe care să nu-l cunoşti?

– Sunt avocatul verişoarei lui, Theresa, şi al soţului ei. Oricum, Nick e mai mult genul lui Parker, mai puţin partea cu programul lui, care nu e la fel de nebunesc ca al ei, astfel încât să-l împiedice să se întâlnească cu cineva.

– Lui Parker nu-i plac filmele de artă.

– Nu, dar le înţelege.

– Şi eu, nu, pentru că nu am fost la Yale, sau ce?

– Nu, pentru că te-ar plictisi.

Da, o plictiseau, dar...

– Un tip înseamnă mai mult decât preferinţe cinematografice şi golf. E un dansator bun, spuse ea, urând tonul defensiv al vocii ei. Îmi place să dansez.

– Bine.

Făcu un pas în faţă şi o îmbrăţişă.

– Termină. Tortul nu e gata.

– Arată bine, dar tu arăţi mult mai bine şi miroşi la fel de bine. Îi adulmecă gâtul. Zahăr şi vanilie. Nu l-am recunoscut pe Nick când dansai cu el. O întoarse uşor, la dreapta, apoi la stânga. Era aglomeraţie. Iar eu te priveam pe tine. Sincer, mă uitam doar la tine.

– Asta-i bună, murmură ea.

– E foarte adevărat. Îşi înclină capul să-i atingă buzele. Salut, Laurel.

– Salut, Del.

– Dacă îi dai florile alea lui Parker, îţi cumpăr eu altele.

Pusese totuşi cantitatea perfectă de ceară în zahăr, se gândi ea.

– De acord, O.K.

Sărbătorile, adevăratele zile libere, erau atât de rare, încât ceasul biologic o trezi pe Laurel fix la şase dimineaţa. Se pregăti să se dea jos din pat, când îşi aminti că n-are de ce să facă asta. Se băgă din nou în pat, cu aceeaşi plăcere pe care o simţea când era copil şi vedea prima zăpadă.

Chiar în timp ce căsca şi închidea din nou ochii, se gândi la Del, care era în alt pat, foarte aproape de ea.

Până la urmă, ar putea să se dea jos şi să se strecoare în camera lui, în patul lui. Şi să piardă pariul.

La urma urmei, era Ziua Independenţei. De ce să nu fie independenţi? El sigur nu s-ar fi plâns şi n-ar fi strigat după ajutor. Ar fi putut să se schimbe în ceva mai sexy decât maiou şi boxeri. Avea ceva în dotare. Neglijeul albastru ar merge perfect. Sau poate cămaşa de mătase cu flori pastel sau...

O luă din nou somnul, gândindu-se la asta.

O ocazie pierdută, îşi spuse în timp ce cobora spre bucătăria familiei, cu aproape trei ore mai târziu. Poate că era totuşi mai bine aşa, pentru că ceilalţi sigur s-ar fi bucurat dacă ea şi Del pierdeau pariul. Aşa era

cel mai bine, să le arate că amândoi erau adulţi cu voinţă şi raţiune. Încă două săptămâni; nu era mare lucru.

Bucătăria era plină de aromele micului dejun şi de vocile celorlalţi. Şi iată-l şi pe el, superb şi relaxat, bând cafea şi flirtând cu doamna G. Ah, dacă şi-ar fi putut duce la îndeplinire gândul din acea dimineaţă.

– Uite că s-a trezit, anunţă Mac. Chiar la timp. Avem parte de un mic dejun măreţ, de sărbătoare, care, datorită puterii de convingere a lui Del, include şi vafe belgiene.

– Super.

– Vă spun eu. N-o să facem altceva decât să mâncăm şi să ne îngrăşăm fundul, apoi o să mergem în parc şi ne îngrăşăm fundul şi acolo. Şi asta te include şi pe tine.

Mac arătă spre Parker.

– Nu toate fundurile grase sunt la fel. Eu o să-mi fac puţină ordine în birou. Mă relaxează.

– Biroul tău e deja transformat în Birobsesie, spuse Emma. Acolo trăiesc, acolo e casa mea.

– Cicăleşte-o după ce termini de aşezat masa, ordonă doamna Grady. N-am toată ziua la dispoziţie.

– Mâncăm pe terasă, doar e sărbătoare. Mac luă un teanc de farfurii, dând din cap în semn de refuz, când Carter încercă să i le ia. Nu, drăguţule, alege ceva incasabil.

– Bine zis.

– Avem mimoze, ca pentru adulţi. Emma îi dădu lui Carter coşul de pâine. Ăsta e un preludiu al vacanţei care ne aşteaptă luna următoare, când în fiecare zi va fi sărbătoare.

– Eu o să mă ocup de bar.

Jack luă şampania şi o cutie de suc de portocale.

– Cineva ar fi trebuit să mă trezească. Ţi-aş fi dat o mână de ajutor, doamnă G.

– Totul e sub control. Doamna Grady învârti spatula. Dă-i afară pe restul. Suntem gata în două minute.

– Ce început frumos pentru ziua de azi. Laurel îl privi pe Del, în timp ce duceau afară platourile. A fost ideea ta?

– Cine vrea să stea în casă pe o vreme ca asta?

Laurel îşi aminti cât de des mâncau vara pe terasă în copilărie, când ea venea în vizită. Flori, mâncare bună şi companie pe măsură în acele dimineţi leneşe şi încântătoare.

Mereu aşezau masa împreună, pentru ca toţi să se simtă importanţi, îmbrăcaţi în haine frumoase şi, da, îşi amintea de flori, de mâncarea bună şi

de strălucirea cristalului în soarele dimineţii.

Uitase cum e să se răsfeţe aşa, fără nimic stresant de făcut.

Luă paharul pe care i-l oferise Jack.

– Mulţumesc, spuse ea şi sorbi. Ai putea să te reprofilezi.

– O revenire e întotdeauna bine-venită, spuse el, trăgând-o prieteneşte de păr.

Când doamna G. ieşi cu ultimul platou, Del i-l luă din mână.

– Stai în capul mesei, Regina Vafelor.

Bineînţeles că îl iubea, se gândea Laurel văzându-l agitându-se pe lângă doamna Grady, până când o aşeză pe scaun, cu o mimoză în mână. Cum să nu-l iubească?

Se ridică şi îl sărută pe obraz.

– Bună treabă!

Aşa o să fie de acum înainte. Ah, nu se referea la vafele belgiene sau la mimozele de pe terasă, ci la acest grup, la această familie. Aceste glasuri, aceste chipuri, în vacanţe şi la mesele de familie improvizate.

Vocile se încrucişau la masă, împreună cu mâncarea. Vafe pentru Emma, fructe pentru Parker, care vorbea cu Carter despre o carte pe care o citiseră amândoi de curând. Multă frişcă pentru Mac şi Del, care se certa cu Jack din cauza unui meci de baseball.

– La ce te gândeşti, fetiţo? o întrebă doamna Grady.

– La aproape nimic. E o schimbare bine-venită.

Doamna Grady se aplecă spre ea şi îşi coborî vocea.

– Le arăţi modelul pe care l-ai făcut?

– Ar trebui?

– Întâi mănâncă.

Mac lovi cu lingura de pahar.

– Vreau să vă anunţ că, după micul dejun, o să facem un tur al noii biblioteci Carter Maguire. Eu şi Carter am dus acolo jumătate de milion de cărţi noaptea trecută, aşa că ne aşteptăm să auzim multe laude, câteva şi pentru arhitect.

Ridică paharul şi pentru Jack.

– Nu sunt mai mult de un sfert de milion de cărţi, o corectă Carter, însă e minunat. Chiar minunat, Jack.

– Nimic nu-mi place mai mult decât să-mi văd clienţii satisfăcuţi. Îi aruncă o privire Emmei. Sau, mă rog, aproape nimic.

– Şi, gata cu ciocanul, ferăstrăul şi vopsitul. Nu că ne-am plânge, spuse Mac, însă, Dumnezeule!

– Ciocanul şi tot restul vor reîncepe la vecini săptămâna următoare.

– Dopuri de urechi, îi spuse Mac Emmei. Le recomand cu căldură.

– Pot să suport. Pentru un spaţiu nou şi mai răcoros, în care să şi lucrez, pot să îndur.

– O să lucrăm împreună la spaţiul tău, Laurel.

– O să vă înjure. Mac făcu un semn cu furculiţa. Eu? Eu sunt un îngeraş, însă ea o să vă înjure şi o să se plângă.

– Probabil.

Laurel ridică din umeri şi îşi termină vafa.

– O să despărţim zona de lucru de bucătăria ta, îi spuse Jack. O să stăm cât mai departe de spaţiul tău.

– Tot o să vă înjure. Aşa e ea.

Laurel îi aruncă lui Mac o privire plină de răceală, apoi se ridică şi intră în casă.

– Poftim? Poftim? Glumeam doar. În mare parte.

– Nu s-a supărat. Dacă se supăra, ţi-ar fi tăiat capul. Parker privi în urma ei. Se va întoarce.

– Aşa e. Tu nu eşti supărat, nu? Mac îndreptă furculiţa spre Del. Dacă e supărată, înseamnă că şi tu eşti supărat, pentru că sunteţi împreună.

– Dacă asta e o regulă, atunci e o regulă de fete.

– Nu e o regulă de fete. E o regulă de cuplu.

Mac aşteptă de la Emma confirmarea.

– Da, aşa e. Dacă ştii ce e bine pentru tine.

– Nu sunt supărat, aşa că, dacă ea e supărată, atunci va trebui să-i treacă.

– Chiar nu înţelegi cum merge treaba, spuse Mac. Parker, ar trebui să-i scrii lucrurile astea. Regulile sunt firele din care se ţese materialul. Iar el are găuri în material.

– Astea sunt reguli de fete, de cuplu sau ale Cvartetului?

– E acelaşi lucru, răspunse Parker. O să-ţi fac un rezumat. Privi către Laurel, care ieşea cu caietul de schiţe. Însă e un subiect controversat.

– Şi care e subiectul? întrebă Laurel.

– Regulile pentru furie şi insultă.

– Ah, nu sunt furioasă şi nu mă simt insultată; pur şi simplu, o ignor. Înconjură masa până la Carter. Asta e pentru tine, nu pentru ea. Doar pentru tine.

– Bine. Aruncă o privire către Mac. Mă laşi?

– Depinde.

– Ea nu are nici un cuvânt de spus. E pentru tine, vezi dacă îţi place. Tortul mirelui. Laurel înclină caietul cât să nu poată vedea Mac şi îl deschise pentru Carter.

Ea îi urmări chipul şi văzu exact ceea ce sperase să vadă. O

strălucire de încântare pură.

– E minunat. Nu putea fi mai frumos, iar eu nu m-aş fi gândit niciodată la asta.

– Ce e?

Chiar în timp ce Mac întreba şi se întorcea, Laurel închise caietul, stârnind hohote de râs la masă, iar Mac înjură. Apoi schimbă tactica şi îşi luă un aer trist şi demn de milă.

– Te rog? Te rog foarte frumos?

Laurel deschise caietul o fracţiune de secundă.

– Îţi arăt doar de dragul lui Carter. Nu de dragul tău.

– Bine.

Laurel deschise cartea şi o auzi pe Mac ţinându-şi respiraţia şi rostind un „Ah“.

Jack îşi întinse gâtul să se uite şi el.

– E o carte. E drăguţ. Se potriveşte.

– Nu e o simplă carte. E *Cum vă place*. E cartea noastră, nu-i aşa, Carter?

– Asta predam când am început să ieşim împreună. E deschisă chiar la discursul Rosalindei. Uite aici. Îşi trecu degetul peste pagina deschisă. „No sooner looked but they loved“.

– Ah, *vaaaaaai*, *exclamă* Emma aplecându-se să vadă mai bine. Îmi place la nebunie panglica pe post de semn de carte cu numele lor pe ea.

– Cred că renunţ la al lui Mac. Îl fac doar pe al lui Carter, spuse Laurel. Da, îl fac doar pe al lui. Carter Maguire, doctor.

– N-o să renunţi la tortul meu. Mă iubeşti.

Laurel scoase un oftat.

– Mă iubeşti, spuse Mac din nou, ridicându-se în picioare. Ai desenat tortul perfect pentru bărbatul meu. Mă iubeşti.

O îmbrăţişă pe Laurel şi dansă cu ea.

– Poate îl iubesc pe Carter.

– Bineînţeles că îl iubeşti. Cine nu l-ar iubi? Mulţumesc, mulţumesc, şopti ea în urechea lui Laurel. E cel mai bun.

– Aproape că-l meriţi, şopti şi ea, apoi râse şi o strânse în braţe.

– O să arunc o privire la asta în timp ce voi aveţi treabă cu mâncarea. Doamna Grady îndoi un deget. Mâncarea este gata să fie împachetată pentru parc. Trebuie doar să scoateţi coşurile afară.

– Împachetarea se face în bucătăria familiei la trei şi jumătate, anunţă Parker. O să vă atribui activităţi specifice. La patru încărcăm duba, asta însemnând mâncare, scaune pliante, pături, echipamente de sport şi oameni. Ştiu deja şi ce locuri veţi ocupa, adăugă ea, înclinând capul la

murmurele lor. Asta o să mă scutească de certuri. Eu conduc. Ridică mâna. Eu sunt singura dintre voi fără prieten, aşa că trebuie să fiu compătimită şi ascultată.

– Ai fi putut avea prieten, se împotrivi Emma. Îţi fac eu rost de unul în cinci secunde.

– Foarte frumos din partea ta, dar nu, mulţumesc. Un mare nu. Parker se ridică şi începu să strângă farfuriile. Hai să terminăm odată, pentru că am o treabă relaxantă şi satisfăcătoare de şters dosare după aceea.

– Foarte trist.

Mac dădu din cap şi înşfăcă o tavă.

– Pe cine ai fi putut tu să-i aduci în cinci secunde? întrebă Jack.

Emma îl privi râzând peste umăr, în timp ce ducea vasele înăuntru.

– Vin şi eu imediat, îi spuse Del lui Laurel. Întâi trebuie să am grijă de ceva.

– Dacă durează mai mult de cinci minute, nu ştiu ce-am să fac!

Când Del scoase telefonul, doamna Grady ridică privirea din caietul de schiţe al lui Laurel.

– Ce vrei să faci?

– Am grijă de sora mea.

Şi ieşi să dea un telefon.

Nu era chiar la fel cu a stăpâni nişte pisici, presupunea Laurel, însă nici departe nu era. Aici se adunaseră oameni care aveau propriile afaceri de succes, care ofereau o educaţie tineretului ţării, care îi reprezentau pe cetăţeni la tribunal – şi nici unul dintre ei nu putuse ajunge în acelaşi timp.

Multe lucruri esenţiale fuseseră uitate şi aduse în ultimul minut. Izbucniseră dezbateri în privinţa sistemului de încărcare a dubei, apoi a locurilor desemnate de Parker.

Laurel scoase un suc dintr-o cutie frigorifică şi îl deschise, după care se duse să se aşeze pe unul dintre zidurile joase ale grădinii, în timp ce în grup domnea haosul.

– De ce nu te duci să rezolvi situaţia? o întrebă pe Parker, când aceasta veni şi se aşeză lângă ea.

– Se distrează. Întinse mâna să ceară băutura. Şi am adăugat oricum douăzeci de minute în plus la timpul total.

– Desigur. Chiar ai şters dosare toată după-amiaza?

– Alţi oameni dezleagă cuvinte încrucişate.

– Câte telefoane ai primit?

– Cinci.

– Halal vacanţă!

– E în regulă. Se pare că şi ţie îţi merge bine.

Laurel urmări privirea lui Parker şi îl găsi pe Del rearanjând un coş şi două scaune pliante.

– Nu ne-am certat. Cumva, e enervant.

– Ah, o să ajungeţi şi la asta. Parker o bătu uşor pe Laurel pe genunchi, apoi se ridică. Gata, oameni buni, autobuzul părăseşte staţia. Toată lumea la locul pe care l-a primit.

Del închise uşa din spate, apoi îi luă mâna lui Laurel.

– Tu stai lângă mine. Sora mea a avut grijă de asta.

– O să fie destul de aglomerat. S-ar putea să trebuiască să stau la tine în braţe.

El urcă zâmbind.

– Să sperăm.

capitolul 9

Datorită programului făcut de Parker, ajunseră suficient de repede să facă rost de un loc potrivit pentru ceea ce Laurel considera tabăra lor. Întinseră scaunele pliante şi păturile şi scoaseră coşurile şi cutiile frigorifice. Del aruncă o mănuşă în poala lui Laurel.

– Câmpul din dreapta.

– Mereu mă blochez în câmpul din dreapta, se plânse ea. Vreau să joc baza întâi.

El o privi cu milă, fără să ţină seama de statutul ei de iubită a lui.

– Recunoaşte, McBane, joci ca o fată. Cele mai multe lovituri vor rămâne în câmp, aşa că am nevoie de Parker la prima.

– Parker e fată.

– Dar nu joacă tocmai ca o fată. Jack le are pe Emma şi pe Mac, Carter va fi arbitru, ca să nu se supere nimeni. Şi va fi cinstit. O să umplem restul cu pickups, iar unii sunt cantităţi neglijabile, aşa că, până când... Iată-l şi pe ajutorul meu.

Laurel privi în acea direcţie.

– L-ai chemat pe Malcolm Kavanaugh?

În ochii lui Del se aprinse scânteia competiţiei.

– E foarte bun şi, în plus, echilibrează lucrurile.

– Echipele?

– Nu. Ştii tu, cu Parker.

– Parker? Pe chipul ei apărură, pe rând, şocul, apoi amuzamentul, apoi propria ei doză de compătimire. I-ai adus lui Parker un iubit? Dumnezeule, Del, o să te omoare.

– De ce? Aruncă indiferent mingea din mână în mănuşă şi invers. Nu-i cer să se mărite cu el. Ne distrăm doar.

– Asta e înmormântarea ta.

– De ce? întrebă el din nou. Are vreo problemă cu... Hei, Mal.

– Hei! Prinse mingea pe care i-o aruncase Del şi o pasă înapoi. Cum merge? o întrebă el pe Laurel.

– Urmează să aflăm.

– Joc de baseball, mâncare gratis. Mal, îmbrăcat în jeanşi tociţi, cu un tricou alb şi cu ochelari de soare negri, folosi bâta pe care o adusese cu el, ca să respingă o minge din aer. Perfect. Mama e ocupată cu doamna Grady a voastră şi cu prietenele lor. Îşi sprijini bâta de umăr. Deci, ce echipe avem?

– Eşti în a treia.

– E în regulă.

– Laurel e în câmpul din dreapta, conduce. Apărarea ei e oribilă, dar are o lovitură bună.

– Apărarea mea nu e o oribilă, ripostă ea şi-l lovi pe Del cu mănuşa. Ţine-o tot aşa şi nu vei avea nici o problemă să câştigi pariul ăla, Brown.

După ce se îndepărtă, Mal făcu o probă şi învârti uşor bâta.

– Ce pariu?

Laurel merse direct la Mac.

– Vreau să fac schimb cu tine. Vreau să fiu în echipa lui Jack.

– Ce târfă de baseball. E în regulă, dar te sfătuiesc să-l anunţi pe Jack.

Se îndreptă către locul în care Jack stătea jos şi-şi scria echipa.

– Am făcut schimb cu Mac. Sunt în echipa ta.

– Dăm roşcata pe blondă. Bine, să vedem... Eşti în câmpul din dreapta şi conduci.

Ce nemernic! Oare comunica prin telepatie cu Del? Laurel îşi miji ochii.

– De ce câmpul din dreapta?

El îi aruncă o privire, iar ea îl *văzu* cântărindu-şi răspunsul.

– Pentru că ai braţul puternic.

Ea îi făcu un semn cu mâna.

– Bun răspuns.

– Cum de tu...? Hei! Hei, acela e Mal? Del l-a chemat şi pe Mal? întrebă Jack dezvelindu-şi dinţii. Deci aşa vrea el să joace.

– Hai să-i arătăm ce putem.

Jack se ridică şi bătu palma cu Laurel.

– Am câştigat la dat cu banul. Suntem echipa-gazdă. Hai să ocupăm terenul.

Se descurcă bine în câmpul din dreapta. Şi nu doar pentru că nimeni nu aruncă mingea în direcţia ei, ci pentru că era *pregătită*.

După ce reuşiră trei outuri, lăsă mănuşa şi luă bâta, hotărâtă să-i ţină piept lui Del.

El îi făcu cu ochiul. Ea mârâi la el. Apoi învârti bâta cu putere în aer, însă ratămingea. El încercă să o păcălească cu o lovitură joasă şi spre exterior, însă nu reuşi. Ea prinse şi a treia minge suficient de puternic pentru o lovitură de bază solidă. Când o reţinu pe prima, aruncă pe jos casca.

– Del l-a chemat pe Mal să echilibreze lucrurile pentru tine.

– Poftim? Lângă geantă, Parker se îndreptă din poziţia ei ghemuită. Glumeşti? Adică un fel de întâlnire de milă?

– Şi asta, iar Mal e bun la joc. M-am gândit că ar trebui să ştii.

– Să fii sigură! Parker aruncă o privire aspră către movilă, în timp ce Del se pregătea de lovitură. O să mi-o plătească.

La a patra repriză, Del conducea cu cinci la trei. Da, avusese dreptate în privinţa lui Malcolm, Laurel trebuia să recunoască asta. Era foarte bun. Era al doilea acum, cu o primă lovitură dublă puternică, iar lovitura din spatele lui îl aduse pe Del la disc. Se auziră uralele colegilor de echipă şi ale celor din partea publicului care se adunase. Laurel îl privi pe Del, care se poziţionase, apoi pe Jack, care respingea prima sugestie a unui prinzător de doisprezece ani.

Continuă cu o minge rapidă. Sau cel puţin aşa credea ea, pentru că i se păruse rapidă. Părea chiar mai rapidă când bâta lui Del o lovi, iar mingea se învârti în aer. În direcţia ei.

– La dracu’! Ah, la dracu’!

Auzi pe cineva strigând – poate era chiar ea – în timp ce alerga să prindă mingea, însă inima îi bătea atât de tare în urechi, încât nu putea spune nimic. Ridică mănuşa şi se rugă.

Când mingea ateriză în ea, nimeni nu se arătă mai surprins. Strânse mănuşa şi ridică braţul ca să primească uralele mulţimii. Şi îl văzu pe Mal deja pregătit pentru a treia minge. O aruncă în mâinile ridicate ale Emmei. Lovitura ei, deşi puternică, lovi mănuşa Emmei o clipă prea târziu.

Trecu de la bucurie la tristeţe în mai puţin de cinci secunde.

Baseballul era o porcărie.

– Ai prins bine, Laurel.

– Nu mă lua de sus, Jack, mârâi ea, când ieşiră din teren, în timp ce Mal rămăsese în poziţia a treia.

– Cine vorbeşte de sus? Del ne-a luat prin surprindere cu mingea aceea. Dacă n-ai fi prins-o, am fi rămas în urmă cu două ture. Aşa, i-am oprit. O lovi frăţeşte pe umăr. Chiar ai prins bine.

Ea dădu din cap cu satisfacţie. Poate că baseballul nu era chiar o porcărie.

Însă redeveni o porcărie când pierdură cu şapte la patru, numai că acum avea măcar satisfacţia de a şti că apărarea ei nu fusese oribilă.

– Te-ai descurcat foarte bine pe teren. Del îi aruncă o cutie de suc. Două unice şi un RBI. Plus că mi-ai răpit un potenţial two-run homer.

– Nu ar fi trebuit să spui că apărarea mea a fost oribilă.

– De obicei, este. Lovi uşor vârful şepcii ei, într-un gest frăţesc asemănător cu lovitura în umăr a lui Jack.

Laurel aruncă şapca pe jos şi îl prinse pe Del de cămaşă.

– Cred că uiţi ceva.

Îl trase în jos şi îl sărută cu putere, amuzată când gestul ei stârni un

ropot de aplauze din partea celor aşezaţi pe păturи sau pe scaune.

– Nu, îmi adusesem aminte şi de asta. Del îşi încrucişă braţele în jurul taliei ei. Dar îţi mulţumesc că mi-ai luat-o înainte.

– Oho, oho, *asta* chiar e o surpriză. Hillary Babcock, una dintre prietenele doamnei Grady, zâmbea privindu-i pe Del şi pe Laurel. Nu aveam habar că se petrece aşa ceva! Maureen, nu-mi spui nimic!

– Ce nu-ţi spun eu afli singură.

– Dar asta e o veste *mare*. Mereu v-am crezut ca pe un soi de frate şi soră, şi iată-vă aici, plini de romantism.

– Laurel a apărat o lovitură lungă. Del îşi trecu braţul pe după umerii lui Laurel. Mâna lui îi mângâie uşor bicepşii, ca şi când ar fi vrut să-i aline o iritaţie uşoară. Merită o recompensă.

Hillary râse.

– Următoarea sunt eu, trece-mă pe listă! Însă acum serios, de cât timp sunteţi împreună? Ah, ia uitaţi-vă la toţi. Zâmbi din nou, cu ochii uşor umezi de lacrimi. Pare că au trecut doar cinci minute de când voi, fetiţele, împreună cu Del, alergaţi prin acest parc cu ceilalţi copii, iar acum sunteţi cu toţii adulţi. Şi toţi aveţi partener! Ah, Maureen, ar trebui să le faci pe fetele astea să se căsătorească în acelaşi timp. N-ar fi ceva special?

– Hilly, băiatul doar a sărutat-o pe fată. Asta nu înseamnă că se căsătoresc mâine. Mai bine adu salata de cartofi din cutia frigorifică de acolo.

– Da, da, sigur. Kay, acela trebuie să fie băiatul tău, Malcolm. Şi el a crescut! Şi este cu Parker. Nu e frumos?

Mal privi chipul lui Parker, în timp ce răspunse.

– Eu nici măcar nu am sărutat-o pe fată. Încă.

– De fapt, Mal nu este cu...

O privire ascuţită din partea surorii, în direcţia lui Del, îi opri explicaţia. Intenţionat, Parker făcu un pas înainte. Conştientă că se află chiar în raza vizuală a lui Del, îşi lipi trupul de al lui Mal, îi înconjură gâtul cu braţele şi îşi lipi gura de a lui într-un sărut lung şi lent. Apoi se trase înapoi şi îşi frecă buzele una de alta.

– Ar trebui să fie de ajuns.

Mal îşi strânse mâinile pe coapsele ei.

– Cred că ar trebui să ne jucăm de-a trenul cu două locomotive.

Nici măcar nu-i zâmbi lui Mal, în schimb îi aruncă o privire rece lui Del, apoi merse să ajute la desfacerea unui coş.

– Ce-a fost asta? întrebă Del, ghemuindu-se lângă ea. Ce naiba a fost asta?

– Ce? Ah, asta? Doar încercam să păstrez lucrurile *echilibrate*. Nu

asta era ideea, frăţioare?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Parker, eu doar... E prieten cu mine, de ce nu-l întrebi? În plus, ai spus că tu erai singura fără prieten.

– Şi ce frumos din partea ta să-mi aranjezi o întâlnire, fără ca măcar să mă întrebi dacă vreau aşa ceva. Îl înţepă cu degetul când Del încercă să vorbească. Mai bine ai sta departe de treburile mele personale, altfel mă culc cu el doar ca să-ţi fac viaţa iad.

El păli.

– N-ai fi în stare.

– Nu mă pune la-ncercare, Delaney. Îl înţepă din nou. Nu mă pune la-ncercare.

– A venit vremea să facem o plimbare. Laurel se aplecă şi-i trase braţul lui Del. Nu. Chiar trebuie să facem o plimbare. Nici măcar tu nu poţi rezolva unele lucruri cu vorba, mârâi ea, în timp ce îl ducea de acolo.

– Ce are?

– E furioasă pe tine. Ţi-am spus că aşa va fi.

Ocoli un Frisbee în zbor, apoi se opri.

– N-ar fi, dacă nu i-ai fi spus. De ce-ai făcut asta?

– Pentru că e prietena mea, iar eu eram furioasă pe tine dinainte. I-aş fi spus şi dacă n-aş fi fost furioasă pe tine, însă asta e altceva. Nu poţi să-i aranjezi o întâlnire fără să-i spui, Del; am fost nevoită să-i spun eu.

– Altă regulă. Poate chiar ar trebui să-mi facă un nenorocit de rezumat.

Ea strânse nerăbdătoare mâna pe care o ţinea.

– Tu ar trebui să ştii mai bine.

– Eu ar trebui să ştiu mai bine? Ea e cea care l-a înşfăcat şi l-a sărutat aşa, în faţa tuturor.

– Da, ar fi trebuit să-l tragă în tufişuri şi să-l sărute în particular, însă o ştii pe Parker. E neruşinată.

– Ţi se pare amuzant? Se opri şi o privi lung. S-a dat la el în public, e foarte furioasă pe mine şi mai trebuie să vorbesc şi cu Mal. Nu e amuzant deloc.

– Nu. Nu, nu trebuie să vorbeşti cu Mal. Las-o aşa, domnule Repară-Tot. Sunt adulţi.

– Voi aveţi regulile voastre, eu le am pe ale mele.

– Uneori aş putea, pur şi simplu, să... Se întoarse cu spatele, apoi din nou cu faţa către el. Cu câţi bărbaţi ai „vorbit“ şi/sau ai îndepărtat în cazul meu?

El îşi strecură mâinile în buzunare.

– Ce-a fost a fost.

– Mai bine ai vorbi cu tine însuţi.

– Crede-mă, am făcut şi asta. Însă degeaba. Acum am un gust pentru tine.

– Un gust pentru mine?

– Da. Ştii ce înseamnă aromele şi mai ştii că unele dintre ele sunt irezistibile. Aşa eşti tu.

Ea oftă uşor, apoi îi prinse chipul cu mâinile.

– Eşti aproape iertat. Hai să ne mai plimbăm. Ne vine pofta de mâncare.

După cincisprezece minute, Laurel descoperi că ştiau prea multe persoane. O simplă plimbare prin parc devenise un schimb de saluturi, cu adaosul unui strat lipicios de curiozitate din partea celor care îi vedeau prima dată ca un cuplu. Ea simţea speculaţiile bâzâindu-i în urechi precum ţânţarii.

– Cel puţin, doamna Babcock a venit şi a întrebat direct.

Del îi aruncă o privire pe drumul de întoarcere.

– Ce să întrebe?

– „Ce se întâmplă cu ei? Ies împreună? Se culcă împreună? Ce face Delaney Brown cu Laurel McBane? Când s-a întâmplat? Ce e cu ei?“ Mă simt ca şi când ar fi trebuit să scriu un raport.

– Oamenilor le place să ştie ce se întâmplă cu alţi oameni, mai ales dacă există cea mai mică ocazie de sex sau de scandal.

– Simt nişte sprâncene arcuindu-se în spatele meu. Ca şi când ar fi vrut să le îndepărteze, scutură din umeri. Chiar nu te deranjează deloc?

– De ce m-ar deranja? Mai bine să le dăm un motiv adevărat să ridice din sprâncene.

El o răsuci şi o sărută apăsat.

– Gata. Le-am răspuns la întrebări. Acum, hai să mâncăm salată de cartofi.

Pentru el era mai simplu, fiindcă se descurca mai uşor cu oamenii, gândi ea. Mai mult, el era Delaney Brown, din familia Brown din Connecticut, iar asta însemna ceva în Greenwich. Ea nu se gândea aşa la el – de cele mai multe ori – şi bănuia că el se considera aşa doar când era în avantajul lui. Însă alţii aşa îl vedeau.

Avea un nume, o poziţie socială şi era bogat. Prima lor ieşire adevărată în public ca un cuplu îi amintea că era mai mult decât prietenul din copilărie şi iubitul ei.

„Sex şi scandal“, se gândi ea. La urma urmei, în familia ei avusese

parte de ambele. Presupunea că unii oameni îşi aminteau şi se gândeau la asta, apoi aceiaşi oameni speculau, la un cocktail sau la o partidă de tenis la club, dacă nu cumva ea pusese ochii pe Del pentru nume, poziţie socială şi bogăţie.

Nu o deranjau prea mult şi nici nu se lăsa deranjată prea tare de astfel de gânduri. Doar dacă nu se răsfrângeau asupra lui sau a lui Parker.

– Gânduri prea profunde. Mac veni şi o înţepă cu cotul. Gândurile profunde nu sunt permise de ziua naţională.

– Nu sunt chiar atât de profunde. Că tot veni vorba... Te-ai întrebat vreodată ce căutăm noi aici?

Mac îşi linse glazura de pe degete.

– În accepţiunea Zen?

– Nu, asta e mult prea profund. Vorbesc de mine şi de tine. Copii de la şcoala publică, din familii modeste şi cu o copilărie plină de hopuri.

– A mea a avut mai multe hopuri.

– Da, premiul cel mare îţi revine ţie.

– Ura! O clipă, Mac îşi studie paharul de plastic cu limonadă. Că tot vorbim de hopuri, Linda s-a întors ieri.

– N-ai spus nimic.

Mac ridică din umeri.

– Pentru mine nu mai e mare scofală. Plus că locuieşte în New York, cu noul ei soţ şi, momentan, e furioasă pe mine. E o distanţă excelentă.

– Să sperăm că o va ţine.

– Nu contează prea mult, pentru că, într-adevăr, am câştigat marele premiu.

Îl privi pe Carter care vorbea cu doi studenţi de-ai săi, întâlniţi în mulţime.

– E minunat, aprobă Laurel. Oare noi am avut profesori atât de drăguţi?

– Pe domnul Zimmerman, la istoria Statelor Unite. Era drăguţ.

– Ah, da, Zim. Foarte drăguţ, însă homosexual.

Cu ochii verzi cât cepele, Mac lăsă paharul jos.

– Era homosexual?

– Cu siguranţă. Probabil erai într-unul din schimburile de la Academie, când s-a aflat.

– Am pierdut multe lucruri interesante alergând încolo şi încoace. Oricum, homosexual sau nu, a apărut în multe dintre visele mele de adolescentă. Să ciocnim pentru Zim.

– Pentru Zim, repetă Laurel şi ciocni paharul de al lui Mac.

– Pentru tine şi pentru mine, continuă Mac.

– Uită-te la Emma. Are o familie solidă. Sunt o legiune, dar foarte uniţi. Sunt, cu siguranţă, privilegiaţi. Apoi Parker. Familia Brown *înseamnă* Greenwich. Apoi tu. Ai o mamă nebună şi un tată inutil. Nu ştii niciodată dacă urci sau cobori. Apoi eu, cu tatăl meu şi problemele lui cu IRS-ul şi cu amanta lui. Suntem aproape faliţi şi nimeni nu vorbeşte cu nimeni. Abia ne-am păstrat casa, iar mama e furioasă că a trebuit să lase personalul să plece, în loc de amantă. Vremuri ciudate.

Mac înghionti uşor braţul lui Laurel în semn de solidaritate.

– Am trecut peste toate.

– Aşa e. Şi încă rezistăm. Nu credeam că o să reuşesc, acum, că mă uit în urmă. Eram stânjenită, confuză şi furioasă, şi îmi imaginam că o să fug de acasă imediat ce împlinesc optsprezece ani.

– Şi, într-un fel, ai făcut-o. Ai mers la New York, ai avut propria ta locuinţă. Dumnezeule, a fost minunat, cel puţin pentru mine. Să am o prietenă cu apartament în New York. Tânără, singură şi fără să fie falită, în New York City. Am trăit o perioadă interesantă. În momentele în care nu ne speteam muncind.

Laurel îşi duse genunchii la gură şi îşi rezemă obrazul pe ei, cu privirea întoarsă spre Mac.

– Eu şi cu tine am muncit întotdeauna. Nu vreau să spun că Emma şi Parker au stat degeaba, însă...

– Au avut o pernă, spuse Mac aprobând din cap. Noi, nu. Însă le-am avut pe ele şi a fost cam acelaşi lucru.

– Da, ai dreptate. A fost acelaşi lucru.

– Poate că de-aia nu mă gândesc prea mult la ce-a fost. Am ajuns aici şi asta e tot ce contează. Şi uite, ai obţinut şi tu un premiu frumuşel.

Laurel ridică privirea şi îl studie pe Del.

– Nu l-am revendicat încă.

– Eu ştiu că la mine e vorba de bani, însă, McBane, tu de ce naiba n-ai făcut-o?

– Mă întreb exact acelaşi lucru.

Mai târziu, când pe cer au început să se aprindă artificiile, Del stătea în spatele ei, trăgând-o spre el şi sprijinind-o de trupul lui. Totul era inundat de culoare, sunet şi feerie, iar braţele lui o înconjurau. A ajuns aici, se gândi Laurel, şi era exact aşa cum îşi dorea să fie.

Să încarce duba pentru plecare a fost aproape la fel de greu ca la venire, însă, după ce terminară, Parker îi duse la un club local. La uşă, îi dădu cheile lui Carter.

– Del cumpără primul rând, anunţă ea.

– Da?

– Da, iar banii şoferului nostru nu ne sunt de folos. Privi către Mal, care intră în spatele lor. Mai bine am ocupa nişte mese.

Îşi ocupară locurile. După ce comandară de băut, femeile se duseră în grup la toaletă.

– Ce crezi că fac acolo în haită? se întrebă Mal.

– Vorbesc despre noi, răspunse Jack, şi pun la cale strategii.

– Pentru că avem un minut liber, aş vrea să profit şi să-ţi spun că Parker s-a dat mai devreme la tine pentru că era furioasă pe mine.

Mal îi zâmbi lui Del!

– Atunci, ai putea s-o enervezi din nou.

– Ha! Nu i-am spus că te-am sunat, iar ea a înţeles greşit.

Foarte liniştit, Mal se lăsă pe spate şi îşi puse un braţ peste spătarul scaunului.

– Da? Şi ce anume a înţeles greşit?

– A crezut că vreau să vă combin.

– Sora ta îşi găseşte greu iubiţi?

– Nu. Bineînţeles că nu.

– Atunci, nu mi-aş face griji în privinţa asta.

Trupa începu să cânte chiar când soseau băuturile, iar femeile se întoarseră şi ele.

– Să dansăm! Haide, Jack!

Emma îl luă de mână.

– A venit berea.

– Întâi dansăm, apoi bere.

– S-a făcut.

Del se ridică şi o luă pe Laurel.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai dansat.

– Aşa, să vedem ce poţi.

– Bine, Carter.

– Sunt un dansator groaznic, îi aminti el lui Mac.

– Va trebui să dansezi la nuntă, aşa că e timpul să exersezi.

– Bine.

După o clipă, Mal se ridică şi întinse mâna către Parker.

– Chiar nu trebuie să...

– Ştii să dansezi, nu?

– Bineînţeles că ştiu să dansez, dar...

– Ţi-e frică să dansezi cu mine?

– E ridicol. Se ridică, vizibil enervată. Asta nu e o întâlnire şi îmi cer scuze pentru mai devreme, însă eram...

– Furioasă pe Del. Înţeleg. Atunci, bem ceva şi dansăm. Nu e mare lucru.

Muzica era vioaie şi rapidă, iar el o învârti pe neaşteptate, apoi o trase spre el. Şi începu să se mişte.

Ştia să ţină ritmul, însă ea avu nevoie de un minut ca să-şi potrivească mişcările cu paşii lui. Trebuia să recunoască, o luase din nou prin surprindere.

– Cineva a luat lecţii.

– Nu, cineva şi-a dat seama că dansul e o metodă foarte bună de a agăţa femei. O învârti către exterior, apoi către el, până când îi lipi trupul de al lui. Şi serviciul. Scenele cu bătăi sunt coregrafie. Am făcut multe cascadorii în scene cu bătăi.

– Serviciul şi femeile.

– Da, viaţa e mai frumoasă cu ele.

În apropiere, Laurel pocni din degete în faţa lui Del.

– Opreşte-te. Te holbezi la ei.

– Eu doar... verificam.

– Uită-te la mine.

Îşi încrucişă degetele în faţa ochilor, apoi se îndreptă spre el.

El o prinse de şolduri şi o trase mai aproape.

– Erai prea departe.

– Bine. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi folosi şoldurile. Cum ţi se pare asta?

– Mult mai bine. Gura lui se opri pe a ei. Acum e şi mai bine, chiar dacă asta mă omoară.

– Poţi să înduri. Îşi trecu dinţii peste buza lui inferioară. Sau să mă ai.

– Clar mă omori. Hai să stăm jos.

Se gândi când fuseseră ultima dată la club, ea şi cele trei prietene ale ei. Doar ele patru, îşi aminti ea, într-un loc popular din oraş. Toate singure, doar pentru o seară de dans. Multe se mai schimbă în câteva luni, îşi spuse.

Acum erau opt, înghesuiţi unul în altul, ţipând unul la altul ca să acopere muzica. Din când în când, Del îi trecea mâna prin păr sau îi

mângâia spatele. Nu avea de unde să ştie ce trezeau în ea astfel de atingeri fugare.

O făcea să-şi dorească să se gudure şi să toarcă sau să-l târască până la dubă, unde să fie singuri. Era demn de milă felul în care îl dorea, în care îi putea face atâtea, cu atât de puţin.

Dacă ar fi ştiut cât de mult îl iubea ea... Atunci ar fi fost bun cu ea, ceea ce ar fi distrus-o.

Era mai bine, mult mai bine, să o ia încet, aşa cum spusese şi el la început. Poate că anumite sentimente se vor domoli. Poate ajungeau la o cale de mijloc, să nu-şi mai simtă inima atât de grea.

El o privi, iar acea inimă grea tresări.

Cât de multe se puteau schimba, se gândi ea. Şi totuşi, când venea vorba de dorinţă, cât de multe puteau rămâne la fel.

Imediat după miezul nopţii, urcară din nou în dubă, cu Carter la volan. Laurel asculta vocile joase din jurul ei, la apusul acelei zile. Însă luna şi stelele se vedeau încă, iar noaptea era lungă.

– Mâine iau cina cu un client, îi spuse Del, apoi am seară de poker. Gândeşte-te ce ai vrea să facem şi unde ai vrea să mergem data viitoare.

– Sigur.

– Şi, între timp, ai putea să-mi simţi lipsa.

– Aş putea.

Când Carter se opri în faţa casei lui, Del îi ridică uşor capul să o sărute.

– Ce-ar fi să-ţi faci un obiectiv din asta?

Se întoarse să iasă şi o bătu pe Parker pe umăr.

– Nu mai eşti supărată.

Ea îl privi lung.

– Singurele motive pentru care nu mai sunt supărată sunt acelea că am câştigat meciul şi că el e un dansator bun. Dacă mai încerci o dată, o să te doară.

– Te-ai distrat. O sărută pe obraz. Mulţumesc că m-aţi adus. Pe curând. Cu voi, bărbaţii, pe mâine. Seara de poker.

Ieşi, făcu cu mâna, apoi se îndreptă spre uşa casei.

Laurel se frământă în gând timp de aproape un sfert de kilometru.

– Opreşte! Opreşte! Trage pe dreapta.

– Ah, draga mea, ţi-e rău?

Emma se îndreptă pe banchetă şi se întoarse.

– Nu, nu, doar că... Asta e stupid. E pur şi simplu stupid. Deschise uşa. Să-l ia naiba de pariu. Mă duc la Del. Duceţi-vă acasă.

Ignoră uralele şi trânti uşa.

– Aşteaptă. Carter scoase capul pe geam. Te duc eu înapoi. Doar...
– Nu. Mulţumesc. Plecaţi.
Se întoarse şi începu să alerge.

capitolul 10

Del trânti cheile în micul vas de pe cuier, băgă telefonul mobil la încărcat şi se gândi la câteva ture de înot înainte de culcare. Ceva fizic, se gândi el, ca să scape de toată frustrarea sexuală şi să poată dormi. Îşi scoase cămaşa şi pantofii şi se îndreptă spre bucătărie să ia o sticlă cu apă.

Era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Să aştepte. Laurel ocupa un loc mult prea important în viaţa lui, juca un rol mult prea delicat, ca să grăbească lucrurile între ei.

Nu era doar o femeie interesantă şi atrăgătoare. Era Laurel. Laurel McBane, cea dură şi amuzantă, deşteaptă şi optimistă. Avea multe dintre calităţile pe care le admira el la o femeie, toate într-un singur pachet foarte sexy.

În toţi aceşti ani, considerase că acel pachet îi era interzis. Acum, că ea – el – ei, hotărî el, înlăturaseră restricţiile, o dorea mai mult decât bănuise.

Încă un motiv să aştepte.

Impulsul era ceva minunat; era un mare fan al acţiunilor dictate de impulsul de moment. Însă nu când venea vorba despre cineva atât de important, care conta la atâtea niveluri complicate. „Încet şi cu grijă“, îşi spuse el. Funcţiona, nu-i aşa? Într-o perioadă scurtă de timp aflaseră unul despre celălalt lucruri pe care nici unul dintre ei nu le ştiuse în toţi anii de când se cunoşteau.

Petrecuseră împreună ziua naţională, aşa cum petrecuseră multe altele – însă într-o lumină cu totul nouă, într-o cu totul altă abordare. Şi ar trebui să continue aşa înainte să treacă la următorul pas.

Nu avea nimic împotrivă; era mulţumit şi aşa.

Se întreba când se va termina odată luna.

Înot, îşi impuse el, însă în clipa următoare auzi sunetul insistent al soneriei de la intrare şi se întoarse în grabă în casă.

Fu imediat cuprins de panică atunci când o văzu pe Laurel, cu părul răvăşit, cu ochii mari şi roşie la faţă.

– A fost accident? Parker. O trase spre el să vadă dacă e rănită, în timp ce în mintea lui începeau să se deruleze scenarii. Sună la 911, iar eu mă duc...

– Nu. Nu a fost nici un accident. Totul e în regulă. Toată lumea e bine. Îl îndepărtă şi îşi trase sufletul. Uite cum stă treaba. Azi nu se pune, iar azi, de fapt, e mâine, aşa că nu poţi pune şi asta la socoteală. Şi nici prima zi, pentru că e prima.

– Poftim? Eşti bine? Unde sunt ceilalţi? Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic; m-am întors. Ridică o mână încercând să-l liniştească, iar pe cealaltă şi-o trecu prin păr. E o chestiune de matematică, iar azi e mâine pentru că e trecut de miezul nopţii. Asta e. În plus, weekendurile nu se pun. Cine ia weekendurile în considerare? Nimeni. Cinci zile lucrătoare, aşa se socoteşte.

Panica se transforma în nedumerire.

– Ce să se socotească?

– Totul. Fii atent! Îşi îndreptă degetul către el. Urmăreşte-mă.

– Te-aş urmări dacă aş şti despre ce naiba vorbeşti.

– Ascultă-mă, da? Începu să-şi scoată sandalele în care se schimbase după meci, însă se opri. Treaba merge aşa. Dai la o parte prima zi, ziua de azi şi weekendurile. Asta înseamnă zece zile, care înseamnă două săptămâni, după definiţia general acceptată. În timp ce vorbea, gesticula cu o mână, apoi cu cealaltă. În plus, nu cred că o lună înseamnă treizeci de zile, ci, de fapt, patru săptămâni. Douăzeci şi opt de zile – de şapte ori patru. E matematică de bază. Apoi, dacă nu mai pui la socoteală cele două săptămâni care nu s-au numărat din cauza weekendurilor, chiar am depăşit.

– Ce am depă... Ah. Înţelese despre ce vorbea şi se simţi uşurat, amuzat şi mulţumit, în acelaşi timp. Aha! Nu sunt sigur că am înţeles tot. Poţi să-mi mai explici o dată?

– Nu. Mi-am dat eu seama. Crede-mă pe cuvânt. De asta am venit, pentru că am depăşit.

– Nu putem face asta, nu?

– Ţi-am explicat matematic. Acum urmează o întrebare cu variante de răspuns. A, mă duci acasă; B, chem un taxi; sau C, rămân.

– Hm, lasă-mă să mă gândesc. Gata.

O trase din nou spre el şi îi acoperi gura cu a lui.

– Răspuns corect. Sări în braţele lui şi îi înconjură mijlocul cu picioarele. Într-adevăr, răspuns corect. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu pentru că mi-am dat seama. Gura ei se opri pe gura lui într-un sărut plin de dorinţă. Însă acum simt că înnebunesc. Şi ai face bine să înnebuneşti şi tu.

– Mă gândeam la tine şi te doream. Începu să urce scările. Doar la asta mă puteam gândi. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru regula de cinci zile.

– E standardul în orice domeniu, murmură ea, în timp ce inima îi bătea din nou să-i spargă pieptul. Am făcut prea mare caz din asta. Din sex. Nu pot gândi normal când sunt obsedată de ceva şi nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât că vreau să fiu cu tine. Mă tot gândesc cum o să fie, însă nu vreau să mă gândesc. Vreau să se întâmple. Vorbesc prea mult. Vezi? Am

înnebunit.

– Atunci să se întâmple.

Când el se lăsă pe pat împreună cu ea, picioarele ei se strânseră în jurul mijlocului său, mâinile ei mângâindu-i spatele în sus şi în jos. Ea simţi primele tresăriri ale disperării, când gura ei întâlni din nou gura lui. O cuprinse un fior de fierbinţeală, atât de rapid şi atât de intens, încât i se opri respiraţia. O dorinţă prea îndelungată, se gândi ea; curiozitate şi dorinţă.

Ea îi cuprinse coapsele, arcuindu-se când dinţii lui coborâră uşor pe gâtul ei, trezind zeci de terminaţii nervoase. Încercă să-şi ducă mâinile la nasturii jeanşilor lui, însă el îi prinse încheieturile, trecându-şi degetul mare peste pulsul ei accelerat.

– Prea repede.

– Deja aşteptăm de prea mult timp.

– Şi ce mai contează câteva clipe în plus? Se aplecă din nou şi, în lumina lunii, începu să-i descheie cămaşa. Am petrecut prea mult timp încercând să nu te privesc într-un anumit fel. Vreau să mă bucur să te privesc. Şi să te ating. Şi să te gust. Îi descheie cămaşa, mângâindu-i pielea cu degetele.

Când o atinse, i se păru că, în sfârşit, înţelege un puzzle, ale cărui frumuseţe şi complexitate le descoperea pentru prima dată. Unghiurile chipului ei, formele trupului erau acum ale lui, le putea explora în voie.

Ea întinse braţele, iar el o lipi de el ca să-i scoată cămaşa, să simtă gustul pielii netede a umerilor ei puternici. Îi desfăcu sutienul şi îi auzi oftatul uşor înainte să îi scoată bretelele. Şi mai multă piele mătăsoasă se lipea de el, în timp ce ea ridică privirea, invitându-l să o sărute.

Încet, mocnind, cu limbile împreunate, în timp ce el o lăsă din nou pe pat, să privească în ochii aceia albaştri şi îndrăzneţi, mângâindu-i sânii. Ea tresări, iar reacţia ei îi stârni dorinţa în stomac, fierbinte şi tare.

– Lasă-mă, murmură el, strângându-şi buzele pe sânul ei.

Un val de plăcere îi cuprinse pielea şi întregul corp, făcând-o să se lase în voia mâinilor şi a gurii lui. El dorea; şi lua, însă centimetru cu centimetru, dureros, exploatându-i vulnerabilităţile şi dorinţele, ca şi când ar fi ştiut toate secretele pe care le avea ea.

– Cât mi-am dorit asta! Te-am dorit pe tine, murmură ea. Acum avem. Ne avem unul pe celălalt.

El îi trase jeanşii, lăsându-şi buzele să alunece peste stomacul şi coapsele ei. Timpul, un timp nesfârşit, se scursese şi se oprise. Acum, se gândi ea. În clipa asta.

Se părea că totul în ea se deschisese pentru el şi că totul în ea era cald şi îmbietor. Încet, îşi impuse el, însă dorinţa începuse să dea pe

dinafară; îşi folosi mâinile ca să o scoată din minţi.

Urmări cum plăcerea îi transforma ochii în două cristale albastre, îi gustă geamătul, lipindu-şi gura de a ei.

Într-un final, când ochii lor se întâlniră din nou, îşi scoase şi el hainele şi făcu ultimul pas; şi rămase acolo, tremurând amândoi.

Ea îi rosti numele, într-o şoaptă îmbietoare, apoi se arcui să-l primească. Nu mai era curiozitate, ci doar miracolul în care se mişcau amândoi. În sfârşit, se gândi ea, în sfârşit! Şi totul se întunecă.

Stătea întinsă sub el, slăbită şi cuprinsă de o fericire sălbatică, cu buzele lipite de umărul lui, cu inima bătându-i lângă a lui.

De data asta, îl lăsase pe el să conducă, însă şi el sfârşise la fel de epuizat şi de satisfăcut ca ea. Îi mângâie spatele şi partea dorsală atât de bine lucrată, pentru că acum putea.

– A fost ideea mea.

– O idee foarte bună, răspunse el, râzând uşor. Se întoarse pe o parte şi o strânse în braţe. Da, e perfect.

– Dacă folosim formula mea matematică, nu am pierdut nici pariul.

– Cred că în situaţia asta am putea anula acel pariu. Tot noi am câştigat, oricum.

Era atât de fericită, încât avea senzaţia că din vârful degetelor stăteau să-i iasă inimioare roz şi ciripit de păsărele.

– Da, ai dreptate. Scoase un oftat de mulţumire. Trebuie să mă trezesc devreme.

– Bine. Însă o cuprinse în braţe, dându-i de înţeles că n-o lăsa încă să se desprindă de el. Ea îşi ridică privirea către el pentru un ultim sărut.

– Crezi că a meritat?

– Cu siguranţă.

Închise ochii şi adormi în braţele lui.

Laurel şi-ar fi dorit atunci să aibă o lanternă. Şi o periuţă de dinţi. Să orbecăi prin întuneric în dimineaţa de după nu era un lucru uşor. În sfârşit, îşi găsi sutienul şi un pantof. Apoi scoase un geamăt de satisfacţie când degetele ei pipăiră elasticul lenjeriei intime.

Mai avea de găsit cămaşa, un pantof şi pantalonii; iar geanta era la parter, unde o aruncase. Acolo va găsi şi bomboane cu mentă şi un număr de taxi.

Ar fi ucis pentru o ceaşcă de cafea. Ar fi ucis doar pentru mirosul de cafea.

Continuă căutarea în patru labe pe podea; imediat găsi şi celălalt

pantof.

– Ce faci acolo?

– Scuză-mă. Se ridică în picioare. Îmi caut restul hainelor. Ţi-am spus că trebuie să mă trezesc devreme.

– Ce înseamnă devreme? Dumnezeule, nu e nici cinci.

– Bun venit în orarul cofetarilor. Dacă aş aprinde lumina vreo treizeci de secunde, aş putea să găsesc şi celelalte haine şi să plec ca să te las să dormi.

– Nu ai maşină.

– Chem un taxi de jos. Mi-am găsit tot, mai am doar... Se aprinse lumina, iar ea privi chiorâş, apoi îşi acoperi ochii cu o mână. Ai fi putut să mă previi. O clipă.

– Arăţi... interesant.

– Sunt sigură. Îşi dădea şi ea seama. Goală, cu părul răvăşit ca şi când s-ar fi jucat pisicile în el, ghemuită pe podea, cu chiloţii şi pantofii în mână. De ce se trezise şi el atât de uşor?

– Două secunde. Îşi zări cămaşa şi se gândi la ce era mai jenant. Să se târască să o ia sau să se ridice şi să meargă să o ia. Nu, târâtul nu era deloc ceva demn.

Nu conta că era goală. O văzuse deja goală. Însă nu o văzuse goală dimineaţa, când nu se apropia nici pe departe de cum era ea, de fapt.

Şi, la naiba, îşi dorea să nu-i mai zâmbească în felul acela.

– Culcă-te.

Se ridică în picioare şi făcu un pas către cămaşă. Pantofii îi zburară din mână când el o prinse şi o trase în pat.

– Del, trebuie să plec.

– Nu cred că o să dureze prea mult. Se rostogoli peste ea, dându-i de înţeles că părul ei răvăşit nu îl domolea deloc.

Când îi ridică uşor coapsele şi se poziţionă, îşi dădu seama că, dimineaţa, unele lucruri erau mai bune chiar şi decât cafeaua.

– Cred că am câteva minute.

El râse, lipindu-şi faţa de curba umărului ei.

Ea se lăsă încet, moale şi dulce, simţind cum urcă, odată cu pulsul, şi ritmul suspinelor. Totul în ea era cald, iar el îi umplea trupul şi sufletul.

Căderea, la fel de blândă precum urcuşul, o făcu să-şi dorească să se ghemuiască lângă el şi să adoarmă din nou.

– Bună dimineaţa, murmură el.

– Mmm. Voiam să-mi cer scuze că te-am trezit, însă m-am răzgândit. Nu-mi pare rău.

– Nici mie. Hai să-ţi găsim hainele şi să te duc acasă.

– Iau taxiul.

– Nu, nu iei taxiul.

– Nu fi prostuţ. Nu ai de ce să te trezeşti, să te îmbraci şi să conduci de aici acolo şi înapoi, când cel mai simplu e să iau un taxi.

– Motivul este că ai petrecut noaptea în patul meu.

– Bun venit în secolul XXI, Sir Galahad. Am venit singură aici, aşa că pot să...

– Te afli într-o poziţie prea ciudată ca să începi o ceartă. Îi cuprinse umerii şi o privi. Dacă mai stai vreo zece minute, cred că îţi mai dau un motiv pentru care să nu iei taxiul.

– E un timp de recuperare destul de optimist.

– Vrei să-ţi arăt cine are dreptate?

– Lasă-mă să mă ridic. Şi, dacă tot eşti atât de galant, ce zici să-mi dai o periuţă de dinţi?

– Se face. Şi pot chiar să pun nişte cafea în două pahare de voiaj.

– Pentru cafea te las să mă duci oriunde.

În mai puţin de un sfert de oră, înarmată cu un pahar mare de cafea, Laurel ieşi afară.

– Plouă, toarnă cu găleata, se corectă ea. Cum de nu văzuse? Del, nu...

– Nu te mai certa. O luă de braţ şi o trase spre maşină. Urcă repede, udă leoarcă, apoi dădu din cap când el se aşeză la volan.

– Nu mă certam.

– Bine. Atunci să-i spunem „discuţie“?

– Mai bine aşa, aprobă ea. Doream doar să evit să creez un precedent în care să te simţi obligat să mă duci acasă sau chestii de-astea. Dacă mă iau după impuls, ar trebui să fac faţă şi la ceea ce implică el. De exemplu, la mijloacele de transport.

– Chiar mi-a plăcut acest impuls, însă, când sunt cu o femeie, întotdeauna o duc acasă. Poţi să-i spui Regula Brown.

Ea se gândi bătând darabana pe un genunchi.

– Deci, dacă tu urmezi un impuls, eu sunt obligată să te duc acasă.

– Nu. Şi nu, nu o consider o obligaţie specific masculină, consider că e elementar. O privi cu ochi adormiţi, în timp ce conducea în dimineaţa aceea ploioasă. Drepturi egale, plată egală, alegeri, oportunităţi şi altele. Le aprob. Însă, când sunt cu o femeie, o duc acasă. Iar când sunt cu o femeie, nu îmi place ideea că pleacă în miez de noapte sau că e singură la cinci şi jumătate dimineaţa.

– Pentru că tu eşti cel cu penis.

– Da, şi am de gând să-l păstrez.

– Şi penisul te protejează de accidente, pană de maşină sau cauciucuri dezumflate?

– Ştii ce e interesant şi frustrant în acelaşi timp uneori la tine? Reuşeşti să complici lucruri foarte simple.

Era adevărat, însă asta nu schimba ideea.

– Şi dacă aveam maşina mea?

– Nu ai.

– Dar dacă aş fi avut?

– Cred că vom afla când o s-o ai.

Intră pe alee.

– Un răspuns evaziv.

– Nu-i aşa? Ce-ar fi să-ţi las ceva de făcut singură atunci? Nu te conduc până la uşă.

Ea înclină capul.

– Însă ai de gând să rămâi aici până mă vezi că am intrat?

– Da, aşa voi face. Se aplecă spre ea, îi prinse bărbia şi o sărută. Du-te şi fă un tort.

Se pregăti să iasă din maşină, însă nu înainte de a se întoarce şi de a-i oferi un sărut mai lung şi mai satisfăcător.

– Pa.

Alergă spre uşa casei, apoi se întoarse să-i facă semn cu mâna înainte să intre.

Singură, în tăcere, se rezemă de uşă şi se lăsă în voia gândurilor. Făcuse dragoste cu Del. Dormise în patul lui şi se trezise lângă el. Visele de o viaţă se transformaseră în realitate într-o singură noapte, aşa că avea voie să se bucure de asta în intimitate, să zâmbească precum maniacii, să se îmbrăţişeze şi să se simtă minunat.

Nimic din ce-şi imaginase nu se apropia măcar de acele clipe, iar aici, în linişte, se putea desfăta cu ele. Şi le amintea şi le savura pe fiecare în parte.

Toată lumea putea să-şi dea seama ce avea să se întâmple în continuare, însă acum, în acea secundă, avea ce-şi dorise dintotdeauna.

Aproape că pluti pe scări până în camera ei. Avea toată ziua în faţă, însă îşi dorea să sară peste ea şi să se trântească în pat, să-şi pună picioarele în tavan şi să se răsfeţe.

Asta nu putea să facă, însă putea să se răsfeţe cu un duş fierbinte şi foarte lung. Îşi scoase hainele ude, le lăsă pe bara de prosoape şi desprinse agrafa cu care îşi prinsese părul răvăşit. Încă zâmbind, intră sub jetul

fierbinte.

Fierbea sub aburi când văzu mişcare prin uşa cu geam. Se miră că strigătul pe care îl scoase lăsă geamul intact.

– Dumnezeule, Laurel, sunt eu, spuse Mac şi crăpă uşa. Am bătut, apoi am strigat, însă erai prea ocupată cu cântatul ca să mă auzi.

– Multă lume cântă sub duş. Ce naiba vrei?

– Dar nu mulţi dintre noi cântă *I've Got Rhythm* sub duş.

– Nu cântam aşa ceva. Oare chiar asta cânta? Acum, avea să-i rămână toată ziua în cap refrenul ăsta. Iese căldura. Pleacă.

– De ce durează atât de mult? întrebă Emma, care abia intrase.

– Parker?

– E la sala de forţă, îi răspunse Emma lui Mac. Dar i-am spus ce se întâmplă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, voi aţi uitat că eu sunt în duş?

– Miroase bine, comentă Mac. Eşti curată. Ieşi afară. Mâncăm clătite în onoarea poveştii sexy pe care o aşteptăm la micul dejun.

– Nu am timp de clătite.

– Le face doamna G.

– Tocmai am avut vafe.

– Da, adevărat. Omletă. O să avem parte de omletă la povestea sexy de la micul dejun. Ai zece minute, ordonă Emma. Bărbaţii nu au voie să vină la micul dejun.

– Dar nu vreau să...

Însă Mac închise uşa de la baie. Laurel îşi îndepărtă părul ud de pe ochi. Putea să se strecoare în bucătăria ei, însă ar fi venit şi ar fi luat-o de acolo. Ieşi resemnată şi luă un prosop.

Douăzeci de minute mai târziu, când intră în bucătărie, le găsi pe Mac şi pe Emma, care ajunseseră deja, şi masa gata pusă, iar pe doamna Grady lângă cuptor.

– Ascultaţi-mă, eu chiar am o zi plină, aşa că...

– Micul dejun este cea mai importantă masă a zilei, spuse Mac cu un aer grav.

– Aşa spune Prinţesa cea Înţepată. Chiar trebuie să mă apuc de treabă.

– Nu ai voie să dai înapoi. Emma făcu un semn cu degetul. Noi ne-am spus poveştile, iar doamna G. face deja omletele pentru povestea sexy de la micul dejun. Nu-i aşa, doamnă G?

– Aşa e. Ai putea să şi stai jos, îi spuse ea lui Laurel. Altfel, îţi vor smulge urechile. Şi pentru că mi s-a spus că ai ajuns acasă doar cu o jumătate de oră în urmă, aş vrea să aud şi eu.

Laurel înghiţi o gură de suc şi le privi pe rând.

– Aveţi cumva vreun radar?

– Da, răspunse Parker care tocmai intra. Şi dacă sunt chemată înainte să apuc să fac duş, sper ca povestea să merite. În pantaloni scurţi şi tricou, se duse să-şi toarne cafea. Bănuiesc că Del nu te-a dat afară şi a încuiat uşa.

– Asta e chiar ciudat. Laurel îi luă cafeaua lui Parker. Ştii şi tu că e ciudat.

– Tradiţiile sunt tradiţii, chiar dacă sunt ciudate. Parker luă veselă altă ceaşcă. Deci ce s-a întâmplat?

Laurel se aşeză şi ridică din umeri.

– Am pierdut pariul.

– Ura! Emma se aşeză lângă ea. Şi eu l-am pierdut, însă unele lucruri sunt mai importante decât banii.

– Parker, cine a câştigat? întrebă curioasă Mac.

Parker se aşeză şi se încruntă, privind în ceaşca de cafea.

– Malcolm Kavanaugh.

– Kavanaugh? Laurel luă o bucată de pâine prăjită. Cum de a aflat?

– Cineva i-a spus, iar el m-a încolţit în timpul jocului de baseball. I-am spus că nu, că pariurile sunt închise, însă a fost insistent şi agasant. Şi a mai spus că pune două sute de dolari ca taxă de întârziere şi că alege cinci iulie.

– Deci a nimerit data exactă? se minună Mac. Ce tip norocos!

– Da, un tip norocos. Mi-am dat seama că n-avea oricum nici o şansă, pentru că ieşeam cu toţii, în grup. Nu mă aşteptam ca Laurel să sară din maşină şi să alerge la el.

– A fost romantic. Emma zâmbi. Grăbită, aprinsă şi dornică. Ce s-a întâmplat când ai ajuns?

– Mi-a deschis uşa.

– Toarnă tot, insistă Mac, arătând cu degetul.

– Nu ai de ce să te simţi stânjenită pentru faptul că e fratele meu. Eu şi cu tine suntem prietene aproape de când îl am pe Del ca frate. Aşa că n-ai motiv.

– Mâncaţi, ordonă doamna Grady, servind omletele.

Laurel luă ascultătoare o îmbucătură.

– Am lucrat la o formulă matematică.

– Ce formulă matematică? întrebă Emma.

– Despre zilele care nu se pun la socoteală, din cele treizeci date. E complicat. E o formulă, însă am scos-o la capăt. Imediat după ce mi-a înţeles raţionamentul, mi-a dat dreptate, însă a zis că ar trebui să anulăm

pariul. Şi asta am făcut.

– Weekendurile, nu-i aşa? Mac începu să mănânce. Şi eu m-am gândit la asta. Weekendurile nu se pun.

– Exact. Şi nu se pun nici prima şi ultima zi. Devine mai complicat, însă asta e esenţa, de fapt. Şi ca să fim corecţi, pentru că nu am stabilit acele condiţii de la început, am decis să ne retragem din pariu. Apoi, am...

Ciudat sau nu, aceste patru femei erau femeile ei.

– A fost minunat, continuă ea. În mintea mea, mă temeam să nu fiu nervoasă, să nu ni se pară ciudat. Însă nu am fost şi nu ni s-a părut. Nu s-a grăbit şi nu m-a lăsat să mă grăbesc, aşa că a fost lent şi dulce. El a fost...

Văzând că se opreşte, Parker oftă.

– Dacă tu crezi că o să mă simt stânjenită să aflu că fratele meu este un amant bun şi înţelegător, te înşeli. Ştii, aici nu e vorba doar de talent. E şi un semn de respect şi de afecţiune pentru partenera lui.

– M-a făcut să mă simt ca şi când nimic altceva nu conta decât noi doi, atunci şi acolo. Atât. Apoi am adormit lângă el şi m-am simţit în siguranţă, foarte natural. De obicei, asta e cea mai dificilă parte pentru mine. Să am încredere suficientă, încât să adorm lângă cineva.

Emma îi bătu uşor lui Laurel coapsa pe sub masă.

– A fost o poveste sexy foarte bună pentru mic dejun.

– De dimineaţă am avut o mică încâlceală.

– O încâlceală sexy?

– Şi asta, Ochelari de Cal, îi răspunse ea lui Mac. Trebuia să-mi găsesc hainele pe întuneric ca să chem un taxi şi să mă întorc. Aveam zi plină. Însă el s-a trezit, iar asta a dus la o încâlceală sexy, chiar dacă aveam părul răvăşit.

– Cât urăsc chestia asta, mârâi Emma. Ar trebui să existe un leac instantaneu pentru păr răvăşit.

– Apoi, a insistat să mă ducă el acasă.

– Normal.

Laurel privi spre Parker.

– Aveţi amândoi acest cod de conduită imposibil de zdruncinat. De ce să se ridice din pat şi să se îmbrace, când pot veni acasă şi singură?

– Pentru că ai fost la el acasă, iar ăsta e motivul principal. Apoi, ai fost în patul lui. Astea sunt bune maniere şi nu-ţi ameninţă independenţa în vreun fel.

– Regula Brown?

Parker zâmbi.

– Ai putea s-o numeşti şi aşa.

– El aşa a numit-o. Asta ar trebui să vă fie de ajuns, pentru că am

treabă acum.

– N-avem toate? În dimineaţa asta mie îmi vin o jumătate de milion de crini pe care să-i pregătesc. Iar echipa începe lucrul azi.

– Şi aici? întrebă Laurel.

– Jack spune că şi aici. Emma se uită la ceas. Dintr-o clipă în alta.

– O să trăieşti vremuri interesante, zise Mac. Şi zgomotoase.

– O să merite. Îmi tot spun că o să merite. Mulţumesc pentru micul dejun, doamnă G.

– A fost o poveste bună, deci sunt recompensată din plin.

– Dacă lucrurile o iau razna în spaţiul meu, pot să fac o parte din treabă aici?

– Da, poţi. Emmaline şi Mackensie, voi aţi vrut poveste, aşa că spălaţi vasele. Eu o să fac o plimbare prin grădină înainte să înceapă zgomotele.

Parker ieşi cu Laurel.

– Contează că sunteţi fericiţi. Când te mai simţi ciudat, aminteşte-ţi că îmi place să vă văd pe tine şi pe Del fericiţi.

– Încerc. Să-mi spui dacă încep să o iau pe arătură, da?

– Bineînţeles. Îi sună telefonul. Şi iată şi semnalul de începere. Ne vedem mai târziu. Bună dimineaţa, Sarah. Cum se simte mireasa astăzi?

capitolul 11

Crinii Emmei parfumau aerul şi înfloreau în culori văratice de un roşu aprins şi galben mat, roz strălucitor şi alb orbitor. Mireasa, care considerase o programare ratată la manichiură un adevărat dezastru, în dimineaţa de cinci iulie poza plină de încântare pentru Mac, în timp ce Parker încerca să rezolve problema creată de vesta şi cravata nepotrivite ale naşului.

După ce se asigură că nu era nevoie de ea pentru vreo urgenţă, Laurel se ocupă de piesa de rezistenţă a tortului – un vas din zahăr, pe care îl modelase dintr-un castron hexagonal şi îl umpluse cu crini miniaturali.

Crinii Emmei nu se comparau cu ai ei ca execuţie sau ca timp de lucru, se gândi Laurel. Reliefase pasta de zahăr cu un făcăleţ acoperit cu o panglică de rejansă, apoi decupase meticulos fiecare petală. Rezultatul, după ce tulpinile fuseseră prinse şi înmuiate în glazura subţire, era fermecător şi elegant.

În sala de bal ignoră zgomotele şi vânzoleala pregătirilor şi studie tortul. Fiecare strat era împodobit cu şi mai multe petale texturate – un dans circular de culori puternice. Alte petale erau împrăştiate pe marginea tortului, într-un aranjament pe care ea îl considera drăguţ şi organic.

În timp ce ridica vârful tortului din cutie, cineva se împiedică cu zgomot de un scaun. Ea nici nu clipi.

Asta observă Del. Zgomotul, strigătele, mişcarea erau ca şi inexistente. O privi cum aşeza vasul cu flori în centrul stratului de sus, se dădu un pas înapoi să-i verifice poziţia, apoi îşi scoase unul dintre instrumentele din cutie ca să tragă o linie – nu, un fel de tub, se corectă el. Ştia şi el atâta lucru. Dădu câteva tuburi perfecte, ca un fel de bază, cu mâinile la fel de sigure ca ale unui chirurg.

Ea încercui din nou masa şi dădu din cap.

– Arată minunat.

– Ah! Făcu un pas înapoi. Nu ştiam că eşti aici. Sau că vii.

– Era singurul fel în care puteam avea o întâlnire cu tine sâmbătă seara.

– Drăguţ din partea ta.

El îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Am glazură pe faţă?

– Nu. Pur şi simplu e faţa ta. Câte flori sunt acolo?

– Cam cincizeci.

Privi în jur aranjamentele florale.

– Se pare că tu şi Em aţi potrivit petală cu petală.

– Da, ne-am străduit. Până acum totul merge bine, aşa că e posibil să pot să...

– Cod roşu! strigă Emma în cască.

– La naiba! Unde?

– În sala cea mare. Avem nevoie de toată lumea.

– Vin imediat. Cod roşu, îi spuse ea lui Del şi o luă la goană pe scări. E vina mea. Am spus că totul merge bine. Nu trebuia să spun asta.

– Care e problema?

– Nu ştiu încă. Ajunse la al doilea etaj dintr-o aripă, în timp ce Parker intra din cealaltă.

– O altercaţie între mama vitregă a miresei şi mama miresei. Mac şi Carter o ţin pe mireasă ocupată, ca să nu afle.

Laurel îşi scoase agrafa din păr şi o băgă în buzunarul sacoului.

– Credeam că se relaxase atmosfera acolo.

– Se pare că nu. Del, e bine că eşti şi tu aici. E posibil să avem nevoie de tine.

Pe măsură ce se apropiau, auziră strigăte din sala cea mare. Apoi ceva se sparse. Şi cineva ţipă.

– S-ar putea să fie nevoie de poliţie, spuse Del.

Intrară şi o găsiră pe Emma cu părul desprins din agrafe, încercând disperată să le despartă pe cele două femei îmbrăcate elegant, care se certau. Părul şi faţa mamei vitrege a miresei erau stropite de şampania aruncată din paharul care se afla încă în mâna mamei miresei.

– Nenorocito! O să mi-o plăteşti!

Braţele ridicate o împinseră pe Emma la pământ, iar femeile se repeziră una la cealaltă.

Vânătă şi cu ochii arzând, Emma sări în picioare, iar Parker şi Laurel săriră în faţă. Apucând trupul cel mai apropiat, Laurel încercă să le despartă, în timp ce insultele nu mai conteneau.

– Încetaţi! Opriţi-vă imediat! Laurel pară un pumn, apoi blocă un cot cu antebraţul. Forţa contactului i se ridică până în umăr.

– Am spus să vă *opriţi!* Pentru numele lui Dumnezeu, e nunta fiicei voastre.

– E nunta fiicei *mele*, strigă femeia pe care Parker şi Emma încercau să o stăpânească. E fiica *mea*. *A mea!* Nu a acestei târfe care a stricat o casă.

– Târfă? Târfă? Nebuno, o să-ţi distrug faţa operată estetic!

Emma rezolvă problema mamei miresei aşezându-se deasupra ei, în timp ce Laurel o ţinea strâns pe adversara acesteia.

Del îşi riscă pielea şi se băgă între cele două femei, iar Laurel zări întăririle care soseau. Jack şi, neaşteptat, Malcolm Kavanaugh intrară în bătălie.

Parker îngenunche pe podea şi îi vorbi încet şi răspicat mamei miresei, al cărei temperament vulcanic era deja înlocuit de lacrimi de crocodil. Laurel începu să-i şoptească în ureche mamei vitrege a miresei.

– Asta nu va rezolva nimic, iar dacă vă pasă de Sarah, potoliţi-vă şi încercaţi să vă suportaţi o zi. Mă asculţi? Dacă vreţi să vă bateţi, faceţi-o în alt moment şi în alt loc.

– Eu nu am făcut *nimic,* iar ea mi-a aruncat şampania în faţă. Uite cum arată părul şi machiajul meu acum. Priveşte cum a ajuns *rochia mea.*

– O să avem grijă de asta. Îi aruncă o privire lui Parker, care aprobă cu un semn din cap. Del, adu două pahare de şampanie în camera mea, apoi du-o pe... Îmi pare rău, am uitat numele.

– Eu sunt Bibi, spuse mama vitregă a miresei pe un ton plângăcios. S-a stricat. Totul s-a stricat.

– Nu, o vom repara. Del, du rochia lui Bibi la doamna G. Ea o va repara. Bibi, vino cu mine. O să avem grijă de tot.

După ce o conduse pe Bibi, Parker repetă acelaşi lucru cu mama miresei.

– Emma o să te ducă undeva să-ţi revii. Vin şi eu în câteva minute.

– Nu-i spuneţi lui Sarah, suspină mama miresei. Nu vreau să o supăr.

– Bineînţeles că nu. Mergi cu Emma. Nu vrei să o superi, mârâi Parker după ce femeia se îndepărtă.

– Până acum a fost o petrecere dată naibii, remarcă Mal.

Parker îşi potrivi sacoul şi îşi netezi fusta.

– Tu ce faci aici?

– Am trecut doar ca să-mi iau câştigurile.

– Nu am timp de aşa ceva acum. Îl ignoră şi se întoarse către un asistent. Vezi ca totul să fie curăţat, să nu se mai vadă şampania vărsată. Dacă mai sunt şi alte lucruri sparte sau distruse, spune-i cuiva din echipa Emmei să se ocupe. Jack, caută-l pe tatăl miresei. Trebuie să vorbesc cu el în biroul meu. Imediat..

– Sigur. Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu. Eram afară când am fost chemat.

– Am lucrat ca bodyguard în L.A., îi spuse Mal. În caz că vrei să zbor pe cineva afară.

– Amuzant şi foarte posibil. Tatăl miresei, Jack, mulţumesc. Mac, continuă ea în cască, apoi ieşi în grabă.

– Se mişcă repede, spuse Mal, urmărind-o cum traversează încăperea spre uşă.

– Încă n-ai văzut nimic, zise Jack. Hai să-l găsim pe TM.

– Jack? Ce naiba e TM?

În camera ei, Laurel examină rochia de mătase pe care o scosese de pe Bibi. Prin uşa de la baie se auzeau apa şi suspinele ei.

Câteva pete şi un tiv descusut – putea fi şi mai rău. Doamna G. îi va da de cap şi, conform planului de urgenţă pentru astfel de situaţii, ştia că Parker chemase deja echipa pentru coafură şi machiaj.

Misiunea ei, pe care nu avea de ales decât să o accepte, era să o calmeze pe Bibi, să o liniştească, să o asculte cum se smiorcăie, înjură şi/sau se plânge. Şi să o facă să promită – să jure dacă era necesar – că se va purta frumos pe tot parcursul evenimentului.

Netezindu-şi la rândul său părul răvăşit, răspunse ciocănitului în uşă.

– Două pahare, după cum ai cerut. Del intră şi le aşeză pe masă, apoi aruncă o privire spre baie. Cum merge?

– A trecut de la suspine la oftat. Ia rochia. Nu e chiar atât de rău. Parker sigur i-a spus deja doamnei G, aşa că o aşteaptă.

– Bine. Întinse mâna să-i îndrepte cercelul stâng. Mai pot să fac şi altceva?

– Ai putea să vezi ce face Mac, ca să ne asigurăm că mireasa nu a aflat nimic din ce s-a întâmplat. Cred că Parker a găsit deja un motiv pentru uşoara întârziere. Laurel calculă, în timp ce îşi frecă ceafa. Avem un avans de douăzeci de minute, aşa că anticipez vreo zece sau cincisprezece de întârziere. Suntem bine. A oprit duşul, remarcă Laurel. Mai bine ai pleca.

– Am fugit. Apropo, frumos blocaj, adăugă el, ridicând braţul ca să-i demonstreze.

Ea râse, apoi închise uşa. Trase adânc aer în piept, se îndreptă spre baie şi bătu la uşă.

– Eşti bine?

Bibi deschise uşa. Era îmbrăcată cu halatul cel mai frumos al lui Laurel, cu părul blond închis căzut în şuviţe pe umeri. Ochii ei roşii şi umflaţi ameninţau cu o nouă repriză de plâns.

– Uită-te la mine. Sunt varză.

– Asta ar trebui să-ţi fie de ajutor.

– Îmi dai o armă?

– Nu, şampanie. Stai jos şi respiră. Rochia ta va fi reparată şi cineva

va avea grijă imediat de coafura şi de machiajul tău.

– Ah, slavă Domnului! Bibi luă o înghiţitură de şampanie. Îi mulţumesc lui Dumnezeu şi vouă. Mă simt oribil. Îngreţoşată. Idioată. Doisprezece ani. Sunt căsătorită cu Sam de doisprezece ani. Asta nu înseamnă nimic?

– Ba da, desigur. „Consoleaz-o“, se gândi Laurel, amintindu-şi regula de la Vows. „Consoleaz-o, îmbărbăteaz-o şi linişteşte-o.“

– Nu am stricat casa nimănui. Când ne-am cunoscut erau deja despărţiţi. Mă rog, nu oficial, însă practic. Mă urăşte pentru că sunt mai tânără. Ea e soţia de început; eu sunt soţia-trofeu. Ea e cea care răspândeşte etichetele astea. Şi totuşi, sunt doisprezece ani, *la naiba!*

– Nu e uşor să faci faţă unor astfel de relaţii şi legături.

– Am încercat. Ochii roşii ai lui Bibi implorau înţelegere. Chiar am încercat. Şi au divorţat înainte să ne logodim noi. Aproape. Şi o iubesc pe Sarah. Chiar o iubesc. Iar Brad e minunat. Sunt minunaţi împreună. Vreau să fie fericiţi.

– Asta e cel mai important.

– Da. Oftă şi sorbi din nou. Am semnat un contract prenupţial. Chiar eu am fost cea care l-a cerut. Nu a fost vorba de bani, chiar dacă ea susţine mereu asta. Pur şi simplu, ne-am îndrăgostit. Nu prea poţi controla sentimentele, nu-i aşa? Nu poţi să alegi de cine să te îndrăgosteşti sau când, sau cum. Pur şi simplu se întâmplă. E supărată, pentru că a doua ei căsătorie s-a destrămat, iar nouă încă ne merge bine. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Sarah nu trebuie să ştie.

– Nu. Cel puţin, nu astăzi.

– Nici măcar nu se mai culcau împreună. Când l-am cunoscut pe Sam, aveau dormitoare separate şi vieţi separate. Asta înseamnă să fii despărţit, nu?

Laurel se gândi la propriii ei părinţi.

– Da, cred că da.

– Poate că eu am fost motivul pentru care Sam a făcut, în sfârşit, pasul şi a cerut divorţul, însă nu eu am fost motivul pentru care nu erau ei fericiţi împreună. Mai bine acel pas decât o viaţă nefericită, nu crezi?

– Da, aşa e. „Doisprezece ani“, se gândi Laurel. „Da, însemna ceva.“ Bibi, ai o căsnicie reuşită şi o relaţie bună cu fiica ta vitregă. Îţi permiţi să fii cea raţională.

– A strigat la mine. Mi-a aruncat şampanie în faţă. Mi-a sfâşiat rochia.

– Ştiu, ştiu. „Linişteşte-o, linişteşte-o“, se gândi Laurel din nou. Acum, poţi fi tu cea care cedează, renunţă să te mai gândeşti la asta şi

concentrează-te asupra lui Sarah. Să o ajutăm să trăiască cea mai frumoasă zi a vieţii ei.

– Da, da, ai dreptate. Bibi clipi din ochi ca un copil. Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

– Nu-ţi face griji. Laurel se ridică, auzind ciocănitul la uşă. În cincisprezece minute vei arăta perfect.

– Nici n-am apucat să te întreb cum te cheamă.

– Laurel.

– Laurel. Buzele lui Bibi tremurară într-un zâmbet stins. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

– Nici o problemă. Acum, hai să te pregătim din nou, spuse deschizându-i uşa stilistului.

Mireasa, complet neştiutoare de drama ce avusese loc în culise, stătea alături de tatăl ei, în timp ce domnişoarele se îndreptau către pergola acoperită cu flori. Unele mirese străluceau, se gândi Laurel, iar aceasta era, cu siguranţă, dintre ele, în timp ce o adiere jucăuşă de vânt îi mişca straturile diafane ale voalului.

Mac schimba unghiurile, iar Laurel îşi imagina că prindea acea strălucire de bucurie şi nerăbdare pe care o avea Sarah când se întoarse să-i zâmbească tatălui ei.

– Oh! Gata, a venit momentul.

Muzica se schimbă cu marşul miresei. Laurel îl văzu pe Sam privind către Parker, căreia îi făcu un semn foarte discret. Apreciere sau recunoştinţă, sau poate amândouă. Apoi îşi conduse fiica strălucitoare către mirele care aştepta.

– Până acum toate bune, murmură Del lângă Laurel.

– O să fie bine. Poate e mai bine că bătălia a avut loc înainte să înceapă ceremonia.

– Nu vor mai fi necazuri. Tonul lui Parker era la fel de rece ca îngheţul de ianuarie. Cel puţin, nu din acea sursă.

– Ce i-ai spus tatălui? întrebă Del curios.

Zâmbetul lui Parker ar fi îngheţat şi o flacără.

– Să spunem că acum sunt sigură că mama miresei şi mama vitregă se vor comporta civilizat şi că Vows va fi recompensată pentru facturile suplimentare la coafură, machiaj şi stricăciuni. Îl bătu pe Del pe piept. Şi nu vom avea nevoie de serviciile tale, ca să ne primim banii.

– Trebuie să plec, să termin decorul. Laurel se uită la ceas. Nu a mai rămas mult timp.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Del.

– Nu. Du-te... şi bea o bere sau ceva.

Se întoarse în bucătăria ei, unde era tăcere şi răcoare şi unde putea rămâne câteva minute. Se deprimase ascultând-o pe Bibi şi trebuia să se detaşeze.

Căsătorii fără dragoste, cămine nefericite, factorul X reprezentat de altă femeie. Ştia exact ce amestec trist formau acele ingrediente şi cât de mult rămânea gustul amar de după.

Cu siguranţă, Sarah gustase şi ea, de mai multe ori, din acel amestec. Şi totuşi, stătea la braţul tatălui ei, strălucind de bucurie. Al tatălui care-i fusese necredincios mamei, care încălcase jurămintele pe care ea însăşi se pregătea să le facă.

Da, înţelegea căsniciile nefericite, însă nu înţelegea şi nu putea să accepte să folosească acea nefericire ca scuză sau ca raţionament pentru a fi necredincios.

De ce oamenii nu-i puneau capăt? Dacă doreau pe altcineva sau altceva, de ce nu terminau ce aveau în loc să înşele, să mintă, să îndure?

Divorţul nu avea cum să fie mai dureros pentru un cuplu sau pentru copilul sau copiii prinşi în acel amestec alături de ei, decât înşelăciunea, prefăcătoria şi furia mocnită. Oare nu de asta, după atâţia ani, o parte din ea îşi dorea ca părinţii ei să se despartă, în loc să pretindă că sunt căsătoriţi?

– Venisem să văd dacă-ţi pot fi de folos după necazul care s-a întâmplat, spuse doamna Grady cu mâinile în şold, şi uite că te găsesc trândăvind.

– Mă întorc imediat la treabă.

Cu buzele ţuguiate, doamna Grady se duse şi o trase pe Laurel de bărbie până când ochii lor se întâlniră.

– Ce e cu tine?

– Nimic. Chiar nimic.

Doamna Grady avea un anumit fel de a-şi folosi sprâncenele în expresii ce transmiteau mesaje nonverbale foarte clare. Atunci, sprâncenele ei spuneau *pe naiba*.

– Doar că toată treaba dinainte m-a cam afectat. Nu e nimic.

– Nu e prima oară când ai de-a face cu certăreţi, precum cele două. Şi nu va fi nici ultima.

– Nu. Nu e vorba neapărat de bătaie. Asta, la urma urmei, a fost chiar amuzant. Parker nu va fi de aceeaşi părere pentru încă câteva zile, însă chiar au fost nişte momente de aur.

– Ocoleşti subiectul.

– E stupid. Eu am avut de furcă cu mama vitregă. Norocul sorţilor.

Se simţea tristă şi stânjenită, aşa că a trebuit să-mi explice cum s-a combinat cu tatăl miresei când acesta era într-un fel, dar nu de tot, despărţit, şi cum el şi prima lui soţie nu mai erau împreună, ci doar locuiau în acelaşi spaţiu.

– Majoritatea bărbaţilor care vor să guste din ceva proaspăt spun asta.

– Mda, ceea ce e penibil şi fals. Însă o cred... pe mama vitregă. De ce contează asta? De ce trebuie să fie în regulă să te încurci cu cineva care are o căsnicie pe sfârşite? Totuşi, încă este căsătorit, nu?

– Adevărat, aprobă doamna Grady. Însă viaţa e foarte rar o chestiune de adevăr şi minciună, fără nuanţa de cenuşiu de la mijloc.

– Atunci de ce naiba nu o termină, dacă vor să fie cu altcineva?

Într-un gest mai mult practic decât de consolare, doamna Grady îi netezi părul lui Laurel.

– Oamenii au motivele lor pentru cele mai nenorocite lucruri, din câte am văzut eu.

– Ea nu are vreo problemă cu asta. Mireasa. Îmi aduc aminte discuţiile, degustările, repetiţia. E clar că-şi iubeşte părinţii. Şi că o iubeşte şi pe mama vitregă. Cum reuşesc unii oameni asta?

– Nu întotdeauna trebuie să iei partea cuiva, Laurel.

– Nu, nu trebuie. Însă ştii, nu am avut niciodată şansa să iau sau nu partea cuiva, pentru că amândoi au greşit. Nu trebuia să explice că vorbea acum de propriii ei părinţi. Şi chiar acum, dacă mă gândesc la asta, dacă mă gândesc să iau partea cuiva? Ei pe de o parte, eu pe cealaltă. E stupid, însă o parte din mine a rămas şi azi furioasă că amândoi sunt atât de... nepăsători.

– Eşti furioasă pe ei în loc să-ţi pară rău pentru ei. Ei sunt cei care au de pierdut.

– Le place cum şi-au aranjat viaţa – vieţile. Ridică din umeri. Oricum, nu mai e treaba mea.

– Laurel Anne. Doamna G. îi cuprinse lui Laurel faţa în mâini, cu un gest şi un nume pe care le folosea foarte rar. Ei vor rămâne întotdeauna părinţii tăi, aşa că mereu va fi treaba ta.

– Şi o să fiu mereu dezamăgită de ei?

– Asta depinde de tine, nu?

– Da, cred că da. Oftă adânc. Gata. Timpul de plângeri a expirat. Trebuie să aduc tortul mirelui şi restul deserturilor.

– Dacă tot sunt aici, îţi dau o mână de ajutor.

Duseră împreună cutiile de prăjituri în sala de bal.

– Mereu mă uimesc florile, spuse doamna Grady privind în jur. Emma noastră are o atingere magică. Îmi plac culorile. Nimic şters, totul strălucitor şi îndrăzneţ. Ia uită-te la asta. Făcu un pas să studieze tortul de

nuntă. Că tot vorbeam de atingere magică. Aici, te-ai întrecut pe tine, Laurel.

– Cred că e noul meu tort de vară preferat. Îţi opresc o felie.

– Chiar te rog. Tortul de nuntă e un tort care aduce noroc.

– Aşa ştiam şi eu. Doamnă G? Nu te-ai gândit niciodată să te recăsătoreşti sau...

Doamna Grady râse încântată.

– Eh, am mai avut pe cineva din când în când. Încă nu sunt atât de bătrână. Dar să mă căsătoresc? Veni înapoi ca să o ajute pe Laurel cu deserturile. L-am avut pe al meu. Pe Charlie al meu. Pe bărbatul meu.

– Chiar crezi asta? întrebă Laurel. Că există o singură persoană? Una singură?

– Da, pentru unii dintre noi. Pentru alţii, dacă lucrurile nu merg sau dacă pierd pe cineva, atunci apare altcineva. Însă pentru unii există unul singur, de la început până la sfârşit. Nimeni nu-i mai poate lua locul. Nimeni nu le mai ajunge la fel în suflet şi nu trăieşte acolo.

– Mda. Nimeni altcineva. Însă nu tu eşti mereu cel care se întoarce. Se gândi la Del, apoi îndepărtă gândul. Încă ţi-e dor de el? De Charlie al tău?

– În fiecare zi. De treizeci şi trei de ani, în noiembrie anul acesta. Mi-e dor de el în fiecare zi. Însă a fost al meu, nu? Am avut bărbatul meu. Nu toată lumea poate spune asta. Tu poţi.

Laurel ridică încet privirea.

– A fost al tău de la bun început. Ţi-a luat destul de mult timp să ţi-l iei.

De ce să o contrazică? se gândi Laurel. De ce să pretindă că nu era aşa în faţa cuiva care înţelegea atât de bine?

– Mă sperie.

Doamna Grady izbucni în râs.

– Bineînţeles. Vrei siguranţă? Găseşte-ţi un căţeluş drăgălaş pe care îl poţi dresa să vină, dând din coadă. Dragostea trebuie să te sperie.

– De ce?

– Pentru că, dacă nu există teamă, nu există emoţii.

– Dacă asta e adevărat, atunci am nişte emoţii de moarte. Laurel înclină capul. Semnalul lui Parker. Ora de cocktail şi cina.

– Du-te şi ajut-o. Termin eu aici.

– Eşti sigură?

– Trebuie să mă mai bag şi eu din când în când. Du-te.

– Mulţumesc. Mulţumesc, repetă ea, punându-şi mâna peste a doamnei Grady. O să mă asigur că primeşti felia de tort.

Singură, doamna Grady dădu din cap şi oftă. Fetele ei, se gândi ea, ştiau tot ce trebuiau să ştie despre nunţi. Însă dragostea le întorcea cu susul în jos. Dar poate că aşa era normal să facă dragostea.

Când casa se eliberă, Laurel merse la ceilalţi să se relaxeze pe terasă. Del îi dădu un pahar cu şampanie.

– Îl meriţi.

– Să fii sigur. Mulţumesc. Unde e Parker?

– Are treabă. Mac îşi întinse picioarele şi îşi îndoi degetele obosite. Vine imediat. Îmi pare rău că am ratat bătălia mamelor. Am auzit că merita un bilet de intrare.

– Scurtă, dar brutală. Laurel căscă, gândindu-se la pernele moi şi la aşternuturile foarte răcoroase.

– Aveţi multe meciuri cu lupte? întrebă Mal.

– Odată, am primit un pumn în faţă. Carter îşi mişcă falca.

– E ceva în plus, spuse Mal. Mâncare bună. Tort excelent. Ridică berea în cinstea lui Laurel, apoi o urmări pe Parker care tocmai intra, arătând de parcă ar fi petrecut o zi ploioasă sorbind ceai, şi nicidecum hrănind o turmă de o sută de persoane.

– Câştigul tău, spuse ea şi îi întinse un plic.

– Mulţumesc. Se ridică într-o rână şi îndesă plicul în buzunar. Şi faceţi toate astea din nou mâine?

– În mare parte, răspunse Emma. De obicei, duminica avem evenimente mai restrânse, însă în perioada asta a anului avem multe evenimente mari. Mă duc să mă culc.

– Eu merg acasă cu fata mea. Jack se ridică şi luă mâna Emmei. O să-ţi las camioneta luni, Mal.

– Perfect. Ar trebui să mă retrag şi eu.

– Mersi că ai venit. Mac se întinse. Hai, domnule profesor. Să mergem acasă şi să scoatem pisica din pat.

– Nu mă pot mişca încă. Mulţumită că era lângă ea, Laurel îşi lăsă capul pe umărul lui Del.

– Am nevoie de un minut. La revedere, Mal, adăugă ea. Şi închise ochii.

– Te duc eu. Restul, ne vedem mâine, adăugă Parker, apoi se întoarse şi ieşi împreună cu Mal.

Cu capul încă sprijinit de umărul lui Del, Laurel deschise ochii.

– Ştiam eu că buna-creştere va face totul.

– Poftim?

– Parker era obligată să îl conducă pe Malcolm dacă tu erai prins aici cu mine. Le stă bine împreună.

– Poftim?

Ea făcu un efort să-şi limpezească creierul ameţit, apoi renunţă şi închise ochii din nou.

– Iartă-mă, am uitat cu cine stau de vorbă. Bineînţeles că nu există nici o scânteie sexuală între ei, nimic care să mocnească în adâncime. Nu, absolut nimic.

– Nu e genul ei.

– Exact. Nu ai obsesii decât dacă e vorba de mine. Ce-ar fi să mă remorchezi de-aici?

– Dacă nu e genul ei, atunci de ce toată vorbăria despre scântei şi mocnit?

– Probabil doar mi s-a părut mie. Râse, iar el o ridică în picioare. Eu fac scântei şi mocnesc când eşti în preajmă.

– Asta e bună. O metodă excelentă de a-mi distrage atenţia.

– E adevărat. Se simţea ameţită şi aproape beată de oboseală. Rămâi peste noapte?

– Aşa plănuiam.

Privi către uşă în timp ce se apropiau de scări, iar Laurel ştia prea bine că el se gândea să iasă afară doar ca să... fie Del când venea vorba de Parker.

– Vezi, scot scântei şi mocnesc din nou. Se aşeză în faţa lui şi urcă pe o treaptă, ca să ajungă la nivelul gurii lui.

– Draga mea, adormi în picioare.

– Da, iar asta mă face să fiu o parteneră foarte leneşă pentru o noapte de sâmbătă.

– Îmi place să mă gândesc, în avans, la dimineaţa de duminică.

– O întâlnire de duminică dimineaţă sună perfect, spuse ea, în timp ce urcau. Mai ales că e vorba de un eveniment de seară şi nu trebuie să mă trezesc în zori. Ce zici de ora opt?

– Opt e perfect.

– Ce zici să ne vedem sub duş?

– O întâlnire duminică dimineaţa sub duş? Sună şi mai bine.

Îl trase după ea în dormitor şi închise uşa – ceva ce nu făcea aproape niciodată. Ceva ce nu avea motiv să facă. Se îndreptă către uşile terasei. Îmi place să le las deschise în nopţile de vară. Te deranjează?

– Nu. Nu am auzit-o pe Parker venind. Încă e plecată?

Laurel îşi dădu ochii peste cap şi se gândi la variante. Se întoarse şi îşi scoase sacoul, apoi îşi desfăcu încet fermoarul fustei.

– Poate nu sunt chiar atât de obosită. Lăsă fusta să cadă şi rămase doar într-un maiou, chiloţi şi tocuri. Asta dacă nu cumva ai obosit tu.

– Simt o înviorare neaşteptată.

– Cred că e de la aerul proaspăt. Apoi se îndreptă spre el şi se strădui să-i distragă atenţia. Era tot ce putea face, se gândi ea, în timp ce mâinile lui începuseră deja să lucreze. De dragul prieteniei.

Parker băgă capul în bucătăria lui Laurel.

– Ai un minut?

– Da, am crezut că ai o consultaţie şi un tur.

– Le-am avut şi le-am făcut.

Laurel scutură păstăi de vanilie în amestecul de lapte şi zahăr din tigaie, apoi adăugă şi păstăile.

– Cum a mers?

– Consultaţia a pus la punct anumite detalii şi a mai adăugat câteva. Apoi am programat ultima duminică pe care o aveam liberă în mai anul viitor. Privi către ieşirea secundară şi placajul care o delimita de spaţiul în care se lucra. Nu e chiar atât de zgomotos pe cât îmi imaginasem.

– Nu, dacă ţii televizorul sau radioul pornit şi te prefaci că e zgomotul de fundal de la un eveniment. Ar fi putut fi mai rău. A fost mult mai rău în timpul testelor, aşa că ce se aude acum e chiar liniştit.

– Şi o să merite, nu-i aşa? Tot spaţiul în plus care o să fie.

– Aşa îmi spun şi eu.

– Ce pregăteşti?

– Cremă de prăjituri.

– Vrei ceva rece?

– Nu mi-ar strica. Laurel pregăti o baie cu apă cu gheaţă pentru ultima etapă, iar Parker pregăti două pahare cu limonadă.

– Nu ai întâlnire în seara asta, nu?

– Nu, nu am. Băieţii sunt plecaţi la meci să-i vadă pe Yankees şi să mănânce hotdog. Laurel ridică privirea şi îşi arcui sprâncenele. Noapte între fete?

– E o idee. Mai ales că am impresia că am găsit rochia de nuntă a Emmei.

Laurel făcu o pauză.

– Serios?

– Păi ştiu cam ce vrea şi simt că am deschis o tradiţie cu cea a lui Mac. Aş vrea să îi fac o surpriză în seara asta, ca să o probeze şi să văd dacă i se potriveşte.

– Mă bag.

– Mai e ceva despre care aş vrea să discutăm.

– Spune. Laurel începu să amestece în crema care începuse să dea în clocot.

– Mi s-a spus că Jack l-a invitat pe Malcolm Kavanaugh să vină cu

noi la casa de pe plajă în august.

– Da? În timp ce procesa informaţia, Laurel luă tigaia de pe foc şi o acoperi. Într-unul dintre castroane sparse patru ouă, apoi încă patru, separând albuşul de gălbenuş, adăugând albuşurile în castron. Cred că s-au împrietenit destul de bine. Şi e destul spaţiu, nu? Abia aştept să văd şi eu locul. Să mă bălăcesc acolo, continuă ea, în timp ce bătea albuşurile. Să mă îngrop în gloria vacanţei până când... Scuză-mă, spuse ea, când Parker ridică mâna. Mă ia valul când mă gândesc să fac ce vreau eu, zile şi nopţi la rând.

– Lasă-mă să termin. Tocmai am vorbit cu Del, care m-a sunat să se jure pe viaţa lui că nu are nici o legătură cu invitaţia.

– L-ai pedepsit pentru ce a făcut de 4 Iulie.

– Da, iar acum poate o să trebuiască să-l pedepsesc pe Jack.

– Vai.

Distrată de acel gând, Laurel adăugă zahăr şi amidon de porumb, apoi continuă să amestece ouăle.

– Nu-ţi oboseşte braţul?

– Ba da.

– Soarta lui Jack atârnă... La naiba. Telefonul o întrerupse. Revin într-un minut.

Obişnuită cu acele conversaţii întrerupte, Laurel consideră că amestecul de ou şi zahăr era gata, astfel că scoase păstaia de vanilie din lapte şi o puse din nou pe cuptor. În timp ce aştepta să dea în clocot, bău din limonadă şi o ascultă pe Parker, care îi rezolva o problemă miresei.

Mai multe probleme, constată ea, considerând că laptele fiersese suficient. Turnă cu lingura jumătate din el în amestecul de gălbenuşuri şi se întoarse la bătut.

– Lasă asta în seama mea, spuse Parker. Absolut. E ca şi rezolvat. Pe 21 mă întâlnesc cu tine şi cu mama ta. La ora două. Nici o problemă. Pa. Termină convorbirea. Nu întreba, îi spuse ea lui Laurel.

– Nici nu aveam de gând. Laurel turnă amestecul în tigaie. Bătea, bătea, bătea. Nu pot să mă opresc. E important, însă te ascult.

– Unde rămăsesem?

– La soarta lui Jack.

– Aşa. Dacă va trebui sau nu să-l rănesc pe iubitul nostru Jack depinde de un singur lucru: dacă asta e o înscenare.

– Chiar crezi că iubitul nostru Jack s-ar gândi măcar să te cupleze cu Malcolm?

– Nu, dar Emma ar putea.

– Dacă i-ar fi trecut aşa ceva prin cap, mi-ar fi spus. Laurel rămase

o clipă pe gânduri. Da, mi-ar fi spus. Nu s-ar fi putut abţine. Probabil m-ar fi pus să jur că ţin secretul, ceea ce aş fi făcut. Însă aş fi avut clauza antiminciună. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul dacă mă întrebai.

– Întreb.

– Atunci, nu. Emma nu mi-a spus nimic, astfel că îi declar şi pe ea, şi pe Jack nevinovaţi. Sper că nu ai vreo problemă cu Mal?

– Nu chiar. Însă nu îmi plac aranjamentele.

– Nimănui nu-i plac, de asta nici una dintre noi nu încearcă să-i facă aşa ceva celeilalte. Parker, ştii asta!

Degetele lui Parker loviră uşor paharul. Se ridică şi se îndreptă către fereastră, apoi se întoarse şi se aşeză din nou.

– Există mereu excepţii, mai ales când unele sunt orbite de dragoste şi planuri de nuntă.

„E tulburată“, se gândi Laurel. Parker rar era tulburată.

– Asta nu e o excepţie, din câte ştiu eu. Va trebui să-ţi imaginezi cum ridic mâna la piept şi jur, pentru că nu mă pot opri acum din bătut.

– În regulă. Jack e cruţat. Şi presupun că va fi mai mult loc, din moment ce tu şi Del împărţiţi un singur dormitor.

Se încruntă cu privirea în limonadă, iar Laurel se opri, în sfârşit, din bătut şi luă tigaia de pe foc.

– Următoarea problemă? întrebă Laurel.

– Trebuie să mă hotărăsc dacă să mă asigur de-acum că Malcolm nu intră la idei în legătură cu asta sau dacă să aştept să clarific lucrurile, în cazul în care se întâmplă.

Laurel strecură crema prin sită, deasupra castronului pe care îl aşezase în baia de apă cu gheaţă.

– Vrei părerea mea?

– Da.

– Mi se pare că, dacă ai spune ceva despre vreo impresie greşită înainte să fie cazul, i-ai invita şi/sau i-ai stârni să facă o astfel de mişcare. El mi se pare genul de bărbat care răspunde la provocări. Aş lăsa-o baltă.

– Are logică.

– Da. Laurel luă bucăţile mici de unt pe care le pregătise deja şi bătu din nou, adăugându-le pe rând la cremă.

– Bine. Atunci o să-l consider pe Malcolm un coleg de joacă pentru ceilalţi băieţi şi nu-i dau atenţie.

– Foarte înţelept. În sfârşit, Laurel lăsă telul şi îşi frecă braţul. Îmi place de el. De Mal. Ştiu că nu-l cunosc prea bine, însă îmi place.

– Pare destul de plăcut.

– Şi sexy.

– Scuză-mă, nu te culci cumva cu fratele meu?

– Ba da, şi sper să o ţinem tot aşa. Însă nu ai cum să nu remarci bărbaţii sexy. Iar dacă îmi spui că nu ai observat şi tu, o să folosesc baia asta de gheaţă să o torn pe tine.

– Nu e genul meu. Şi de ce rânjeşti?

– Del a spus acelaşi lucru.

Chipul lui Parker trăda provocare şi iritare.

– Ah, da?

– În stilul lui, pentru că, de fapt, nimeni nu e genul surorii lui în mintea prea protectoare a lui Del. Însă când a spus-o, m-am gândit că da, aşa e. De asta îmi place.

Parker sorbi din limonadă.

– Adică nu-ţi place genul meu?

– Parker, nu fi ignorantă. E sexy, interesant şi diferit de ce avem în jur – şi poate să fie o experienţă distractivă pentru tine. Poate ar trebui să-l laşi să-şi facă o impresie greşită.

– Orbită de dragoste.

– Probabil sunt.

– Şi de ce te îngrijorează asta?

Laurel se opri din masatul degetelor şi îndreptă unul către Parker.

– Schimbi subiectul.

– Aşa e, însă tot e o întrebare bună.

– Da, aşa e, recunoscu Laurel. Nu am iubit pe altcineva decât pe el. Ştiu că simt toate astea pentru el şi sunt sigură că îi pasă. Îi pasă foarte mult, însă e o mare diferenţă între a-i păsa foarte mult şi a mă iubi. Mă sperie şi mi se spune că e firesc, însă asta nu mă linişteşte prea mult.

– Nu te-ar răni niciodată. Nu e cel mai potrivit lucru pe care să-l spun, îşi dădu seama Parker imediat. Nu vrei să afle ce simţi pentru el?

– Nu pot. Pentru că nu m-ar răni niciodată sau ar încerca din răsputeri să nu o facă.

– Iar asta te-ar răni şi mai mult.

– Oh, da. Fac tot posibilul să trăiesc clipa. Şi cred că funcţionează. De cele mai multe ori. Şi totuşi nu pot să nu mă gândesc la tot felul de capcane. Şi la piane care îmi cad în cap, continuă ea în gând.

– Atunci să-ţi dau şi eu un sfat raţional. Uneori cauţi o uşă-capcană şi dai de un perete.

– Aş fi vrut să nu ştiu că ai dreptate. În regulă. Laurel făcu un semn cu mâinile, ca şi cum ar fi şters tabla. Trăiesc clipa. Sunt Zen.

– Rămâi aşa. O s-o sun pe Mac să stabilesc pentru mai târziu. La şase e bine?

– Şase e perfect.

Parker se ridică şi trase aer în piept.

– Mă laşi să gust şi eu? Ar fi o cruzime să nu.

Laurel luă o lingură, o înmuie în crema caldă, apoi i-o întinse.

– Ah, Dumnezeule! Parker închise ochii. A meritat fiecare mişcare a mâinii. La naiba! mârâi ea, auzindu-şi telefonul sunând.

– Nu ţi-a trecut niciodată prin cap să nu răspunzi?

– Ba da, dar nu sunt o laşă. Verifică ecranul în timp ce ieşea din bucătărie. Sunt Parker de la Vows. Ce mai faceţi, doamnă Winthrop?

Abia dispăru Parker, că Del intră din altă direcţie.

– Se pare că ăsta e un loc foarte popular azi.

– Cum de nu mi-am dat seama niciodată cât de sexy arăţi cu şorţul de bucătărie? Se aplecă să o sărute, însă ea îl văzu întinzând mâna spre castronul cu cremă şi îl lovi uşor.

– Vrei să dau de necaz cu cei de la controlul sanitar?

– Nu văd agenţi pe-aici.

Scoase o lingură şi îl lăsă să guste, aşa cum o făcuse şi cu Parker.

– Bun. Foarte bun. Dar tu ai gust mai bun.

– Foarte viclean, dar nu primeşti mai mult. Îndepărtă castronul. Credeam că te duci la meci cu prietenii tăi.

– Mă duc. Mă întâlnesc aici cu Jack şi Carter, apoi trecem să-l luăm pe Mal.

– Iar mergi cu limuzina la meciul de baseball.

Era atât de Del, se gândi ea.

– Şi ce e aşa de rău să mergi cu limuzina la meci? În felul ăsta poţi să bei bere, să nu-ţi faci griji pentru locul de parcare şi să nu te enervezi în trafic. E perfect.

– Ar fi trebuit să îţi dau o lingură de argint, spuse ea şi i-o luă din faţă ca să o lase în chiuvetă.

– Pentru asta, nu meriţi cadoul.

Se întoarse către el, curioasă şi bănuitoare.

– Ce cadou?

El deschise servieta şi scoase o cutie.

– Acest cadou. Dar cred că te dai prea rotundă ca să-l meriţi.

– Şi rotunzii au nevoie de cadouri. De ce mi-ai luat cadou?

– Pentru că ai nevoie de el, rotundo. Îi întinse cutia. Deschide-o.

O admiră pe Femeia Minune desfăcând panglica mare şi roşie, apoi sfâşiind fără milă ambalajul şi încruntându-se la imaginea de pe cutie. Părea un fel de computer de buzunar sau un reportofon prea mare.

– Ce e asta?

– O să-ţi scutească timp. Uite. L-am potrivit eu deja.

Deschise cutia, scoase dispozitivul cu o privire strălucitoare şi îi spuse că acel cadou era ceva ce-şi dorea pentru el însuşi.

– În loc să scrii liste, faci asta, spuse el. Apeşi pe Record. Făcu întocmai, apoi rosti *ouă*. Vezi? Se întoarse şi îi arătă cuvântul *ouă* pe micul ecran. Apoi apeşi pe butonul Select şi apare în listă.

Da, se gândi ea, era interesant.

– Care listă?

– Lista care se formează după ce termini şi apeşi pe butonul ăsta. Apăsă pe alt buton. Se imprimă şi aranjează elementele pe categorii. Cum ar fi lactate sau condimente sau orice.

Era chiar foarte interersant.

– Incredibil. Cum se poate?

– Nu ştiu cum se poate. Probabil e cineva înăuntru şi le aranjează. Şi are şi opţiune de bibliotecă, aşa că poţi adăuga elemente specializate, care nu sunt încă acolo. Foloseşti multe ingrediente neobişnuite.

– Lasă-mă să încerc. Îl luă şi apăsă Record. Păstăi de vanilie. Îşi ţuguie buzele când citi pe ecran. Aici scrie budincă de vanilie.

– Probabil păstăi de vanilie nu există în bibliotecă, pentru că cei mai mulţi cumpără vanilia deja ambalată.

– Aşa e. Şi pot să îl adaug?

– Da, iar data viitoare apare. Şi poţi să pui şi cantităţi. De exemplu, trei duzini de ouă sau câte păstăi de vanilie ai nevoie. Astea chiar sunt păstăi?

– Da, sunt păstăi, murmură ea, studiind cadoul. Mi-ai adus un reportofon de bucătărie pentru înregistrat liste.

– Da. E cu magnet, aşa că poţi să-l ataşezi pe o latură a frigiderului sau oriunde îţi e mai uşor.

– Cei mai mulţi bărbaţi oferă flori.

Îşi dădu seama clar de buturuga pe care i-o aşezase în drum.

– Vrei flori?

– Nu. Vreau asta. Un set întreg. E un cadou minunat. Ridică privirea către el. Chiar e un cadou minunat, Del.

– Bine. Nu fi geloasă, am cumpărat unul şi pentru doamna G.

– Ah, nemernica aia.

El zâmbi şi o sărută din nou.

– Trebuie să fug să i-l dau şi ei, altfel voi întârzia.

– Del, spuse ea înainte să-l lase să iasă. Îi adusese un dispozitiv pentru bucătărie, unul practic şi, în acelaşi timp, amuzant. Voia să-i spună tot ce simţea pentru el. „*Te iubesc.* Doar două cuvinte şi trei silabe“, se

gândi ea. Însă nu putea.

– Distracţie plăcută la meci.

– Asta am de gând. Vorbim mai târziu

Oftând uşor, se aşeză să aştepte până se răceşte crema şi începu să se joace cu noul cadou.

Noaptea între fete era un eveniment foarte îndrăgit, care însemna DVD-uri, floricele, bârfă şi plăcerea de a sta cu prietenele; era o tradiţie care dura încă de când erau copii. Iar propunerea pentru rochia de nuntă a Emmei era cireaşa de pe tort. În aşteptarea unei seri atât de plăcute, Laurel îşi termină ziua de lucru făcând curăţenie în bucătărie; chiar atunci intră Emma.

– Mă gândeam că te prind aici.

– Acum termin, răspunse Laurel.

– Am o cerere de brioşe, două duzini. În două săptămâni, adăugă Emma rapid. Cel puţin, clientul nu le-a vrut prea repede. E vorba de vărul meu. Botezul copilului unei colege. Singura indicaţie a fost să fie drăgălaşe.

– Fetiţă sau băiat?

– Nu contează. Orice vrei tu.

– Bine. Pune-l pe listă.

– Apreciez. Emma adăugă data comenzii pe panoul de activităţi al lui Laurel. Ce e asta? Făcu un semn către dispozitivul electronic pentru liste.

– Am primit un cadou de la Del.

– Ah, ce drăguţ! Şi ce anume ţi-a dat?

– Asta. E foarte tare. Ia uite. Se duse la el şi apăsă Record. Unt fără sare. Eu am introdus asta. Uite, aici e. Apăs pe asta şi apare în listă.

Emma privi lung.

– Ăsta e un cadou?

– Da, ştiu ce gândeşti, că un cadou de la un bărbat nu e cadou decât dacă străluceşte. Însă aş putea să lipesc nişte paiete pe el, dacă te face să te simţi mai bine.

– Nu trebuie să fie strălucitor. Poate să şi miroasă bine. Ce pot să spun, frumos din partea lui, iar ţie îţi place, aşa că e un cadou drăguţ. Cu ce ocazie?

– Fără vreo ocazie.

– Ah, doar aşa? Asta îi ridică în mod cert valoarea.

– Dar o să scadă din nou în ochii tăi dacă îţi spun că i-a cumpărat unul şi doamnei G.

– *Dumnezeule!* Foarte hotărâtă, Emma îşi puse mâinile în şolduri. Îmi pare rău, dar cade la categoria simbolic. Un cadou trebuie să fie unic în condiţiile date. E un dar simbolic drăguţ. În schimb, acesta e un cadou, draga mea. Ridică braţul să-i arate brăţara pe care i-o dăruise Jack. Sau cerceii pe care i-i oferiseră Carter şi Mac de Sfântul Valentin? Şi aceia sunt un cadou. Mă tem că Del are nevoie de instructaj.

– Ar avea, dacă ar fi prietenul tău.

– Del e prietenul tău! Emma o luă râzând pe Laurel la dans şi o învârti. Asta sună foarte... de liceu. Trebuie să găsim alt termen.

– Cu ce ocazie dansăm? întrebă Parker care tocmai intra.

– Del e prietenul lui Laurel şi i-a oferit un dar simbolic. Îmi pare rău, dar nu mi se pare demn să-l numesc cadou. Uite.

Parker se apropie.

– Ah! Am văzut de-astea. Vreau şi eu unul.

– Cum să nu vrei, spuse Emma oftând. Eşti sora lui. Însă l-ai considera cadou, mai ales că i-a dat unul şi doamnei G?

– Hmm. Da, intră într-o zonă destul de mlăştinoasă. Însă e drăguţ din partea lui şi e foarte potrivit pentru Laurel.

– Uite. Emma ridică triumfătoare un deget. Asta am spus şi eu. Iat-o şi pe Mac. Mac, avem nevoie de părerea ta.

– Pentru ce? Şi ce anume facem aici? Asta e noaptea între fete.

– Întâi trebuie să clarificăm un lucru. Ţi se pare un cadou sau un dar simbolic? gesticulă Emma.

– Ce naiba e asta?

– Vezi, dar simbolic. Despre un cadou nu întrebi niciodată ce e. Parker, spune-i lui Del să-i cumpere lui Laurel ceva drăguţ.

– Nu. Gata. Laurel o înghionti pe Emma râzând. Mie îmi place. Iar dacă îţi place, toate regulile pică şi e un cadou.

– Ce naiba e asta? întrebă Mac din nou.

– Un organizator electronic pentru mers la piaţă şi alte activităţi, explică Parker. Şi eu vreau unul. De ce nu mi-a cumpărat Del unul şi mie? Îmi plac cadourile.

– Dar simbolic, insistă Emma.

– Tu nu ai nevoie de alt organizator, îi spuse Laurel lui Parker.

Mac continuă să privească încruntată obiectul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să nu i-l arăţi lui Carter. O să vrea şi el unul şi sigur o să vrea să-l folosesc şi eu.

– Del i-a cumpărat unul şi doamnei G, aşa că sigur îl va vedea şi Carter, comentă Emma.

– La naiba!

– Deja sunt prea multe discuţii despre noua mea jucărie. Mă duc sus.

– Oare doamna G. face pizza? se întrebă Emma. Toată ziua mi-a stat gândul la pizza doamnei G şi la o cantitate mare de vin.

– O să ajungem şi acolo, însă înainte trebuie să facem altceva.

– Fără lucru. Emma îi luă braţul lui Parker. Sunt prea pregătită pentru carbohidraţi. Alcool şi fete.

– Nu e chiar lucru. S-a întâmplat să iau astăzi ceva pentru care trebuie aprobare. E nevoie să vezi.

– Ce ai... Ah! Ah! Emma o învârti pe Parker în paşi de dans. Rochia mea de nuntă? Mi-ai găsit rochie?

– Poate. Şi, ca să respect o tradiţie recentă, stăm în apartamentul miresei.

– E cea mai bună surpriză. Cea mai bună.

– Dacă nu ţi se potriveşte... începu Parker, lăsându-se târâtă de Emma pe scări.

– Tot e cea mai frumoasă surpriză. Ah, am emoţii. Se opri în faţa uşii apartamentului miresei. Chiar am emoţii. Gata, intru. Se apropie de uşă, însă luă mâna de pe clanţă. Nu pot s-o deschid. S-o deschidă altcineva.

Laurel împinse uşa.

– Intră, spuse ea, împingând-o pe Emma înăuntru.

Emma oftă, apoi duse mâna la buze.

„Parker nu dădea niciodată greş“, îşi spuse Laurel. Rochia aceea *era* Emma. Romantică şi elegantă, cu hectare întregi de straturi diafane, doar cu o tentă sexy în strălucirea corsajului. O grădină întreagă de trandafiri de material înfloriseră pe albul cald al fustei superioare şi de-a lungul trenei de prinţesă.

– E ca în poveşti, murmură, Emma. Ah, Parker, e ca în poveşti.

– Ia asta. Doamna Grady, care aştepta cu şampania, îi întinse Emmei un pahar. Să nu plângi cu şampanie. O să o strici.

– E cea mai frumoasă rochie din lume.

– Trebuie să o probezi. Îmbrac-o, Em, ordonă Laurel. Eu şi Parker te ajutăm. Mac face documentarea.

– Fusta. Emma îşi trecu degetele peste material. E ca un nor. O să se umfle ca valurile. Ah, priviţi cum e la spate! Muguri mici de trandafiri ascundeau fermoarul. Oare poate exista o rochie mai potrivită pentru cineva care lucrează cu flori?

– Parcă spunea „du-mă la Emma“, îi mărturisi Parker, în timp ce o ajuta, împreună cu Laurel, să se îmbrace.

– Nu trage cu ochiul! îi ordonă Laurel, când o văzu pe Emma

întorcând capul să se uite în oglindă. Aşteaptă până terminăm.

– Are nevoie de câteva pense. Doamna Grady se apropie cu acele, în timp ce Mac făcea poze.

– Laurel, trena are nevoie de puţin... Da, perfect, spuse Mac. Ah, Em. Uau.

– Trebuie să văd.

– Ai răbdare, mârâi doamna Grady, care tocmai terminase de prins acele. Făcu un pas în spate şi dădu din cap aprobator.

– Eşti gata? Emma îşi ţinu respiraţia şi se întoarse.

Mac sigur l-a surprins, îşi spuse Laurel; a surprins acel moment de mirare, lacrimile de fericire.

– Toată viaţa, murmură Emma. Încă de când eram fetiţe am visat acest moment. Şi iată-mă, în sfârşit, în rochia de nuntă. Şi mă simt exact aşa cum speram să mă simt.

– Arăţi ca o prinţesă, îi spuse Laurel. Sincer, Emma, eşti pur şi simplu uluitoare.

Emma întinse degetele spre oglindă.

– Sunt chiar eu. O să port rochia asta când mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc. Nu e minunat?

– Ai făcut treabă bună. Laurel îşi trecu braţul pe după Parker. Ai făcut o treabă foarte bună. Luă batista pe care i-o întinse Parker şi îşi şterse ochii. Să ciocnim pentru mireasă.

– Dă-mi camera, Mackensie, comandă doamna Grady, ca să vă prind în poză pe toate patru. Ce imagine frumoasă, spuse ea, apoi apăsă butonul.

Mai târziu, cu pizza şi şampanie, dezbătură pe larg planurile de nuntă.

– O s-o chem pe mama, poate şi pe sora mea, la magazinul de mirese, ca să mă vadă când fac prima probă. O să plâng iar. O să plângem toate.

– Are două feluri de parură. Una se poartă cu părul strâns sus, alta cu părul lăsat liber. Mama ta te poate ajuta să alegi.

– Parker, te gândeşti la toate, spuse Emma clipind. Nu, nu vreau să încep iar să plâng. Ah, ce buchet o să fac pentru rochia asta! Iar cele trei domnişoare de onoare... sau, de fapt, atunci vor fi doar două şi o doamnă.

– Nu pot să mă imaginez doamnă, spuse Mac şi muşcă din felia de pizza.

– Mă gândesc la levănţică. Stiluri diferite, însă aceleaşi tonuri de culoare. Înclin spre nuanţe de alb şi levănţică pentru flori. Dulci şi romantice. Lumânări albe pese tot.

– Un amestec de flori adevărate, de mătase şi din pastă de zahăr, pe tort, spuse Laurel.

– Da! Uite, Parker ia notiţe. Parker ia notiţe pentru nunta mea.

– Bineînţeles că iau.

– Aş vrea să programez şedinţa foto pentru logodnă într-o seară din săptămâna viitoare, îi spuse Mac. Aş vrea să fac asta noaptea – e sexy şi de atmosferă. În grădini, aici.

– În grădini. E perfect. Am cele mai bune prietene din univers.

– Aş vrea să vin şi eu la probă, adăugă Mac. Să vă fac poze ţie şi mamei tale.

– Ar trebui să o faci aici. Laurel sorbi din şampanie. Putem aranja aici prima probă şi aducem şi parurile; nu-i aşa, Parker?

– Am putea. Ideea îi aduse lui Parker un zâmbet pe chip. Sigur că am putea.

– Atunci, Mac ar putea să facă pozele, iar mama ta va participa la prima consultaţie oficială, va discuta despre lucrurile pe care le-aţi ales deja şi despre cele asupra cărora încă ezitaţi.

– Chiar e o idee bună, hotărî Parker.

– Din când în când mai am şi de-astea.

– Am putea să o facem să se simtă extraordinar, adăugă Mac. Pe mama ta. Tratamentul pentru clienţii VIP ai Vows.

– I-ar plăcea. Şi mie mi-ar plăcea. Iar plâng. Laurel îi întinse Emmei încă o batistă. Gândeşte-te la pantofi.

– La pantofi?

– La pantofi care să meargă cu rochia.

– Ah! Pantofi.

– Vezi, nimeni nu plânge când vine vorba de pantofi. Eu aş alege ceva foarte puţin lucios, doar cu o mică tentă sexy şi extraordinari.

– Trebuie să mergem la cumpărături. Nici tu nu ai pantofi de nuntă, nu-i aşa, Mac?

– Nu încă.

– Safari pentru pantofi de nuntă! strigă Emma. Ah, ce o să ne mai distrăm.

– Aşteaptă până vine vremea să alegi invitaţii, cartele pentru locuri şi tot ce mai trebuie ca să devii obsedată de fonturi. N-am crezut vreodată că o să devin obsedată de fonturi, spuse Mac dând din cap. Însă am devenit. E ca un drog. Ţi-am văzut privirea, McBane. Mac arătă cu degetul. Aerul acela de superioritate amuzată. Ca şi când te-ai gândi că nu vei ajunge niciodată atât de jos ca mine. Însă ţi se va întâmpla şi ţie. Bagă la cap ce-ţi spun. Într-o zi, fonturile îţi vor bântui visele.

– Chiar nu cred asta. Şi, oricum, nu mă mărit mâine.

– Doar nu crezi că într-o zi, tu şi Del... începu Emma.

– Avem doar o lună de când ieşim împreună.

– Irelevant, răspunse Mac. Vă ştiţi de-o viaţă.

– Şi îl iubeşti, încheie Emma.

– Nu mă gândesc la asta.

– La faptul că îl iubeşti, întrebă Parker, sau să petreci restul vieţii tale cu el?

– Nu... nu mă gândesc atât de departe.

– Gata, ordonă Parker.

– Chiar e greu.

– Gata ce? Emma privi când la una, când la cealaltă. Ce e greu?

– Laurel nu spune ceea ce ar fi spus dacă el n-ar fi fost fratele meu. Mă insulţi.

– Nu! La naiba, Parker, asta e trişare.

– Nu, e doar părerea mea. Ar trebui să plec?

– Acum, opreşte-te. Laurel se încruntă şi mai sorbi o gură de şampanie. Mereu ai jucat murdar. Bine, bine. Bine. Da, îl iubesc. L-am iubit dintotdeauna, iar asta face lucrurile foarte nesigure; poate că asta înseamnă să *gândeşti prea departe*. Însă nu mă simt aşa, mai ales că am petrecut o parte semnificativă a vieţii mele încercând să nu-l mai iubesc. Şi nu am putut. Deci da, dacă ajungem să vorbim despre restul vieţii noastre, m-aş arunca cu capul înainte, cu picioarele în faţă sau cum vreţi să-i spuneţi. Numai că e nevoie de doi oameni ca să se ajungă acolo.

– Şi el de ce nu te-ar iubi? întrebă Emma.

– Bineînţeles că mă iubeşte. Ne iubeşte pe toate. Acum, se poartă diferit cu mine, însă nu în esenţă... Dumnezeule, era înjositor, chiar şi în faţa prietenelor ei cele mai bune. E greu să iubeşti pe cineva mai mult decât eşti iubit, la rândul tău, dar trebuie să fac faţă. Sentimentelor mele, responsabilităţii.

– Înţeleg asta, o compătimi Mac şi îi strânse mâna. L-am lăsat pe Carter să se simtă aşa. Nu voiam să mă îndrăgostesc, nu voiam să fac saltul ăsta, aşa că am continuat să dau înapoi. Ştiu că l-am rănit.

– Eu nu mă simt rănită. Sau poate doar puţin, însă e posibil să fie vorba doar despre mândrie. Sunt fericită pentru ce avem. Ştiu că, poate, mai târziu, nu voi mai fi la fel de fericită, însă am primit mai mult decât m-am aşteptat.

– Sunt surprinsă să aud că ai aşteptări atât de mici, comentă Parker. Mereu ai ţintit sus.

– Când vine vorba de lucru şi de competiţie. Însă nu poţi ţinti

iubirea, nu-i aşa? Nu o poţi pretinde ca şi când ar fi un premiu sau un joc. Ne-am jucat de-a Ziua Nunţii. Acum, asta e afacerea noastră. Dar când vine vorba de noi înşine, nu e vorba de vreun joc sau de serviciu. Eu nu am nevoie nici de rochie, nici de inel, nici de fonturi, adăugă ea, zâmbind către Mac. Însă am nevoie să ştiu că eu sunt aceea. Nu trebuie să mă străduiesc să devin aceea pentru el. Pur şi simplu, trebuie să fiu.

– E inteligent ce spui, murmură Emma.

– Până acum nu a avut vreo „aceea“, îi spuse Parker. Aş fi ştiut.

– Nici măcar Cherise McConnelly?

– Dumnezeule! Parker se prefăcu scârbită. Nu ştiu ce a fost în capul lui. În afară de asta, adăugă ea, privind fruntea încruntată a lui Laurel.

– Dacă mă gândesc la Cherise, aş spune că gusturile lui s-au îmbunătăţit considerabil de când e cu mine. Laurel mai luă o felie. Deci omul are o şansă!

capitolul 13

Când Jack şi Del se aşezară la bar, la Willows, barmaniţa veni spre ei.

– Se pare că am parte de o dublă azi.

– Ce faci, Angie?

– Nu mă plâng, iar asta e tot ce pot spune pentru jumătate dintre cei care se cocoaţă pe scaunele astea. Ce vă aduc?

– Pellegrino, comandă Del.

– Iar eu iau un Sam Adams.

– Imediat. Aţi trecut doar să beţi ceva? întrebă ea, lăsând un pahar sub robinet şi adăugând gheaţă într-o cupă cu apă.

– Da, doar eu, răspunse Jack. El are întâlnire.

– Da? Şi cine e norocoasa din seara asta?

– Iau cina cu Laurel.

– McBane? O umbră uşoară de surpriză apăru în ochii lui Angie. Întâlnire pe bune?

– Da.

– Ce schimbare! Ştiindu-i preferinţele lui Del, adăugă o felie de lămâie verde în apa minerală, apoi lăsă ambele pahare pe bar. Auzisem nişte zvonuri, însă am crezut că sunt doar vorbe goale.

– De ce?

– Pentru că o cunoşti pe Laurel de douăzeci de ani şi nu aţi ieşit niciodată împreună. N-am mai văzut-o de mult, însă aud că-i merge foarte bine afacerea.

– Da, aşa e, îi merge bine.

– Am fost acolo la vreo două nunţi. Excelent. Datorită surorii tale, nu-i aşa? adăugă Angie în timp ce ştergea barul cu un şervet alb. De prima mână. Încă ne lipseşte Laurel pe aici. Cel mai bun cofetar pe care l-am avut. Jack, ce face Emma şi cum merg planurile de nuntă?

– Se simte minunat. Şi-a găsit rochia, care se pare că arată ca-n poveşti.

– Poate că e ceva în apă acolo. Întâi Mac, apoi Emma. Făcu cu ochiul către Del şi îi lovi uşor paharul cu degetul. Ai grijă ce bei. Se îndepărtă de bar, ca să servească alt client; Jack izbucni în râs.

– Nu fi atât de surprins, frăţioare. Jack întinse paharul în direcţia lui Del. E în firea lucrurilor.

– Ieşim împreună doar de o lună, iar planurile de nuntă sunt în firea lucrurilor?

Jack ridică din umeri.

– Mac, Emma şi Laurel. E ca un joc triplu de-a căsătoria.

– Laurel nu gândeşte aşa. N-aţi spus voi că ne cunoaştem de douăzeci de ani? Nunţile sunt o afacere. Iar ea e o femeie de afaceri. O femeie serioasă şi ambiţioasă.

– La fel sunt şi celelalte. Oamenii serioşi şi ambiţioşi se căsătoresc şi ei. Îl studie pe Del peste marginea paharului. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap asta?

– *Mi-a trecut prin cap* e un termen evaziv, încercă Del. Încă ne obişnuim cu schimbarea din relaţia noastră. Nu mă opun căsătoriei. De fapt, sunt chiar un mare fan al acestei instituţii. Doar că nu m-am gândit niciodată serios şi personal la asta.

– Poate a venit vremea să schimbăm puţin rolurile, dacă îmi amintesc ce urât ai făcut când ai aflat că eu şi Emma suntem împreună. Care sunt intenţiile tale faţă de cea care îmi e ca o soră?

– Vreau să iau cina cu ea.

– Şi mai târziu să profiţi de ea?

– Aş fi prost să n-o fac. Ne place această nouă etapă. E... nouă, spuse el. Pentru amândoi. E importantă pentru mine şi a fost mereu. Ştii asta. Însă acum e importantă în sens diferit. Totuşi, nu am de gând să o angajez pe sora mea să-mi organizeze nunta.

– Niciodată sau nu acum?

– Dumnezeule, Jack! Simţindu-şi gâtul uscat brusc, Del sorbi lung din paharul cu apă.

– E o întrebare firească.

– Aveţi numai nunţi în cap, mârâi Del. Poate chiar e ceva în apa aia. Oricum, nu ştiu. Nu m-am gândit încă la aşa ceva. Iar acum nu mă pot gândi la altceva. O cunosc pe Laurel. Nu se gândeşte la căsătorie şi, cu siguranţă, nu s-ar gândi doar pentru ca să fie în ton cu Mac şi cu Emma. Vorbim despre o fată care a plecat singură la New York şi la Paris ca să studieze. La naiba, chiar se gândea serios să se mute la Paris, a lucrat acolo să strângă bani pentru asta, când...

– Da, ştiu. Scânteia de ironie se stinse din ochii lui Jack. Totul s-a schimbat după ce au murit părinţii voştri.

– Atunci şi-a lăsat deoparte planurile pentru Paris. Nu uitase asta; şi nu va uita niciodată. N-ar fi lăsat-o pe Parker la greu. Şi, dacă mă gândesc bine, cred că a rămas şi pentru mine. Atunci ideile lui Parker le-au vrăjit pe toate.

– Planurile se mai schimbă.

– Da, planurile se mai schimbă, însă ce vreau să spun este că Laurel

a avut întotdeauna propria ei direcţie, şi-a urmat întotdeauna instinctul, nu tendinţele generale. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, acum ar fi locuit într-un apartament boem şi stilat din Paris şi ar fi avut propria ei cofetărie.

– Nu cred. Jack dădu din cap. Cred că ele patru sunt legate prea strâns una de alta. La New York poate, însă nu în Europa. Lanţurile celorlalte trei sunt prea puternice.

– I-am spus şi eu acelaşi lucru nu demult, pe jumătate în glumă.

Jack mâncă o migdală din platoul pe care îl lăsă Angie pe bar.

– Credeam că nu am nevoie de asta, când eu şi Emma am schimbat direcţia. Însă locuiesc acolo, deci sunt şi eu amestecat în povestea asta. E ca un fel de legătură telepatică. Uneori e puţin ciudat, ca să spun drept. Ridică berea. Asta e dragostea, puternică şi profundă.

– Mereu a fost aşa. Del rămase o clipă pe gânduri. Cred totuşi că Laurel nu are asemenea idei, însă, dacă ar fi aşa, celelalte trei ar şti. Ai putea să afli tu de la Emma.

– Nici gând. Nici măcar pentru tine. Dacă aş începe, aş stârni o discuţie despre ceea ce cred eu despre voi, despre cum aş putea să te trag eu *pe tine* de limbă şi aşa mai departe. Jack luă încă o migdală. Ar fi o nebunie.

– Ai şi tu dreptate. Oricum, n-am face decât să creăm un precedent. E O.K. aşa. S-o lăsăm baltă. Totul merge bine, parcurgem un drum neted; de ce să încercăm alte benzi?

Jack zâmbi.

– Aşa credeam şi eu despre mine şi Emma.

– Încetează cu asta!

– Trebuie să recunosc că e amuzant să te înţep în punctele vulnerabile. Că tot vorbim despre mine şi Emma, o să ne fii cavaler de onoare, da?

– Sigur. Nici nu mă gândesc altfel.

– Bine. Eu cam atât am de făcut. În rest, nu trebuie decât să zâmbesc şi să spun că e minunat atunci când îmi povestesc ce idei le-au mai venit pentru nuntă. Parker mi-a spus că treaba mea e să organizez luna de miere, apoi mi-a dat datele de contact ale unui agent de voiaj despre care spune că e cel mai bun... şi un pachet întreg pentru Bora-Bora, deoarece ştie că Emma şi-a dorit mereu să meargă acolo; în plus, e un loc exotic şi romantic. Deci mergem acolo.

Del îl studie nedumerit pe Jack prin paharul cu apă minerală.

– Vrei să mergi în Bora-Bora?

– Ştii că vreau. Imediat ce am studiat pachetul cu oferta, m-am gândit că da, într-adevăr, ăsta e locul ideal. Surioara ta e puţin cam înfricoşătoare, Del.

– Da, poate să fie.

– Carter a primit un pachet pentru Toscana, care include şi discurile „Învăţaţi limba italiană“, pentru amândoi.

Începu să râdă.

– Înseamnă să ai grijă de tot.

– Se pare că da. Trebuie să fug. Am primit un e-mail înainte să plec de la birou. Emma are chef de gătit.

– Fac eu cinste cu bere în locul tău.

– Mulţumesc.

– Jack? Arăţi bine în costumul de ginere.

– Şi mă simt bine în el. Cine ar fi crezut? Ne vedem mai târziu.

Nu doar căsătoria îl prindea, îşi spuse Del, ci întreaga viaţă cu Emma, pe care, după cum observa şi el cu uşurinţă, şi-o construia acum Jack. Casa şi familia, cina în familie la sfârşitul unei zile lungi. Probabil vor avea nevoie de un spaţiu mai mare în căsuţa lor de oaspeţi. Îl ştia pe Jack şi era sigur că o să vină cu o idee.

Domeniul lor se transforma într-un fel de mare familie. Del se gândi că aşa ceva le-ar fi plăcut şi i-ar fi distrat pe părinţii lui.

– Masa dumneavoastră e gata, domnule Brown, spuse ospătarul venind la bar. Doriţi să vă aşezaţi sau aşteptaţi aici la bar?

Se uită la ceas. Laurel întârzia; sau Mac, care o lăsa acolo în drum spre o şedinţă foto, întârzia.

– Trebuie să apară. Mă aşez la masă.

Se hotărî să meargă înainte şi să comande o sticlă de vin; abia se hotărî ce să aleagă, când îşi auzi numele.

– Ia uite pe cine văd!

– Deborah! Se ridică să o salute şi o sărută prieteneşte pe femeia pe care o cunoştea de atâţia ani. Arăţi minunat. Cum o duci?

– Minunat. Îşi dădu pe spate părul roşu. Abia m-am întors după o şedere de două luni în Spania – ultimele două săptămâni la Barcelona.

– Afaceri sau plăcere?

– Ambele, foarte mult din ambele. Mă întâlnesc cu mama şi cu sora mea, să povestim ca între fete. Eu am venit devreme, ca de obicei; ele întârzie, ca de obicei.

– Stai jos, aşteaptă cu mine.

– Mi-ar plăcea, Delaney. Îi oferi un zâmbet strălucitor, în timp ce el îi trase un scaun. Nu ne-am mai văzut de... când? Cred că de la balul din primăvară. Ce-ai mai făcut?

– Nimic care să se compare măcar cu Barcelona. Ospătarul aduse sticla cu vin, iar Del privi eticheta şi dădu aprobator din cap.

– Pune-mă la curent. Cine face ce şi cu cine? Care e ultima bârfă?

Del zâmbi, în timp de degusta vinul pe care i-l turnase chelnerul.

– Cred că pentru asta o să ai nevoie de mama şi de sora ta. E perfect, îi spuse el chelnerului, apoi făcu un semn către paharul din faţa lui Deborah.

– Eşti prea discret. Mereu ai fost aşa. Sorbi din vin. Şi încă ai gusturi excepţionale la vin. Hai, spune ceva! Se zvoneşte că Jack Cooke e logodit. Confirmă sau infirmă.

– Asta pot să confirm. El şi Emmaline Grant au stabilit data nunţii pentru primăvara următoare.

– Emma? Serios? Să bem pentru ei. Ridică paharul. Zeci de femei vor fi în doliu. Sunt total pe dinafară. Nici nu ştiam că sunt împreună.

– Da, totul a mers foarte rapid încă de la început.

– Mă bucur pentru ei. Ţie nu ţi se pare ciudat? Adică, Emma îţi e ca o soră, iar Jack este cel mai bun prieten al tău.

– Am stat câteva clipe pe gânduri, recunoscu el, însă arată bine împreună. Povesteşte-mi despre Barcelona. Nu am fost niciodată.

– Trebuie să mergi. Plajele, mâncarea, vinul. Atmosfera romantică, spuse ea zâmbindu-i.

Râdeau, aplecaţi unul spre celălalt, peste masă, când Laurel îşi făcu apariţia. Se opri brusc, ca şi când s-ar fi izbit de un perete de sticlă... şi ea stătea pe partea greşită.

„Pare atât de relaxat“, se gândi ea. Nu, *ei* păreau atât de relaxaţi, de minunaţi... amândoi. Dacă Mac ar fi intrat cu ea, ar fi putut să facă o fotografie, să surprindă acea clipă, acea imagine a doi oameni frumoşi care beau vin şi râd la lumina unei lumânări.

Toţi ar fi putut crede că sunt un cuplu, că se potriveau perfect, că erau pe aceeaşi lungime de undă.

– Salut, Laurel.

– Salut, Maxie. Laurel încercă să-i zâmbească chelneriţei. Văd că e o noapte agitată.

– Mie-mi spui? Maxie îşi dădu ochii peste cap. Nu ştiam că vii. Îţi găsesc o masă.

– De fapt, mă întâlnesc cu cineva.

– Ah, bine. Vezi să nu te vadă Julio. Făcu cu ochiul în timp ce vorbea despre bucătar. Ar fi tentat să te târască înapoi în bucătărie într-o astfel de noapte. Ne lipseşti.

– Mulţumesc.

– Trebuie să fug. Vorbim mai târziu.

Ea dădu din cap, apoi se strecură până la baie să se liniştească. E o

prostie, gândi ea, e o prostie să îşi piardă cumpătul doar pentru că Del bea ceva cu o prietenă. E o prostie să se simtă inferioară doar pentru că, în urmă cu câţiva ani, lucrase în bucătăria de aici în loc să stea la o masă. Ar fi făcut un desert minunat pentru un cuplu precum Delaney Brown şi Deborah Manning.

– Nu e nimic rău în asta, mârâi ea şi scoase luciul de buze, în timp ce se mustra în oglindă. Era mândră de slujba pe care o avusese aici şi de banii pe care îi câştigase ca să ajute la lansarea Vows. Era mândră de talentul ei şi de faptul că acel talent îi permisese să aibă propria afacere, să-şi câştige existenţa, să creeze ceva ce-i făcea fericiţi pe oameni.

Îşi purta singură de grijă, îşi croise singură un drum, ceea ce ea considera a fi cel mai important.

Însă o duruse, fără să vrea, să constate că, într-un fel, întotdeauna va fi de partea greşită a acelui perete de sticlă.

– Nu contează. Îşi refăcu luciul de pe buze şi trase aer în piept. Chiar nu contează.

Încrederea, îşi aminti ea, era ca luciul de buze – tot ce trebuia să faci era să te dai cu el. Ieşi din baie, se întoarse în sală şi se îndreptă spre masă.

Da, se gândi ea, era un ajutor considerabil să vadă cum ochii lui Del se umplură de căldură când o văzură. Se ridică şi întinse mâna către ea, iar Deborah se întoarse şi ridică privirea.

Laurel îşi dădu seama de încercarea ei rapidă de a-i asocia chipul cu un nume. La urma urmei, ea şi Deborah nu frecventau aceleaşi cercuri.

– Laurel, ţi-o aminteşti pe Deborah Manning, nu-i aşa?

– Sigur. Salut, Deborah.

– Laurel. Îmi pare bine să te revăd. Del tocmai îmi povestea despre Emma şi Jack. Cred că plănuieşti un tort spectaculos.

– Am nişte idei.

– Mi-ar plăcea să le aud. Nunţile sunt un motiv de distracţie. Vrei să stai jos? Del, mai e nevoie de un pahar.

Spre meritul ei, Deborah îşi dădu seama imediat cum stătea treaba, iar pielea ei fără pată se înroşi.

– Sunt o idioată. Râse şi se ridică în picioare. Del te aştepta, de fapt, pe tine. A fost drăguţ din partea lui să-mi ţină companie.

– E în regulă. „Uite ce matură sunt“, se gândi Laurel. Rămâi şi termină-ţi vinul. Mai aducem un scaun.

– Nu, nu. Le aşteptam pe mama şi pe sora mea. Mă duc să le sun, să mă asigur că nu mi-au tras ţeapă. Del, mulţumesc pentru vin.

– Mi-a părut bine să te revăd, Deborah.

– Şi mie. Distracţie plăcută!

Se îndepărtă, însă Laurel îi surprinse privirea nedumerită.

– Am întârziat, zise ea pe un ton vesel. E în întregime vina lui Mac.

– A meritat aşteptarea. Îi trase scaunul. Arăţi minunat.

– Şi tu la fel.

Cu eficienţa pentru care era renumit acel restaurant, un ospătar luă paharul lui Deborah, îl înlocui şi îi turnă lui Laurel vin în pahar. Ea sorbi şi înclină capul. Foarte bun.

Luă meniul pe care i-l oferi chelnerul, însă nu-l deschise.

– Salut, Ben.

– Salut, Laurel. Am auzit că ai venit.

– Ce e bun în seara asta?

– Peşte cu crab, în vin alb, cu orez cu iasomie şi sparanghel.

– Asta aleg. Şi o salată mică.

– Şi eu la fel, spuse Del. Ce altceva mai e bun?

– Poate vă place fileul de porc cu sos de miere şi ghimbir. Se serveşte cu cartofi prăjiţi şi cu tocăniţă de legume la cuptor.

– Perfect. Şi vreau şi salată.

– Alegeri excelente.

Nici nu plecă bine chelnerul, că apăru un altul, care le aduse specialitatea restaurantului: pâine cu măsline şi sos.

– Serviciul e întotdeauna excelent aici, spuse Del. E mai plăcut cu tine.

– Ne place să avem grijă, zise ea şi îşi înmuie pâinea în sos.

– Am uitat că şi tu ai lucrat aici; nu m-am gândit la asta când am sugerat să luăm cina în acest local. Trebuie să luăm desert, să-ţi verifici înlocuitorul.

– Cred că vorbim deja de înlocuitorul înlocuitorului meu.

– După ce ai avut ce e mai bun e greu să te mulţumeşti cu mai puţin. Nu ţi-e dor de loc? De lucrul în echipă? Adică de energie, de haosul controlat.

– Nu e întotdeauna controlat. Şi nu mi-e dor. Îmi place să am spaţiul meu, iar orarul de la restaurant e îngrozitor.

– Parcă acum ai mai mult timp!?

– Măcar e timpul meu, iar asta face diferenţa. Ah, se pare că au apărut mama şi sora lui Deborah. Ridică paharul către masa de lângă, iar Del le zări pe cele trei femei care se aşezau.

– Nu cred că au întârziat sau, cel puţin, nu prea mult. Ea are tendinţa să vină mai devreme.

– Aşa e. „Natural, simplu, *matur“;* Laurel se felicită. Ai ieşit cu ea.

– Puţin, cu mult timp în urmă. Înainte să se mărite.

– Sper că nu ai ieşit cu ea cât era măritată. După divorţ?

El dădu din cap.

– Am reprezentat-o la divorţ. Nu ies cu clienţii şi am o politică în privinţa ieşirii cu foşti clienţi, în cazuri de divorţ. E o idee proastă.

– Penny Whistledown. Laurel arătă cu degetul spre el. Îmi aduc aminte că i-ai rezolvat divorţul *şi* ai ieşit cu ea după vreo doi ani.

– Tocmai de-asta spun că e o idee proastă.

– Era atât de insistentă. Dacă nu te găsea acasă sau la birou, suna acasă, se plângea la Parker şi o întreba unde eşti. Sorbi din nou din vin. Asta, domnule avocat, a fost o eroare gravă de judecată din partea ta.

– Recunosc că sunt vinovat. Şi tu ai avut câteva.

– Aha. Însă stau departe de bărbaţii insistenţi.

– Erori de judecată. Drake, nu, Deke, sau ceva asemănător. Câte tatuaje avea?

– Opt, cred. Sau nouă. Dar el nu se pune. Aveam şaisprezece ani şi speram să-mi scot părinţii din sărite.

– M-ai scos pe mine din sărite.

Ea îşi arcui sprâncenele.

– Serios?

– Serios. L-am văzut atunci aproape toată vara, în tricourile lui cu mânecile rupte şi în bocanci de motociclist. Avea un cercel şi cred că-şi exersa zâmbetul în oglindă.

– Îl ţii minte mai bine ca mine. Făcu o pauză când Ben veni cu salatele şi le umplu din nou paharele cu vin. Ştim prea multe despre trecutul celuilalt. Ar putea fi periculos.

– Nu o să-l folosesc pe-al tău împotriva ta dacă nici tu n-o vei face.

– Da, aşa e cinstit, spuse ea. Ştii, oamenii se întreabă ce facem, ce se întâmplă cu noi.

– Care oameni?

– Aici, în seara asta. Oameni care te cunosc, spuse şi îşi înclină uşor capul către masa unde cele trei femei se prefăceau că nu vorbeau despre ei. Şi oameni care mă cunosc.

– Te deranjează?

– Nu. Nu prea. Poate doar puţin. Ridică din umeri şi se concentră asupra salatei. E destul de firesc, mai ales când unul dintre noi e un Brown, din familia Brown din Connecticut.

– Aş spune că e destul de firesc, pentru că stau aici cu cea mai frumoasă femeie din restaurant.

– Bine. Asta a fost bună. Un standard popular.

El îşi puse mâinile peste ale ei.

– Ştiu la cine mă uit.

Ea îşi întoarse mâna şi îşi împleti degetele cu ale lui.

– Mulţumesc.

„Lasă-i să se mire“, se gândi ea. „Lasă-i să vorbească.“ Avea ceea ce-şi dorise dintotdeauna.

Terminară de mâncat, gustară unul din farfuria celuilalt, băură vinul acela bun, vorbind vrute şi nevrute. Mereu putuseră să vorbească deschis, îşi spuse Laurel, despre tot şi despre toate. Iar ea descoperi că reuşeşte să aşeze acel perete de sticlă şi în jurul lor, să se izoleze de toată lumea din exterior şi să savureze timpul petrecut împreună şi cina.

Ben aduse pe masă minisufleuri.

– Salutări din partea lui Charles, cofetarul. A auzit că eşti aici şi dorea să facă ceva special pentru tine. E destul de emoţionat, adăugă Ben, coborând vocea în timp ce se aplecă spre ea.

– Serios?

– Eşti foarte bună, Laurel. Dacă vrei altceva...

– Nu, astea sunt minunate. Sunt foarte frumoase, spuse şi gustă întâi din prăjitura de ciocolată, acoperită cu frişcă. Închise ochii şi zâmbi. Minunată. Încearcă şi tu, îl îndemnă pe Del, apoi o luă pe cea cu vanilie. Excelentă.

– Ar vrea să vină să te cunoască.

– N-ar fi mai bine să mă duc eu la bucătărie? După ce termin de mâncat astea.

– I-ai face o mare bucurie. Mulţumesc, Laurel.

O luă şi pe ultima, iar Ben se îndepărtă.

– Mmm, cea cu lămâie e excepţională. O combinaţie între tartă şi prăjitură.

– Un Brown, din familia Brown din Connecticut. Asta ai spus înainte, repetă el împărţindu-şi sufleurile cu Laurel. Dar sunt împreună cu Diva Deserturilor.

– Diva Deserturilor. Izbucni în râs, apoi se opri şi zâmbi. Îmi place. Poate îmi deschid şi o firmă. Dumnezeule, mâine o să trebuiască să lucrez ca o apucată, însă nu vreau să-l rănesc, adăugă ea, apoi mai luă o înghiţitură. Mă duc câteva minute în spate.

– Vin cu tine.

– Eşti sigur?

– N-aş pierde aşa ceva, spuse el, apoi se ridică şi o luă de mână.

– Cred că nu mai e aşa nebunie acum, comentă ea. Agitaţia de la cină s-a cam terminat. Însă nu atinge nimic. Julio poate fi nebun. Dacă te

ameninţă să te facă file, ca pe un păstrăv, să n-o iei personal.

– Îl cunosc pe Julio. L-am întâlnit de mai multe ori când am venit la masă.

Laurel îl privi pe Del, în timp ce se pregăteau să intre în bucătărie.

– Atunci nu-l cunoşti pe Julio.

Deschise uşa.

Linişte, spusese ea. Însă se pare că aveau definiţii diferite pentru acest termen. Oamenii se agitau încolo şi încoace, după cum i se părea lui Del, iar nivelul zgomotului – vocile ridicate, sunetul vaselor, zumzăitul ventilatoarelor, scârţâitul cuţitelor şi sfârâitul grătarului – era uriaş

Aburul se ridica în aer, gros şi încărcat de căldură şi de tensiune.

Lângă cuptorul enorm, Julio stătea cu şorţul şi boneta de bucătar, înjurând în mai multe limbi.

– Nu se poate hotărî? tună el. Are nevoie de mai mult timp? strigă cu un accent spaniol care străpunse aerul, deja în fierbere. Nu vrea ciuperci, vrea mai mulţi morcovi. Cretini! Unde e farfuria mea, la dracu?!

– Nimic nu s-a schimbat, spuse Laurel suficient de tare cât să se facă auzită.

El se întoarse; un bărbat uscăţiv, cu sprâncene negre şi groase deasupra ochilor căprui.

– Nu vorbi cu mine.

– Nu am venit aici să vorbesc cu tine. Se întoarse şi se apropie de tânărul care se oprise din turnat sos de zmeură pe o felie de tort de ciocolată, aşezată pe o farfurie de desert. Tu trebuie să fii Charles.

– Nu vorbi cu el până nu termină ce are de făcut. Ce crezi, că e club aici?

Ochii lui Charles se mişcară pe chipul lui frumos, de culoarea cafelei proaspăt măcinate.

– Te rog. Doar un minut.

Termină de aranjat farfuria pe care împrăştie câteva fructe de pădure şi adăugă câteva fursecuri subţiri în jurul unei tarte. Ca şi când ar fi urmat un semnal secret, o chelneriţă apăru, luă desertul şi ieşi.

– Sunt foarte fericit să te cunosc. Foarte fericit.

– Sufleurile tale au fost minunate – mai ales cele cu lămâie. Mulţumesc.

Del observă cum chipul i se lumină, ca şi când Laurel aprinsese un bec.

– Ţi-au plăcut? Când am aflat că eşti aici, am vrut să fac ceva pentru tine. Cele cu lămâie. Ţi-au plăcut cele cu lămâie?

– Mai ales cele cu lămâie. Consistente şi, în acelaşi timp,

răcoritoare.

– Încă nu sunt în meniu. Sunt noi. Am tot lucrat la reţetă.

– Cred că ai perfecţionat-o. N-ai vrea să împarţi reţeta?

– Tu... I se tăie respiraţia. Vrei reţeta mea? O scriu imediat. O scriu pentru tine, domnişoară McBane.

– Laurel.

– Laurel.

Lui Del i se păru că tânărul îi rostise numele ca pe o rugăciune. Când alergă să ia reţeta, Laurel se întoarse către Del.

– Vin imediat.

După ce ea dispăru împreună cu Charles, Del îşi băgă mâinile în buzunare şi aruncă o privire în jur. Julio, care bea rapid apă dintr-o sticlă, îl zări.

– Medalioane de porc.

– Aşa este. Au fost excelente.

– Domnul Brown. Julio îl recunoscu, apoi o privi pe Laurel, apoi din nou pe Del. Hmm, spuse el.

Roti capacul sticlei de apă, apoi se îndreptă spre Laurel, care vorbea cu Charles.

– Încă sunt supărat pe tine.

Ea ridică din umeri.

– Ai plecat din bucătăria mea.

– Te-am anunţat cu mult timp înainte *şi* mi-am răpit din timpul personal ca să-mi instruiesc înlocuitorul.

– Înlocuitorul tău. Înjură şi tăie aerul cu mâna. Nu era bun de nimic. A şi plâns.

– Unii mai fac şi asta când te iei de ei.

– N-am nevoie de plângăcioşi în bucătărie.

– Ai noroc cu Charles. Eşti şi mai norocos că rămâne şi te suportă.

– E bun. Nu plânge. Şi nu răspunde.

– Lasă-i timp. O să-ţi aduc reţeta aceea, Charles. Cred că e un schimb bun.

O băgă în buzunar pe cea primită de la el.

– Mulţumesc că ai venit. Înseamnă mult pentru mine.

– Ne mai vedem. Îi strânse mâna, apoi se întoarse la Julio. Peştele a fost excepţional. Îl sărută pe obraz. Ticălosule!

El izbucni într-un râs la fel de puternic ca înjurăturile sale.

– Poate te iert.

– Poate te las. Noapte bună.

Del îi mângâie spatele în timp ce ieşeau.

– Ai făcut un gest foarte frumos.

– Pot să fiu şi drăguţă.

– Eşti ca sufleul de lămâie, Laurel. Combinaţia perfectă de tartă şi prăjitură.

Îi duse mâna la buze, iar ea îi făcu cu ochiul.

– Ei bine, cineva va fi foarte norocos în seara asta.

– Asta şi speram.

capitolul 14

Mişcându-se cât putea de încet prin beznă, Laurel se strecură până la baie să se schimbe în maioul sport şi colanţi. Mereu îşi pregătea costumul de gimnastică cu o noapte înainte, când rămânea la Del.

Asta ar fi făcut şi Parker, îşi spuse ea în timp ce se schimba.

Îşi strânse părul, îşi puse şosetele, apoi îşi luă pantofii sport în mână. Când întredeschise uşa, scoase un strigăt de surprindere. Del stătea pe o parte a patului, luminat de veioză.

– Ce, de ce te-ai trezit? Nu am făcut zgomot.

– Te duci la gimnastică? Bună idee. Mă schimb, şi vin şi eu.

Pentru că tot se trezise, Laurel se aşeză pe pat să se încalţe cu pantofii.

– Poţi să laşi aici din lucruri pentru data viitoare.

El zâmbi.

– Unii din trib sunt sensibili la astfel de lucruri.

– Eu nu sunt.

– E bine. Nici eu nu sunt. E mai simplu aşa, spuse uitându-se la ceas şi clipind. Aproape.

– Poţi să te culci. N-o să te împiedic şi nici n-o să te consider o mămăligă. Sau prea leneş.

El o privi chiorâş.

– Ne vedem la sală.

– Bine.

Ieşi, gândindu-se că e un mod minunat să înceapă ziua. Să îl tachineze pe Del, apoi o oră de gimnastică, un duş fierbinte, cafea proaspătă şi o zi de lucru în faţă. Era chiar perfect.

În sală o găsi pe Parker, care deja lucra la CNN.

– Bună dimineaţa strigă ea.

– ’Neaţa. Pari foarte veselă.

– Şi mă simt foarte veselă. Laurel luă o saltea de pe raft şi o desfăcu pe podea pentru exerciţiile de încălzire. Vine şi Del la sală.

– Deci de-aia eşti atât de veselă. Cum a fost la cină?

– Bine. Mai puţin că...

– Ce?

Laurel privi către uşă.

– Nu ştiu cât de rapid e. Îţi spun mai târziu.

Se întinse şi studie exerciţiile pe care le făcea Parker. Pantalonii maro şi maioul cu flori erau practice şi feminine.

– Poate ar trebui să îmi cumpăr un costum nou de gimnastică. Ale mele încep să arate cam uzate.

Se îndreptă către celălalt aparat.

– De cât timp eşti aici?

– De vreo treizeci de minute.

– Ar trebui să te prind din urmă.

– Nici o şansă, ajung la al cincilea kilometru şi trec la pilates.

– Şi eu pot să fac cinci, apoi, cât timp faci tu pilates, eu fac yoga. Poate chiar o să fac şase. Am mâncat sufleu noaptea trecută.

– Şi a meritat kilometrul în plus?

– Da. Au un cofetar foarte bun la Willows.

– Charles Barker.

– Tu ştii chiar tot ce mişcă?

– Da, răspunse Parker, zâmbind cu satisfacţie. Şi gata al cincilea kilometru.

Parker şterse aparatul, schimbă postul de ştiri de la radio cu unul de muzică.

– Bună dimineaţa, doamnelor.

Îmbrăcat în pantaloni antici şi cu un tricou uzat, Del îşi luă o sticlă de apă, încă una pentru Laurel, apoi se îndreptă spre aparatul lui Parker.

– Mulţumesc, spuse ea când îi lăsă apa.

– Trebuie să fii hidratată. Ea ce-a făcut?

– Parker? Cinci. Eu fac şase.

El urcă pe aparat şi fixă programul.

– Eu sunt pentru şapte, dar n-am nimic împotrivă ca tu să faci şase. Şi nici nu te consider o mămăligă.

– Şapte? Dădu din cap. Perfect.

Ce spirit de competiţie, îşi spuse Parker în timp ce se întindea pe saltea, să înceapă să-şi lucreze muşchii. Nu putea să-i învinuiască pentru asta. Şi ea era la fel şi deja îşi dorea să mai facă doi kilometri în plus, doar ca să nu se lase mai prejos.

Arătau atât de bine împreună. Oare îşi dădeau seama? Nu doar fizic, îşi spuse ea, în timp ce făcea foarfeca, ci prin felul în care se mişcau, legătura dintre ei.

Îşi dorea să le fie bine împreună. Mai mult, îşi dorea atât de mult să le fie bine împreună, încât era aproape dureros.

Îşi dorea acelaşi lucru şi pentru Mac şi Emma, însă aici era vorba despre ceva mai mult. Era vorba despre fratele ei şi despre cea care îi era ca o soră. Aceştia erau cei mai importanţi oameni din viaţa ei, iar ea îşi dorea enorm să-i vadă fericiţi. Să fie fericiţi împreună era pentru ea un dar

aproape la fel de mare ca pentru ei.

Era absolut sigură că fiecare persoană, fiecare suflet, avea o pereche. Pe cineva potrivit. Mereu crezuse asta şi înţelegea că acea credinţă era unul dintre motivele pentru care era atât de bună în ce făcea.

– Am făcut deja unul! anunţă Laurel.

– Ai început înaintea mea.

– Nu mă interesează.

– Bine. Parker îl urmări pe Del accelerând. Nu mai sunt drăguţ.

Parker dădu din cap şi începu alt set de exerciţii.

Trecuseră deja de al cincilea kilometru, cu Del în frunte, când Mac se târî înăuntru.

– Iată-l, mârâi ea în faţa aparatului Bowflex. Duşmanul. Se încruntă la Parker, care îşi termina setul cu exerciţii yoga de bază. Tu ai terminat deja, nu? Pot să-mi dau seama după privirea ta încrezută.

Parker îşi uni palmele în postura de rugăciune.

– Chipul meu reflectă pacea minţii şi a trupului meu.

– Bravo, Parks. Hei, se pare că avem şi un bărbat pe-aici.

– Se întrec, într-o cursă de şapte kilometri.

– Dumnezeule, de ce? De ce ar vrea cineva să gâfâie pe monstrul ăla şapte kilometri? Ia spune, ce părere ai? Făcu o piruetă să-i arate bustiera şi pantalonii de yoga. M-am dus să-mi cumpăr nişte costume care să mă stimuleze. Să mă inspire.

– Drăguţ şi practic. Bravo! Parker termină cu un „stând în mâini“ care o făcu pe Mac să-şi lungească gâtul.

– Acum, că am costum, crezi că pot să fac şi eu asta?

– Te ajut, dacă vrei să încerci.

– Nu, mai bine, nu. Sigur m-aş răni şi ar trebui să îl sun pe Carter să nu mergem la înot după ce termin tortura autoimpusă. L-ai văzut cum înoată?

– Mmm. Parker făcu o forfecare, apoi se îndreptă. Cred că l-am zărit când am ieşit pe terasă. Bineînţeles, nu-i făceam ochi dulci.

– Merita ochi dulci. Arată foarte bine în slip. Însă voiam să spun că atunci când intră în apă devine brusc Domnul Eleganţă în loc de Profesorul Neîndemânatic. După ce îşi potrivi aparatul, începu cu bicepşii. Oare de ce?

– Poate pentru că, în apă, nu are de ce să se lovească sau să se împiedice.

– Da, poate. Oricum, când termin să mă torturez aici, mă duc cu Carter să facem un înot de dimineaţă. Înotul e un exerciţiu civilizat. Poate singurul. Şi fiindcă vorbeam de arătat bine, adăugă ea, coborând vocea şi făcând un semn cu bărbia către cele două aparate, şi ei arată bine.

Parker făcu un semn aprobator din cap şi îşi trecu prosopul pe după gât, apoi bău apa.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru mai devreme. Se uită la ceas. Hm, mai am timp să mă strecor la înot înainte să-mi încep ziua. La ora zece am consultaţie, set complet.

– Am înţeles.

– Ne vedem. Ah, Mac, umerii tăi arată minunat.

– Vorbeşti serios? Chipul lui Mac se lumină de plăcere şi de speranţă. Nu spui asta doar pentru că mă iubeşti şi mă vezi suferind?

– Sunt minunaţi, repetă Parker, apoi ieşi să se schimbe în costum de baie.

– Minunaţi, îngână Mac şi trecu la tricepşi.

– Al şaselea kilometru. Del luă sticla cu apă şi bău. Ah, ia uite, eşti în urmă.

– Mă păstrez pentru lovitura finală.

Laurel îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Nici o şansă să-l mai prindă din urmă, se gândi ea, însă ar putea să-l facă să creadă asta.

Îl privi. Transpiraţia îi trecuse prin tricou şi formase un V care-i stârni dorinţa. Se folosi de acea dorinţă ca să se străduiască ceva mai mult.

Părul lui se întunecase la tâmple, iar umezeala i-l cârlionţase. Braţele lui străluceau; muşchii lui erau încordaţi.

„Are gust de sare“, se gândi ea. Iar pielea lui ar fi alunecoasă sub palmele ei. Acea energie, puterea şi rezistenţa lui ar învălui-o; sub ea, în jurul ei. În ea.

Respiraţia ei se acceleră mai mult decât de la oboseala fizică, atunci când atinse al cincilea kilometru.

El o privi, iar ea văzu în ochii lui ceea ce simţea ea însăşi. Acea nevoie primară, animalică. Pulsul ei bătea împreună cu muzica, pielea ei tremura împreună cu aparatele. Ritmul devenea din ce în ce mai rapid.

Zâmbi uşor şi rosti, cu răsuflarea tăiată:

– Te ajung din urmă.

– Nu ai suficient timp să mă ajungi din urmă.

– Mai am destul.

– Ai obosit.

– Şi tu. Eu pot termina în forţă. Tu poţi?

– O să-ţi arăt.

În celălalt capăt al sălii, Mac îi privi şi îşi dădu seama că nici măcar cei mai apropiaţi prieteni nu ar trebui să vadă anumite lucruri, aşa că se strecură afară. Nici Laurel, nici Del nu o observară sau nu îi dădură atenţie.

El încetini, doar puţin, iar ea înţelese că întrecerea lor se terminase,

lăsând loc dansului sexual fierbinte şi primar. Aveau să termine împreună.

– Să vedem lovitura finală, spuse el.

– Vrei?

– Da, vreau.

– Atunci, hai să vezi. Ea se aplecă şi se forţă, până când se simţi înfrigurată şi mirată de acea plăcere întunecată care se aduna în ea. El îşi potrivi din nou ritmul cu al ei, iar ei îi scăpă un geamăt.

Închise ochii şi îşi lăsă întregul corp cuprins de acea nevoie fierbinte şi mistuitoare, de toată acea nerăbdare dureroasă.

Terminară împreună.

Respirând rapid şi accelerat, Laurel deschise ochii şi îl privi. Gâtul îi ardea de o sete pe care nici o apă nu i-o putea potoli. Se dădu jos de pe aparat, cu picioarele tremurânde.

– Sar peste yoga, spuse ea.

– Să fii sigură.

Îşi băgă degetele în bustiera ei şi o trase spre el.

Gura lui era fierbinte pe gura ei, arzând orice fel de raţiune, trezindu-i delirul. Nevoia şi foamea – ale lui erau la fel de disperate ca ale ei, ameţind-o. Încă un val de căldură se ridică şi se prăbuşi în ea, făcând-o să se întrebe cum de puteau să-i facă faţă.

– Trebuie să ne grăbim. Trebuie să ne grăbim, îi spuse şi se desprinse de el, avea nevoie de aer. Timp de o clipă ameţitoare rămaseră privindu-se unul pe celălalt. Prinde-mă!

O luă la fugă spre uşă, auzindu-şi respiraţia în ritmul râsului pe jumătate isteric, în timp ce alerga spre camera ei.

Iar el o prinse şi intrară amândoi.

Încă râzând, se întoarse, îl lipi cu spatele de uşă ca să o închidă, apoi îi devoră gura cu a ei.

– Dumnezeule! Ah, Dumnezeule, îngână ea, ridicându-i tricoul şi aruncându-l deoparte. Apoi îi mângâie pieptul. Eşti transpirat, alunecos şi... Îşi trecu limba peste pielea lui. Sărat. Mă înnebuneşti. Repede, spuse ea apăsat şi îi trase pantalonii.

– Nu chiar atât de repede. Se întoarse la rândul lui şi o împinse lângă uşă. Îi scoase bustiera şi o aruncă peste umăr, apoi îi cuprinse sânii cu mâinile.

Ea îşi lăsă capul pe spate, în timp ce degetele lui îi mângâiau sfârcurile.

– Nu pot.

– Ba da, poţi. Întrecerea încă nu s-a terminat. Nu ştii ce-mi faci. Nici eu nu ştiu ce-mi faci. Însă vreau mai mult. Te vreau. Vreau mai mult

din tine.

Ea îi cuprinse faţa cu mâinile şi îi aduse gura înapoi pe gura ei.

– Ai tot ce vrei. Tot ce vrei. Numai nu te opri. Nu te opri.

Nici nu putea. Cum ar fi putut să-şi ţină mâinile şi gura departe de trupul acela încordat, de pielea aceea netedă şi fierbinte? Se lipi de el, murmură ceva pe buzele lui, implorându-l să ia ceea ce dorea, ceea ce îi trebuia.

Nici o altă femeie nu-l stârnise vreodată aşa, până când nu mai simţea altceva decât sângele pulsându-i în corp. Dorinţă era un nume mult prea simplu şi liniştit pentru ceea ce reuşea ea să provoace în el. Pasiune era prea puţin spus.

Îi ridică braţele deasupra capului şi le lipi de uşă, devastându-i gura şi gâtul. Apoi coborî pe trupul ei, desfătându-se cu el. Însă foamea lui creştea şi mai mult.

Colanţii erau ca o a doua piele, modelându-i coapsele şi şoldurile. Iar el jupui acea piele, în drumul lui în jos. Până când n-o mai modelau decât mâinile lui. Până când nu mai exista nici o barieră între acea fierbinţeală umedă şi buzele şi limba lui.

Orgasmul o sfâşie, îi zgudui simţurile, îi întunecă vederea. Îşi îndoi picioarele, însă el îşi întări strânsoarea.

Făcuse ce dorise. Luase ceea ce îi trebuia.

Ea îşi pierduse suflul în acel torent de plăcere, îşi pierduse echilibrul în întunericul acela gros şi fierbinte. Nu mai simţea decât digul nebunesc de senzaţii care îi cutremura trupul pentru următorul asalt.

El îi prinse din nou mâinile deasupra capului. Şi, privind-o în ochi, alunecă în ea.

Din nou, o sfâşiere prelungă şi zguduitoare, fără control. Se înfioră, iar el împinse şi mai mult. Se înfioră din nou, iar el se adânci până când senzaţia începu să se construiască din nou, la limita imposibilului.

Încheieturile mâinilor ei alunecară din strânsoarea lui, iar ea îi prinse umerii, ţinându-l strâns, simţind că şi el începea să-şi piardă controlul. Când privirile li se întâlniră, începură amândoi să accelereze, găsiră viteza perfectă, îşi potriviră ritmul.

Şi terminară în acelaşi timp.

Se prăbuşiră pe podea, amândoi mult prea slăbiţi şi prea satisfăcuţi ca să se mai mişte. Când îşi regăsi din nou glasul, Laurel oftă.

– O să fim bogaţi.

– Hah?

– Sau nu. Tu eşti deja bogat. *Eu* o să mă îmbogăţesc, iar tu o să fii şi mai bogat.

– Bine.

– Vorbesc serios. Tocmai am descoperit cea mai bună motivaţie pentru exerciţiile fizice. Sex fierbinte şi sălbatic. O să fim la fel de bogaţi precum Bill Gates. Şi o să scriem o carte. O să comercializăm DVD-uri şi o să ne facem publicitate. America, apoi lumea întreagă o să ne admire şi o să fie satisfăcută sexual. Şi vor trebui să ne mulţumească.

– Iar DVD-urile şi reclamele vor avea demonstraţii ale partidelor de sex fierbinte şi sălbatic?

– Doar versiunile pentru adulţi – şi putem să folosim ceaţă, lumini şi unghiuri potrivite, ca să facem ceva cu clasă.

– Draga mea, una dintre trăsăturile sexului fierbinte şi sălbatic este că nu are clasă.

– Va avea, pentru producţie. Nu facem pornografie aici. Gândeşte-te la milioanele de oameni, Delaney. Se rostogoli pe burtă ca să-l privească. Milioanele de trupuri nelucrate, care citesc cartea noastră, văd reclama sau DVD-ul nostru şi se gândesc: Dumnezeule, pot să am şi eu parte de aşa ceva dacă fac exerciţii fizice? Ar trebui să înfiinţăm Clubul motivaţional de sănătate McBane-Brown, ca să le oferim membrilor un loc sigur şi curat. Şi o să vindem franciza. Or să dea bani, Del. Oh, da, or să dea bani mulţi pentru asta.

– Şi de ce numele tău trebuie să fie primul în Clubul motivaţional de sănătate?

– A fost ideea mea.

– E adevărat, însă nu ai fi avut această idee dacă nu ţi-aş fi zguduit eu lumea.

– Şi eu ţi-am zguduit-o imediat pe a ta.

– Să fii sigură. Vino-ncoa. O trase peste pieptul lui. Poţi să pui numele tău primul.

– Perfect. Aşa rămâne. Bineînţeles, facem DVD-uri pentru niveluri diferite. Cum e yoga pentru începători. Începători, nivel intermediar şi avansat. Nu vrem să se rănească nimeni.

– O să încep să lucrez la documente.

– Neapărat. Dumnezeule, şapte kilometri, şi sex fierbinte şi sălbatic. Ar trebui să fiu epuizată, însă aş face-o din nou, apoi... Ah, la naiba.

– Ce e?

– Ceasul! Şapte kilometri şi sexul sălbatic durează mai mult decât patru kilometri şi yoga. Trebuie să fac un duş.

– Şi eu.

Îl ciupi uşor de umăr.

– Doar duş şi atât. Am întârziat deja.

– Laurel, toţi bărbaţii au o limită. Eu mi-am atins-o pe a mea în dimineaţa asta.

Ea se ridică şi îşi dădu părul pe spate.

– Mămăligă, spuse ea, apoi se duse la duş.

Când îşi termină prăjiturile de dimineaţă, Laurel recuperase deja timpul pierdut. Alesese DVD-ul cu *The Thin Man*[4] *şi aşeza* prăjiturelele pentru ora zece pe un platou drăguţ, în timp ce dialogul dintre Nick şi Nora se auzea din televizorul bucătăriei.

Aerul mirosea frumos a zahăr şi a cafea, iar atmosfera era înveselită de margaretele Emmei.

Tocmai îşi desfăcea şorţul, când Parker îşi făcu apariţia.

– Ah, ai terminat! Veneam să te ajut cu aranjamentul.

– Cu cinci minute libere? Asta nu intră în orarul lui Parker.

– Clienţii au sunat să se reprogrameze pentru zece şi jumătate.

Laurel închise ochii.

– M-am dat de ceasul morţii ca să termin la timp. Ai fi putut să-mi spui.

– Au sunat cu... bine, cu douăzeci de minute în urmă. Însă aşa, m-am asigurat că toţi sunt gata la timp.

– N-ai spus nimănui.

– Îmi place bluza ta, spuse Parker cu veselie. Aproape că e păcat să o acoperi în întregime cu sacoul.

– Chestia asta e valabilă doar pentru clienţii neatenţi. Laurel ridică din umeri şi luă sacoul, pe care îl agăţase în cuier înainte să se apuce de treabă. Dar da, e o bluză frumoasă.

– N-am întârziat!

Mac şi Emma dădură buzna înăuntru.

– Voi nu, clientul însă va întârzia, spus Laurel. Brown cea vicleană a păstrat pentru ea informaţia.

– Doar douăzeci de minute.

– Of! Nu ştiu dacă să mă enervez sau să mă simt uşurată. Am nevoie de un energizant. Mac deschise frigiderul, să ia un Pepsi Light. Deci... Desfăcu capacul, sorbi băutura şi o studie pe Laurel. Pariez că te simţi liberă şi relaxată.

– Mă simt bine. De ce?

– Ah, sigur te simţi de zeci de ori mai bine decât bine. Te simţi absolut mirific după partida aia de exerciţii fizice. Stai, am uitat să pun ghilimelele la „exerciţii fizice“.

Lăsă sticla şi făcu în aer semnul de ghilimele.

– Cumva mi-ai instalat pe ascuns o cameră video în dormitor?

– N-aş fi atât de rea, decât dacă mi-ar fi venit mie ideea înainte. Şi totuşi, cine mai are nevoie de cameră ascunsă? Voi transmiteaţi unde atât de puternice de sex sălbatic în sală, încât a trebuit să plec înainte să mă prindă şi pe mine şi să sar pe voi să o facem în trei.

– Serios? întrebă Parker cu jumătate de gură.

– Ei, poate fără partea cu trei. Laurel nu e genul meu. Te-aş alege pe tine.

Îi făcu lui Parker cu ochiul.

– Credeam că eu sunt genul tău, spuse Emma.

– Sunt o târfă. Aşa, deci cei doi erau pe aparatele alea nenorocite, iar în aer începuse deja să se ridice abur. Apoi, au folosit limbajul exerciţiilor fizice ca să vorbească despre sex.

– Nu e adevărat.

– Ah, v-am descifrat codul. Mac arătă cu degetul. „Te ajung din urmă. Pot să termin în forţă“. Mă înfierbânt numai când mă gândesc.

– Da, eşti o târfă, confirmă Laurel.

– Sunt o târfă logodită, nu uita asta. Însă ar trebui să-ţi mulţumesc, pentru că mi-am descărcat frustrarea sexuală neaşteptată pe Carter, după înot. Şi îţi mulţumeşte şi el.

– Cu plăcere.

– Totul e foarte interesant şi chiar cred asta. Însă... Parker arătă ceasul. Trebuie să mergem în salon.

– Aşteaptă. Emma ridică mâna, asemenea poliţiştilor de la circulaţie. O singură întrebare, pentru că trebuie să mă duc să iau florile din dubă. Chiar ţi se face poftă de sex după exerciţiile fizice?

– Citeşte cartea! Vezi reclama!

– Ce carte? întrebă Emma în timp ce Laurel ieşea cu prăjiturile din bucătărie. Ce reclame?

– Florile, spuse Parker, apoi ieşi cu cafeaua.

– La naiba! Să nu vorbiţi despre nimic interesant până nu mă întorc şi eu. De fapt, trebuie să mă ajuţi să aduc florile.

– Dar vreau să...

Emma îi făcu semn să tacă şi ridică degetul spre Mac.

– Bine, bine.

În salon, Laurel şi Parker aşezau băuturile răcoritoare.

– Deci, e „mai târziu“?

– Mai târziu decât ce? răspunse Laurel.

– Mai târziu decât mai târziul pe care l-ai spus mai devreme.

– Da, e mai târziu.

Laurel aranjă şerveţelele în evantai.

– Câţi clienţi?

– Mireasa, mama miresei, tatăl miresei, mirele, mama vitregă a mirelui. Cinci.

– Aşa. Tatăl mirelui era văduv. El nu vine?

– E plecat din oraş. Nu trebuie să-mi spui: „E în regulă“. Bineînţeles că nu e în regulă. Spun asta pentru că eşti prietena mea şi nu vreau să te simţi prost.

– Eşti o nemernică! Laurel izbucni în râs. Să nu crezi că nu vreau să-ţi spun. Doar că mă simt stupid să vorbesc despre asta. Mai ales acum, după o partidă de sex sălbatic.

– A fost o partidă de sex sălbatic? întrebă Emma în timp ce intra cu o cutie plină de crini. Ce fel de exerciţii fizice au fost alea? Cât de mult? Fii mai clară. Parker, ia notiţe.

– Şapte kilometri pe aparat.

– Dumnezeule! Oftând, Emma începu să scoată vazele şi să le aranjeze. Las-o baltă. Aş fi moartă după şapte kilometri de orice, iar Jack va trebui să facă sex sălbatic cu altcineva. Mă scoţi din sărite. Sunt metode mai simple pentru sex sălbatic.

– Mă întreb, începu Parker, dacă nu cumva suntem toate obsedate de sex în clipa asta.

– E vina ei. Mac o ajută pe Emma cu florile. Aţi fi înţeles, dacă aţi fi fost toate în sală, acele unde sexuale care pluteau în atmosferă.

– Nu vorbeam despre sex, spuse Laurel.

– Când ne-am oprit? se întrebă Emma.

– Înainte să vii tu. Vorbeam despre altceva.

– Foarte bine, pentru că eu nu o să merg şapte kilometri pe vreun aparat. Despre ce altceva?

– Despre cina de aseară. Sau înainte de cină. Am întârziat. Din vina ta.

Arătă cu degetul spre Mac.

– Poftim? N-am avut încotro. Studioul a prelungit şedinţa foto, iar eu nu-mi găseam pantofii. Cei de care aveam nevoie. În plus, ai întârziat foarte puţin. Zece sau cincisprezece minute.

– Suficient pentru Deborah Manning să se aşeze la masă cu Del şi să bea un pahar cu vin.

– Credeam că Deborah Manning e în Spania.

– Deci nu ştii chiar tot ce mişcă. Laurel zâmbi spre Parker. Se pare că nu e în nici o Spanie, din moment ce bea vin cu Del.

– Nu are nici o treabă cu Deborah.

– A avut.

– Asta a fost cu mulţi ani în urmă şi au ieşit împreună doar de câteva ori.

– Ştiu. Laurel ridică mâna, oprind-o pe Parker să continue. Ştiu, şi acesta este unul dintre motivele pentru care mă simt stupid. Nu eram geloasă – nu sunt geloasă – pe ea în felul acela. Dacă eram, mă simţeam şi mai stupid, pentru că el clar nu era interesat de ea în felul acela. Nici ea nu cred că era interesată. De el.

– Atunci, care e problema? întrebă Emma.

– Pur şi simplu... când am intrat şi i-am văzut bând vin şi râzând... Arătau perfect împreună.

– Nu e adevărat.

Parker dădu din cap.

– Nu i-ai văzut! Erau frumoşi, naturali, perfecţi.

– Nu. Frumoşi şi naturali, da. Perfecţi şi potriviţi, nu. Arată atrăgător împreună pentru că amândoi sunt atrăgători, ceea ce nu înseamnă că se potrivesc.

– Ce profund! Foarte profund, spuse Mac. Şi înţeleg exact ce vrei să spui. Uneori, fotografiez cupluri şi cred că-mi va ieşi o poză frumoasă, pentru că arată bine împreună, dar ştiam că ei nu se potriveau şi n-aveam ce să fac, ce să repar. Pentru că nu se potriveau şi cu asta, basta.

– Exact.

– Bine, bine, arătau frumos. Rămânem la asta. Dar, preţ de o clipă, m-am simţit înţepenită, despărţită de ei. E stupid. Laurel îşi dădu părul pe spate. Era ca şi când mă uitam la ei printr-un geam, eu pe partea mea, şi ei pe-a lor.

– Asta e jignitor pentru toţi trei. Emma se opri din aranjat florile şi o înghionti pe Laurel în umăr. Nici unul dintre voi nu merită asta. Deborah e o femeie drăguţă.

– Cine este Deborah?

– Nu ai de unde s-o ştii, îi răspunse Emma lui Mac. Însă e o femeie foarte drăguţă.

– N-am spus că nu e. Nici eu nu o prea cunosc. Spun doar că nu cred că ea a aşteptat vreodată să se elibereze vreo masă sau că a transpirat muncind în bucătăria unui restaurant.

– Ăsta e snobism inversat.

Laurel ridică din umeri către Parker.

– Aşa o fi. Ţi-am spus că mă simt prost pentru asta. Şi am depăşit momentul. Chiar l-am depăşit. Ştiu că e problema mea şi nu îmi place. Dar

asta am simţit când ea şi-a dat seama că Del ieşise să ia cina cu mine, că eram împreună, şi am zărit licărirea aceea de „ce naiba e asta?“ pe chipul ei, pe care a îndepărtat-o imediat. A fost foarte drăguţă în rest, îi spuse ea Emmei. Nu e vina ei că m-am simţit astfel, ceea ce înrăutăţeşte lucrurile. S-a strecurat în capul meu. Uneori se întâmplă. Apoi am avut o cină minunată. Chiar minunată. Aşa că partea din mine de sub partea care a luat o cină minunată s-a simţit şi mai stupid pentru acea reacţie. Urăsc să mă simt stupid.

– Perfect. Parker dădu din cap. Pentru că, atunci când urăşti ceva, încetezi să mai faci acel lucru.

– Lucrez la asta.

– Atunci... Cred că au sosit clienţii, spuse Parker auzind soneria. La naiba, m-am luat cu vorba. Emma, scapă de cutii. Laurel, ai pantofii de bucătărie în picioare.

– La naiba! Vin imediat. Ieşi alergând din salonaş, cu Emma care ducea în spatele ei cutiile goale.

Parker îşi potrivi sacoul.

– Tu n-ai spus mare lucru.

– Pentru că eu am fost dincolo de acel perete de sticlă, răspunse Mac. Ştiu cum s-a simţit. E nevoie de timp şi de voinţă ca să scape de asta, dar va reuşi.

– Nu vreau să existe nici un fel de perete între noi.

– Între noi, niciodată, Parks. Nu între noi patru. E diferit între ea şi Del, însă îl va sparge.

– Bine. Să-mi spui când crezi că se simte aşa.

– Promit.

– Aşa, zise ea din nou. A venit timpul.

Se duse să deschidă uşa.

4 Film inspirat după un roman de Dashiell Hammet, având ca personaje principale pe Nick, un detectiv particular, şi pe Nora, soţia sa din înalta societate (n.red.)

capitolul 15

Mai târziu, în aceeaşi săptămână, Laurel stătea cu mare plăcere la masă cu sora lui Carter şi cu logodnicul acesteia. Sherry Maguire strălucea precum şampania pe care o ţinuse Laurel la răcit şi era la fel de fermecătoare.

Încă de la prima lor întâlnire pentru eveniment – ziua în care Carter îi ţinuse locul lui Nick şi se legase din nou de Mac – cuvântul-cheie pentru nunta din toamnă fusese *distracţie*.

Laurel făcuse în aşa fel încât distracţia să se extindă până la tort.

– Sunt foarte emoţionată. Sherry dansa în scaun. Totul iese atât de bine. Nu ştiu ce aş fi făcut fără Parker. Fără voi toate. Probabil l-aş fi înnebunit pe Nick.

– *Grrr, spuse el şi îi zâmbi*.

– Şi mai mult de-atât.

Ea râse şi îi dădu un ghiont.

– Vorbesc de o sută de ori pe zi despre nuntă. Ah, mama şi-a luat deja rochia. E atât de frumoasă! Am respins toate acele costume plictisitoare create pentru mama miresei, până când, în final, a renunţat. Sherry râse din nou. E roşie. Foarte roşie, cu bretele strălucitoare şi o fustă care va arăta perfect pe ringul de dans. Pentru că mama mea dansează foarte bine. Mâine mă duc cu mama lui Nick să-i găsim şi ei ceva. Şi n-o s-o las să aleagă o rochie în culori sobre. Abia aştept să o conving.

Laurel dădu încântată din cap.

– Unele mirese se tem să nu fie puse în umbră.

Sherry respinse ideea cu o mişcare a mâinii.

– Toţi cei care vin la nunta noastră vor arăta minunat, iar eu o să mă asigur că arăt cel mai grozav.

– Asta e sigur.

Sherry se întoarse spre Nick.

– Mai trebuie să spun de ce sunt nebună după el?

– Deloc. Ce ziceţi de un pahar de şampanie? întrebă Laurel.

– Mulţumesc, dar nu pot, răspunse Nick. Lucrez în seara asta.

– Doctorii nu au voie să bea nici o gură de şampanie, spuse Sherry şi făcu semn nerăbdătoare, dar eu nu lucrez şi nu conduc, pentru că mă lasă Nick acasă, în drum spre spital.

Laurel turnă un pahar.

– Cafea? îl întrebă ea pe Nick.

– Perfect.

Îl servi şi pe el, apoi se aşeză.

– Trebuie să spun că discuţiile pe care le-am avut cu voi şi cu familiile voastre au fost o adevărată distracţie şi o plăcere pentru noi toate. Şi noi aşteptăm la fel de mult ca voi luna septembrie.

– Înseamnă că aşteptaţi enorm. Apoi, în decembrie, aveţi următoarea nuntă Maguire. Sherry făcu altă mişcare de dans în scaun. Carter se însoară! El şi Mac sunt... Sunt perfecţi, nu?

– O ştiu de-o viaţă şi pot să spun că niciodată n-am văzut-o atât de fericită. Îl iubesc fie şi numai pentru atât, însă nici Carter în persoană nu e de neglijat.

– Chiar e cel mai bun dintre noi. Ochii lui Sherry clipiră, umezi de lacrimi. Ah, am luat o gură de şampanie şi am devenit sentimentală.

– Atunci, să vorbim despre tort. Laurel îşi dădu părul după urechi şi îşi turnă o ceaşcă de ceai. Am aici mai multe eşantioane din care să gustaţi. Blat, creme, glazuri. După mărimea listei de invitaţi, aş recomanda cinci straturi de dimensiuni crescătoare. Putem amesteca blaturi şi creme pentru straturi sau putem alege un singur tip pentru toate. Cum doriţi.

– La asta nu mă pricep deloc, pentru că niciodată nu mă pot hotărî. Când vom termina cu detaliile astea, avertiză Sherry, sigur n-o să mai aştepţi cu nerăbdare nunta.

– Mă îndoiesc. Hai să îţi arăt la ce m-am gândit. Dacă nu-ţi place, încercăm mai multe variante, până când găsim ceva care să-ţi convină.

Laurel nu desena torturi pentru toţi clienţii, însă Sherry făcea acum parte din familie. Deschise caietul şi i-l întinse.

– Ah, Dumnezeule! Sherry privi lung şi clipi din nou. Straturile – etajele – nu sunt rotunde. Sunt... ce sunt?

– Hexagoane, completă Nick. Foarte tare!

– Sunt precum cutiile de pălării! Ca acele cutii frumoase pentru pălării, cu flori şi multe culori. Ca rochiile domnişoarelor de onoare. Nu albe şi formale. Am crezut că vei face ceva alb şi formal şi că va fi frumos, însă nu va fi...

– Distractiv? întrebă Laurel.

– Da! Da. Ceea ce-mi arăţi e şi *distractiv*, şi frumos. O distracţie specială şi frumoasă. L-ai desenat anume pentru noi?

– Dacă vă place.

– Îl ador. Îţi place, nu-i aşa? îl întrebă Sherry pe Nick.

– E minunat. Şi e mult mai uşor decât credeam.

– E cu glazură de fondantă. La început am crezut că o să arate prea formal, însă când m-am gândit să vopsesc fiecare etaj ca să se potrivească cu rochiile domnişoarelor de onoare, mi s-a părut că arată mai bine şi e pe

stilul vostru.

Sherry strălucea, cu ochii la schiţă; Laurel se aşează, picior peste picior.

Nick avea dreptate. Fusese mult mai uşor decât se aşteptase.

– Florile dau şi mai multă culoare, aşa că totul e îndrăzneţ, vesel şi deloc formal. Emma o să lucreze cu mine ca să potrivim florile şi vom aşeza şi mai multe pe masa tortului. Am făcut dungile cu auriu, dar le putem schimba, dacă doriţi altceva. Îmi place cum scoate auriul în evidenţă culorile şi m-am gândit că putem folosi o faţă de masă aurie pentru masa tortului. Însă...

– Opreşte-te! Sherry ridică mâna. Nu-mi mai da şi alte opţiuni. Îmi place la nebunie, îmi place totul la el. Ni se potriveşte perfect. Cu asta chiar ne-ai surprins. Priveşte tortul nostru frumos.

Sherry îşi lovi uşor paharul de ceaşca lui Nick.

– Bine, vă rog să vă întoarceţi privirea în timp ce eu o să dau dovadă de comportament neprofesionist. Cu un zâmbet, Laurel ridică mâna în aer. Ura!

Sherry râse din nou.

– Chiar eşti implicată în munca pe care o faci.

– Da, aşa e, însă trebuie să recunosc că voiam neapărat modelul acesta pentru tine... şi pentru mine. Abia aştept să-l fac. Oh, Doamne! Îşi frecă mâinile. Aşa, gata. Acum, redevenim serioşi.

– Chiar îmi placi, spuse Sherry brusc. Vreau să spun că nu te cunoşteam – şi nu te cunosc – la fel de bine ca pe Emma sau pe Parker, iar de când Mac şi Carter sunt împreună, am ajuns să o cunosc şi pe ea destul de bine. Dar cu cât te cunosc mai bine, cu atât te plac mai mult.

– Mulţumesc. Laurel îi zâmbi. E reciproc. Acum, să mâncăm nişte tort.

– Asta sigur o să fie etapa mea preferată, spuse Nick şi întinse mâna să ia un eşantion.

A fost nevoie de o discuţie mult mai lungă şi mai detaliată ca să aleagă crema tortului decât exteriorul. Laurel îi încuraja doar, iar, în final, aleseră o diversitate la fel de încântătoare precum modelul.

– Cum o să ştim care e care? întrebă Sherry când se ridicară să plece. Care e tort de mere cu cremă caramel sau cafea cu caise sau...

– O să am eu grijă de asta, iar ospătarii o să vă spună când vin să servească la mese. Dacă doriţi modificări, trebuie doar să mă anunţaţi.

– Nu spune asta, avertiză Nick, iar Sherry râse din nou.

– Are dreptate. Nu-mi place să recunosc, însă are dreptate. E mai bine să ştiu că e bătut în cuie. Să vedem după ce gustă şi părinţii mei.

Scutură cutia pe care i-o dăduse Laurel. Laurel, mulţumesc pentru tot. O strânse într-o îmbrăţişare puternică. Ar trebui să ne grăbim să îi salutăm pe Carter şi pe Mac.

– Nu cred că sunt acasă. Laurel se uită la ceas. Ea are o şedinţă foto şi urma să-l lase şi pe el la Coffee Talk. Se întâlneşte cu prietenul lui, Bob.

– Bine. Atunci, data viitoare.

Laurel ieşi să-i conducă, gândindu-se că aceea fusese una dintre cele mai satisfăcătoare şedinţe ale sale. Îi va face mare plăcere să creeze tortul şi, în plus, erau atât de mulţumiţi de propunerea ei – şi unul de celălalt –, îşi spuse ea, văzându-i cum se sărutau în drum spre maşină.

Pe aceeaşi lungime de undă. Aşa erau, chiar dacă ritmul lui Sherry era, de multe ori, mult mai rapid, iar al lui Nick, mai lent şi mai analitic. Se completau unul pe celălalt, se *înţelegeau* unul pe celălalt şi, cel mai important, se simţeau bine unul cu celălalt.

Dragostea era minunată, se gândi ea, dar să fii pe aceeaşi lungime de undă? Asta însemna mult mai mult pe termen lung.

Se întrebă dacă ea şi Del erau pe aceeaşi lungime de undă. Poate că nu-ţi dai seama de asta când tu eşti cel prins în dans. Se înţelegeau unul pe celălalt şi, cu siguranţă, se simţeau bine unul cu celălalt. Însă puteau găsi oare un mod să-şi potrivească ritmurile diferite?

– Mi-era dor de ei. Parker ieşi la timp cât să vadă maşina lui Nick luând curba pe alee. La naiba, am fost prinsă la telefon şi...

– Uimitor! Nu-mi vine să cred!

– Ah, taci. Mireasa de vineri noapte tocmai a aflat că nu are nici o criză de nervi, nici probleme cu stomacul.

– E însărcinată.

– Da. E uşor panicată, puţin emoţionată şi puţin ameţită. Plănuiseră să-şi întemeieze o familie într-un an, dar s-a întâmplat mult mai repede decât şi-au dorit.

– Iar el ce crede despre asta? întrebă Laurel, sigură că mireasa îi spusese totul lui Parker.

– A avut o clipă în care a rămas cu gura căscată, însă acum e nerăbdător şi se pare că e foarte atent cu greţurile ei matinale.

– Faptul că poate sta lângă tine când vomiţi spune multe despre un bărbat.

– Da, primeşte punctaj maxim aici. Ea le-a spus părinţilor ei, iar el părinţilor lui. Însă voia sfatul meu dacă ea e cea care ar trebui să le spună celorlalţi. Şi aşa mai departe. Speram să termin înainte să plece Sherry şi Nick. Cum a fost?

– Nu se putea mai bine. A fost unul dintre acele momente în care,

după ce termini, nu te poţi imagina făcând altceva. Ar trebui să ne turnăm câte un pahar din sticla de şampanie pe care am desfăcut-o pentru Sherry şi să ciocnim, fiindcă ne simţim atât de bine.

– Mi-ar plăcea să pot, însă opreşte-mi un pahar. Am o întâlnire în Greenwich. Mă întorc în vreo două ore.

– Bine. Eu am terminat pe ziua de azi. Poate mă duc să înot, apoi beau un pahar de şampanie.

– Acum dacă încerci să mă faci geloasă, să ştii că reuşeşti.

– Alt succes personal pe ziua de azi.

– Ce nemernică!

Laurel o privi distrată pe Parker, care se îndrepta spre maşină în costumul ei crem de vară, pe tocurile înalte şi roz.

Se întrebă dacă şi Emma terminase treaba. Puteau merge împreună să înoate, să lenevească lângă un pahar de şampanie până se întorcea Jack acasă. Era în toane prea bune ca să stea singură.

Se uită la propriii pantofi cu toc – pe care îi încălţase pentru întâlnire – şi se gândi la plimbarea până la casa de oaspeţi. Putea intra să sune, însă, dacă Emma nu era pregătită, era mai bine să o convingă faţă în faţă. Mai bine să intre, să-şi schimbe pantofii şi să meargă la Emma să o ademenească la un program de piscină şi şampanie.

Intră, îşi luă pantofii de bucătărie, apoi ieşi prin spate.

Seara fierbinte de vară care se lăsa cerea obligatoriu înot, îşi spuse ea. Ascultă bâzâitul albinelor din grădină, respiră parfumul ierbii tunse chiar în acea dimineaţă, al florilor care leneveau în căldură. Totul părea liniştit şi nesfârşit.

Mâine pe vremea asta aveau repetiţie pentru evenimentul de vineri noaptea. Şi nu vor mai avea parte mult timp de zile liniştite.

Aşa că trebuia să se bucure acum de moment. De nuanţele de albastru şi verde ale verii, de miresmele şi sunetele ei, de sentimentul că acea clipă putea dura o veşnicie. Poate ar trebui să-l sune pe Del, îşi spuse ea, să vadă dacă dorea să vină. Puteau pregăti ceva de mâncare afară. Să aprindă grătarul, să stea afară şi să se bucure de noaptea de vară şi de compania prietenilor.

Mai târziu, puteau să facă dragoste cu uşile de la terasă deschise, în aerul înăbuşitor. Încă mai era timp să facă o prăjitură cu căpşune.

Ocoli casa, încântată de idee. Primul lucru pe care îl văzu a fost studioul lui Mac, apoi maşina sport micuţă şi frumoasă parcată în faţă, şi, o clipă mai târziu, pe blonda sexy care se pregătea să deschidă uşa pe care Mac sigur nu se deranjase să o încuie.

– Linda! o strigă Laurel pe nume pe un ton ascuţit, încântată când o

văzu sărind în sus. Linda, îmbrăcată într-o rochie de vară şi cu sandale înalte cu bretele, se întoarse spre ea.

Licărul de vinovăţie de pe chipul Lindei stârni în Laurel alt val de plăcere întunecată.

– Laurel! M-ai speriat de *moarte*.

Linda îşi scutură părul auriu, răvăşit de vânt, care îi încadra chipul frumos.

„Păcat că interiorul şi exteriorul nu seamănă“, se gândi Laurel în timp ce se îndrepta spre ea.

– Am venit mai devreme de la New York, ca să mă întâlnesc cu nişte prieteni, şi am trecut s-o văd pe Mac. Nu ne-am văzut de *secole*.

Avea un bronz discret şi lucios – unul căpătat pe vreo plajă din Italia sau pe iahtul soţului ei. Machiajul ei era perfect, ceea ce îi arăta lui Laurel că se oprise şi-l refăcuse înainte de vizita subită.

– Mac nu e acasă.

– Ah, atunci o să-l salut doar pe Carter. Ridică mâna într-un fel pe care şi-l exersase, care lăsa soarele să se reflecte strălucitor pe diamantele mari ale inelului de nuntă şi ale cerceilor. Să văd ce mai face viitorul meu ginere.

– E cu Mac. Linda, aici nu e nimeni pe care să-l vizitezi. Ar trebui să te întorci la New York.

– Pot să mai rămân câteva minute. Arăţi... foarte profesionist, spuse Linda, privind de sus în jos costumul lui Laurel. Interesanţi pantofi.

– Linda, Parker ţi-a dat foarte clar de înţeles că nu eşti bine-venită aici.

– A fost o toană de moment. Linda ridică din umeri, însă furia îi ascuţise privirea. Asta e casa fiicei mele.

– Aşa e, iar ultima dată când ai fost aici ţi-a spus să pleci. Nu am auzit-o să-şi fi schimbat părerea. Şi nici Parker nu şi-a schimbat-o.

Linda pufni.

– O să aştept înăuntru.

– Linda, încearcă să deschizi uşa aia şi îţi dau un şut în fund. Nu glumesc.

– Cine naiba te crezi? Tu eşti un nimeni. Chiar crezi că poţi să stai aici, în costumul tău cumpărat de la reduceri şi cu pantofii tăi urâţi, şi să mă *ameninţi* pe mine?

– Cred că tocmai am făcut asta.

– Eşti aici doar pentru că Parker se simte obligată să-ţi ofere un acoperiş deasupra capului. Nu ai nici un drept să-mi spui mie să plec sau să rămân.

– N-o să te prea mai gândeşti la drepturi când o să te ridici de jos. Întoarce-te la New York şi la ultimul tău soţ. O să-i spun lui Mac că ai trecut pe aici. Dacă vrea să te vadă, o să te anunţe.

– Mereu ai fost rece şi rea, încă de când erai mică.

– Bine.

– Nici nu e de mirare, dacă mă gândesc ce mamă ai. Îi plăcea să creadă că era cea mai bună dintre toate, chiar şi după ce tatăl tău se încurcase cu IRS şi cu orice altă femeie în afară de mama ta. Linda zâmbea. Cel puţin, el avea ceva căldură în el.

– Crezi că mă deranjează că te-ai culcat cu tatăl meu în vreo cameră soioasă de motel? Dar da, era deranjant, se gândi ea, simţind cum i se strânge stomacul. Era deranjant.

– Am făcut-o într-un apartament la Palace, o contrazise Linda. Bineînţeles, înainte să-i blocheze conturile.

– Soios tot soios rămâne, indiferent de loc. Linda, tu nu însemni nimic pentru mine. Nu ai însemnat niciodată. Noi trei te-am tolerat doar de dragul lui Mac. Acum, nu mai e nevoie. Aşa că, trebuie să te ajut eu să urci în maşină sau te duci singură?

– Crezi că dacă ai reuşit să te strecori în patul lui Delaney Brown, asta te face una de-a lor? De data asta, Linda izbucni în râs, ca un ciripit vesel în aerul verii. Am auzit destul despre asta. Foarte multe chiar; şi oamenilor *le place* să bârfească.

– Dumnezeule, înseamnă că tu te-ai plictisit deja de noul tău peştişor, dacă îţi petreci timpul bârfind despre viaţa mea sexuală.

– A ta? Ochii Lindei se măriră într-o privire amuzată şi cu o cantitate suficientă de milă încât să enerveze. Nimeni nu e interesat de tine. Toţi sunt interesaţi de un Brown, mai ales când se hotărăşte să se distreze cu servitoarea. De fapt, te admir pentru încercare. Noi, cele care nu avem renume sau bani, trebuie să folosim toate mijloacele ca să punem mâna pe ei.

– Chiar aşa? spuse Laurel cu răceală.

– Dar un bărbat ca Del? Bineînţeles că se culcă cu tine. Bărbaţii se culcă cu orice femeie care ştie cum să joace – asta e ceva ce, probabil, ai învăţat de la tatăl tău. Dar dacă îţi imaginezi că va rămâne cu tine sau că se va căsători cu tine, atunci e trist. Un Brown se va căsători cu cineva din clasa lui, drăguţă. Iar tu nu ai nici un fel de clasă.

– Atunci înseamnă că noi două suntem surori, noroc că... bleah. Îi tremurau genunchii. Trebuia să se for- ţeze să rămână dreaptă. Îţi mai spun o singură dată să pleci, apoi o să te scot cu forţa. Şi chiar mi-ar plăcea să nu mă asculţi.

– Aici nu îmi stârneşte nimic interesul. Cu o altă mişcare a capului, Linda se îndreptă spre maşină şi alunecă în spatele volanului. Oamenii râd de tine. Întoarse cheia în contact şi porni motorul. Şi or să râdă şi mai tare după ce va termina cu tine.

Şi dispăru, cu părul blond în vânt.

Laurel nu mai avea chef nici de înot, nici de paharul cu şampanie. Nu mai avea chef nici de picnic cu prietenii. Rămase nemişcată, asigurându-se că Linda îşi continuă drumul, intră pe şosea şi accelerează în maşina ei luxoasă.

O durea capul, iar în stomac simţea cum îi apare senzaţia de greaţă. S-ar fi întins să doarmă. Nimic din ceea ce spunea femeia aia nu avea importanţă.

La naiba!

Dându-şi seama că era gata să izbucnească în plâns, făcu un efort să se liniştească şi se îndreptă înapoi spre casă. După câţiva paşi, Emma îi făcu semn cu mâna, iar Laurel închise strâns ochii şi trase aer în piept, ca să se asigure că-şi ţine lacrimile în frâu.

– Dumnezeule, ce cald e! Îmi place la nebunie, spuse Emma ridicând braţele în aer. Vara e prietena mea. Simţeam că nu mai termin... Ce s-a întâmplat? Zâmbetul îi pieri de pe chip imediat ce zări faţa lui Laurel. Veni spre ea şi o luă de mână. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mă doare capul. Voiam să iau o pastilă şi să stau întinsă până trece.

– Aha. Emma o studie atent, cu o privire îngrijorată. Cunosc faţa asta. Nu e doar o durere de cap. Eşti supărată.

– Sunt supărată că am o durere de cap.

Emma se întoarse uşor şi îşi trecu braţul pe după talia lui Laurel.

– Atunci, hai în casă împreună şi o să te sâcâi până îmi zici ce s-a întâmplat de ţi-a dat dureri de cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Emma, toată lumea are dureri de cap. De-aia s-au inventat pastilele. Du-te şi vezi-ţi de flori, lasă-mă pe mine. E enervant.

– De parcă scapi cu aşa ceva. Ignorând toanele proaste ale lui Laurel, Emma nu-şi luă braţul şi îşi potrivi pasul după al ei. Te-ai certat cu Del?

– Nu, iar toanele, durerile, zilele, nopţile, *viaţa* mea nu se învârt în jurul lui Delaney Brown.

– Aha, deci atunci e vorba despre altceva sau altcineva. Ai putea totuşi să-mi spui. Ştii că n-o să te las până nu-mi spui. Nu mă face să te bat ca să mărturiseşti.

Laurel nu putea să râdă, însă scoase un oftat. Când Emma credea că o prietenă de-a ei suferea, se lipea de ea.

– Am dat nas în nas cu Linda Sperietoarea, atâta tot. I-ar da oricui dureri de cap.

– A fost aici? întrebă Emma oprindu-se şi privind către studioul lui Mac. Mac şi Carter sunt plecaţi, nu?

– Mda. Când am zărit-o pe Linda, nimic nu părea să o oprească să intre.

– Cu siguranţă. Chiar a avut tupeul să vină aici după ce Parker i-a spus verde-n faţă că nu are ce căuta? Parker a...?

– Parker e la o întâlnire.

– Ah. Deci ai fost doar tu.

„Mi-aş fi dorit ca Emma să fi ieşit mai devreme, ca să dea nas în nas cu Linda şi să aibă de ce se înfuria.“

Iar furia ei, îşi spuse Laurel, nu era o joacă – poate şi pentru că se stârnea atât de rar.

– Am scăpat de ea.

– Da, dar e clar că te-a supărat. Mergi să stai la umbră pe terasă, iar eu îţi aduc o aspirină şi ceva rece de băut. Apoi îmi vei spune exact ce s-a întâmplat.

Ar fi putut să se împotrivească, însă ştia că ar fi fost inutil şi ar fi însemnat să dea acelui incident o atenţie mai mare decât merita.

– Vreau la soare.

– Bine, atunci stai la soare. La naiba, echipa de muncitori mai e încă aici?

– Nu, au plecat cu ceva vreme în urmă.

– Perfect, atunci e linişte. Am apreciat foarte mult felul în care Mac şi Carter au reuşit să locuiască în preajma şantierului, până când s-au mutat în casa mea şi în vestibulul tău. Fostul vestibul. Hai, stai jos.

Laurel făcu ce i se spuse, iar Emma intră în grabă în casă. Dacă o lăsa pe Emma să se agite cu aspirina şi băuturile, Laurel avea timp să-şi revină. Îşi spuse că trebuia să ia în considerare persoana, îşi aminti că Lindei îi plăcea să-i supere pe alţii şi avea un mare talent la asta.

Degeaba.

Stătu pe gânduri până când Emma se întoarse cu o tăviţă pe care avea ceai cu gheaţă şi fursecuri.

– Am năvălit în proviziile tale, spuse Emma. Fursecurile sunt necesare. Îi dădu lui Laurel flaconul de aspirină. Ia două, apoi spune.

– Am avut o consultaţie excelentă. Sherry şi Nick.

– Sunt atât de drăguţi împreună.

– Şi foarte fericiţi. Chiar m-au făcut să fiu în toane foarte bune. De fapt, mergeam către tine, să văd dacă ai chef să înotăm şi să bem şampania pe care o deschisesem pentru întrevedere, când am văzut-o pe Linda gata să intre în casa lui Mac.

– Şi gata cu toanele bune... şi cu şampania mea.

– Da. A început cum face de obicei. Zâmbet larg, nevinovat. Era în trecere, venise să-şi vadă nişte prietene.

Laurel luă un fursec, ciugulind din el în timp ce îşi continuă povestea.

– I-ai spus că îi dai un şut în fund? o întrerupse Emma cu încântare. Ah, aş fi vrut să fiu acolo. Chiar mi-aş fi dorit. Şi ea ce-a spus?

– Că nu am nici un cuvânt de spus, că sunt aici din mila lui Parker...

– Ce porcărie!

– Apoi s-a luat de părinţii mei. Că sunt dură şi rece ca mama, de-aia tatăl meu s-a culcat cu ea... printre altele.

– Ah, draga mea.

– Mereu am crezut că ar fi fost posibil să fi avut ceva cu Linda – orice bărbat din oraş care şi-a înşelat soţia a avut – însă...

– Doare, comentă Emma.

– Nu ştiu. Nu ştiu dacă doare. Cred că, pur şi simplu, mă scoate din pepeni şi mă dezamăgeşte. Ceea ce e stupid, dacă stăm să ne gândim.

– Dar e vorba despre Linda.

– Da. Nimic nu era mai preţios decât un prieten care o înţelegea perfect. Am înlăturat gândul ăsta. Sub nici o formă nu voiam s-o las să mă domine. Aşa că i-am trântit-o şi eu şi i-am spus din nou să plece, până nu o scot eu cu forţa.

– Foarte bine.

– Apoi m-a luat cu Del.

– Ce vrei să spui?

– Mi-a zis că toţi vorbesc despre mine şi Del, că toţi râd de mine şi că el nu are intenţii serioase cu cineva ca mine. Eu nu fac parte din clasa lui... din clasa Brown.

– Nenorocită răutăcioasă! Emma strânse pumnul. Aş vrea s-o pocnesc. Să nu-mi spui că ai crezut o iotă din toate prostiile alea, că va trebui să te pocnesc *pe tine.*

– Acum chiar sunt înspăimântată. Laurel oftă din nou. Nu e vorba dacă să cred sau nu, Emma. Ştiu ce fel de persoană este, şi chiar aşa gândeşte. Şi ştiu că, deşi nu gândea aşa despre mine, mi-ar fi spus-o doar ca să mă jignească. Însă adevărul este că... Adevărul este că el e Delaney Brown, aşa că oamenii vorbesc şi speculează, iar unii dintre ei probabil că şi

râd.

– Şi ce dacă?

– Ştiu, iar eu îmi tot repet acelaşi lucru. Ura, *ura* lacrimile care o ardeau din nou, care de data asta îi umplură ochii şi se revărsară. De cele mai multe ori, simt şi eu asta. Şi ce dacă? Însă alteori...

– E jignitor şi pentru Del, la fel de mult ca pentru tine.

– Poate. Nu am vorbit niciodată despre cât de serioasă e relaţia noastră sau dacă vrem să fie ceva pe termen lung. Totul se reduce la prezent. De cele mai multe ori mă mulţumesc cu asta, pentru că aceste momente sunt frumoase. Dar alteori...

– Crezi că e cu tine doar pentru că eşti disponibilă?

– Nu. Îşi şterse iritată lacrimile. Nu, bineînţeles că nu cred asta.

– Crezi că pentru el totul se reduce la sex?

– Nu.

– Sau că s-a gândit vreo clipă că numele tău de familie nu are aceeaşi reputaţie ca al lui?

Laurel dădu din cap.

– Emma, ştiu când sunt proastă, dar asta nu mă împiedică să fiu proastă. Mi-ar fi plăcut să nu am punctul acesta slab, şi Dumnezeu mi-e martor cât mi-aş fi dorit ca Linda să nu-şi fi băgat acul ascuţit chiar în el. Însă e acolo.

– Toate avem punctele noastre slabe. Emma îşi puse mâna peste mâna lui Laurel. Mai ales când iubim pe cineva. De-asta avem nevoie de prietene.

– M-a făcut să plâng. Cât de slabă sunt! Dacă nu m-ai fi oprit tu, m-aş fi dus să hohotesc în camera mea. Când mă gândesc cum mă enervam pe Mac când o lăsa pe Linda s-o controleze emoţional.

Trase aer în piept.

– Ce femeie otrăvitoare!

– Da, aşa e. Măcar am dat-o afară.

– Data viitoare e rândul meu. Tu, Parker şi Mac aţi avut ocazia. Vreau şi eu.

– Corect. Mulţumesc, Emma.

– Te simţi mai bine?

– Da, mă simt mai bine.

– Hai să mergem la înot.

– Bine. Laurel dădu din cap. Perfect, să mergem să scap de frustrări.

Mai târziu se aşează la birou mai sigură pe ea. Se hotărâse să lase documentele să-i distragă atenţia, mai ales că avea ceva timp la dispoziţie.

Completă facturile şi chitanţele, cu Bon Jovi pe fundal. Apoi intră să verifice site-urile furnizorilor ei.

Avea nevoie de mai multe pungi de prăjituri, cutii de tort, cutii de prăjituri, poate şi de foi de transfer noi. Căptuşeli şi milieuri de hârtie. După ce rezolvă urgenţele, începu să studieze instrumentele şi elementele afişate de care nu avea nevoie, însă i se păreau amuzante.

Bugetul Vows putea face faţă câtorva jucării, îşi spuse ea, şi i-ar prinde bine câteva prese noi, forme noi de ciocolată; şi chiar îşi dorea cuţitul acela dublu în formă de chitară.

Însă latura ei pragmatică o făcu să se gândească de două ori când văzu preţul. După ce aveau să termine noul ei spaţiu de depozitare, ar fi loc şi pentru un cuţit mai mare. Chiar putea să fie practic. Ar putea să taie de două ori mai multe prăjiturele decât acum. Şi avea patru cadre.

Pe cel pe care îl folosea acum ar fi putut să-l vândă pe eBay. La naiba, îl merita, însă chiar când dădea clic să-l adauge în coşul de cumpărături, Mac o strigă şi sări în sus cu un sentiment de vinovăţie.

– Dumnezeule, nu te furişa aşa când cheltuiesc bani pe care chiar nu am nevoie să-i cheltuiesc.

– Pe ce? Ah! Mac ridică din umeri când văzu site-ul pentru produse de cofetărie. Toate avem nevoie de instrumente. Ascultă, Laurel...

– Emma ţi-a spus. Laurel respiră adânc. Sper că nu ai venit să-ţi ceri scuze pentru Linda.

– Am voie să-mi pară rău. Mac îşi băgă mâinile în buzunare. Prima mea reacţie a fost să o sun şi să o scutur, însă i-aş da atenţie prea multă. Şi tocmai asta îşi doreşte cel mai mult, după bani. Aşa că prefer să o ignor, iar ea nu primeşte nimic. Ceea ce o va enerva. Enorm.

– Perfect.

– Da, însă pentru că tot o ignor, trebuie să-mi pară rău şi să mă laşi să-mi pară rău.

– Bine, ai voie să-ţi pară rău. Laurel se uită la ceas şi numără până la zece. Gata, părerea de rău s-a terminat.

– Perfect. Ştii ce-mi doresc? Îmi doresc să nu trebuiască să o invit la nuntă, dar trebuie.

– Ne descurcăm.

– Ştiu. Poate se întâmplă un miracol şi se va purta bine. Ştiu, adăugă Mac râzând pe jumătate, când Laurel privi în tavan, însă, ca mireasă, am voie să visez.

– Nu te va înţelege niciodată. Nici pe noi. Pierde- rea ei.

– Chiar e. Mac se aplecă şi o sărută pe Laurel pe creştet. Ne vedem mai târziu.

Ultimele rămăşiţe de autocompătimire dispărură odată cu plecarea lui Mac.

„Gata“, se gândi Laurel şi îşi cumpără un cuţit dublu nou-nouţ, în formă de chitară.

capitolul 16

Laurel nu-şi dădea seama exact de unde-i venise acel impuls, însă se hotărî să meargă la Del la birou. Chiar dacă mergea rar, din motive personale sau legale, ştia bine locul.

Uşa principală a vechii primării se deschidea într-un hol frumos. Apoi trecu pe lângă o zonă de primire, cu plante luxuriante în ghivece de cupru, mese de epocă, scaune mari, totul în culori pale, scoase în evidenţă de lumină.

Birourile păstrau discreţia clienţilor în spatele uşilor groase, restaurate perfect, iar covoarele tocite de timp scoteau în evidenţă tonurile puternice ale podelelor cu scânduri late.

Ştia că Del aprecia amestecul de sobru şi de informal.

Intră într-o încăpere răcoroasă, unde Annie, o femeie care-i fusese colegă de şcoală, lucra la birou, la calculator.

Annie se întoarse, iar zâmbetul profesional i se transformă într-unul prietenos.

– Laurel, salut! Ce faci? Nu te-am mai văzut de luni întregi.

– Sunt legată de cuptor. Te-ai tuns, îmi place la nebunie.

Annie dădu uşor de cap.

– Obraznic?

– Clar.

– Şi nu-mi ia decât cel mult două minute dimineaţa.

– Şi? În rest?

– O duc excelent. Ar trebui să ieşim să bem ceva.

– Mi-ar plăcea. I-am adus ceva lui Del.

Ridică pachetul de prăjituri pe care îl ţinea.

– Dacă e ca tortul pe care l-ai făcut pentru Dara, am luat cinci kilograme doar uitându-mă la cutie. E cu un client. Pot să...

– Nu-l întrerupe, spuse Laurel. Îl las la tine.

– Nu ştiu dacă ar trebui să ai încredere în mine.

Laurel râse şi lăsă cutia pe birou.

– E destul pentru toată lumea. Am avut drum în oraş şi m-am gândit să le aduc înainte să...

– Păstrează-ţi ideea, spuse Annie auzind telefonul. Bună dimineaţa, Brown şi Asociaţii.

Laurel se îndepărtă în timp ce Annie vorbea la telefon, analizând arta de pe pereţi. Ştia că tablourile erau originale şi că aparţineau artiştilor locali. Familia Brown fusese întotdeauna un protector convins al artelor,

implicându-se în interesele locale.

Îşi dădu seama că nu prea ştia când se apucase Del de meserie. După moartea părinţilor ei, la scurt timp după ce înfiinţaseră Vows. Ele fuseseră, probabil, printre primii lui clienţi, dacă stătea bine să se gândească.

Ea lucra la Willows ca să facă rost de bani în timpul primelor evenimente de la Vows. Fusese prea ocupată şi prea obosită să se gândească la felul în care îşi vedea Del de treabă, de detaliile legate de proprietăţile părinţilor lui, de actele legale de la Vows, în calitate de avocat şi partener.

Toate alergau ca nebunele cu planuri, obligaţii, teste, slujbe cu jumătate de normă, ca să-şi umple cuferele. Însă Del nu păruse niciodată grăbit.

„Stăpânirea familiei Brown, îşi spuse ea, şi încrederea înnăscută a familiei Brown că orice ar începe va ieşi bine.“

Suferiseră împreună. Trecuseră prin vremuri foarte grele, însă durerea şi greutăţile nu fuseseră altceva decât un fel de lipici, care îi apropiase şi mai mult.

Se mutase cu Parker şi nu privise niciodată în urmă, iar Del fusese mereu acolo, având grijă de detaliile care trecuseră pe lângă ea. Ea înţelesese, însă nu îi mulţumise niciodată.

Privi către uşă, în clipa în care tocmai apăruse cineva. Cei doi tineri se ţineau de mână şi păreau fericiţi. Lui Laurel i se părură cunoscuţi.

– Cassie? Le făcuse Dantela Miresei în primăvară. Salut! „Şi... La naiba, cum îl chema pe ginere?“

– Laurel? Salut! Cassie întinse prietenoasă mâna. Mă bucur să te văd. Eu şi Zack tocmai le arătam câtorva prieteni poze de la nuntă, într-o seară, şi le spuneam că abia aşteptăm să mergem la voi, la nunta lui Fran cu Michael. Sunt curioasă să văd ce veţi face pentru ei.

Dacă ar fi fost Parker, şi-ar fi amintit exact cine erau Fran şi Michael şi toate detaliile, confirmate până atunci, ale nunţii lor.

Însă, pentru că nu era Parker, Laurel se mulţumi să zâmbească.

– Sper că sunt la fel de fericiţi pe cât se pare că sunteţi voi.

– Nu ştiu dacă au cum să fie la fel de fericiţi, pentru că noi zburăm.

– Să ne cumpărăm prima casă, spuse Zack.

– Felicitări!

– E minunat, şi înspăimântător, şi... Ah, Dara, toată lumea se pare că a venit la timp.

Laurel bănui că Annie îi dăduse Darei semnalul şi se întoarse să salute.

– Ah, tortul acela, spuse Dara şi o îmbrăţişă pe Laurel râzând, a fost

atât de drăguţ... şi de delicios.

– Cum e copilul?

– Minunat. Am câteva sute de poze cu bebeluşul pe care ţi le pot arăta, dacă nu te grăbeşti.

– Mi-ar plăcea să văd poze cu bebeluşul, spuse Cassie. Ador bebeluşii, adăugă ea, privindu-l pe Zack cu subînţeles.

– Întâi casa, apoi bebeluşul.

– Vă ajut eu cu prima parte. Intraţi.

Dara îi făcu lui Laurel cu ochiul şi dispăru împreună cu clienţii.

Laurel auzi telefonul lui Annie sunând din nou – era un loc plin cu oameni ocupaţi – şi se hotărî să se strecoare afară. Chiar în timp ce se gândea să facă asta, auzi vocea lui Del.

– Nu te îngrijora. Ai făcut ce trebuia, iar eu o să fac tot ce pot ca să rezolv repede.

– Vă sunt recunoscătoare. Domnule Brown, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul dumneavoastră. Totul este atât de...

Vocea femeii se stinse.

Chiar dacă făcuse un pas înapoi, Laurel îi zări pe Del şi pe clienta sa, şi felul în care Del îi înconjură femeii umerii cu braţul, în timp ce ea se îneca în lacrimi. Îmi pare rău. M-am descărcat aici, în birou.

– Să nu-ţi pară rău. Mergi acasă şi încearcă să îţi scoţi asta din minte. Mâna lui mângâia braţul femeii. Laurel îl văzuse de nenumărate ori – simţise la rândul ei – făcând acel gest de sprijin şi de alinare.

– Concentrează-te asupra familiei tale, Carolyn, şi lasă asta în seama mea. O să te contactez curând. Promit.

– Bine. Şi mulţumesc, mulţumesc din nou pentru tot.

– Nu uita ce ţi-am spus. Când îşi conduse clienta afară din birou, o zări pe Laurel. O clipă, rămase surprins, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra femeii cu care era. Murmură ceva care o făcu pe clienta lui să plângă din nou, apoi să dea aprobator din cap, înainte să plece.

– Hei, salut, îi spuse lui Laurel.

– Mai rău încurc aici. Scuză-mă. Am trecut să las ceva pentru tine, apoi au venit doi tipi la Dara, iar eu îi cunoşteam, aşa că...

– Zack şi Cassie Reinquist. Le-aţi organizat nunta.

– Dumnezeule, tu şi Parker aveţi foi de calcul în loc de creier. E înfricoşător. Oricum, eu mă car, ca să te las să...

– Intră. Am câteva minute libere înainte de întâlnirea următoare. Ce mi-ai adus?

– Îţi arăt.

Se întoarse după cutia cu prăjituri.

– Îmi pare rău, murmură Annie, ţinând pentru o clipă telefonul la distanţă. Invazie.

Laurel făcu un semn de „nu-ţi face griji“, luă cutia şi dispăru.

– Mi-ai adus tort?

– Nu. Intră împreună cu el în birou, unde razele soarelui pătrundeau prin ferestrele înalte, unde obiectele de epocă străluceau, iar biroul despre care ştia că aparţinuse bunicului şi tatălui lui ocupa locul central.

Laurel lăsă cutia şi o desfăcu.

– Ţi-am adus brioşe.

– Mi-ai adus brioşe. Vizibil uimit, se uită în cutie la brioşele cu glazură în culori vesele. Arată bine.

– Sunt prăjituri vesele.

Îi analiză chipul. Aşa cum pretinsese Emma despre al ei, şi Laurel îl cunoştea pe al lui.

– Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine nişte prăjiturele vesele.

– Da? Poate. Se aplecă şi o sărută absent. Asta mă face fericit. Ce zici de nişte cafea care să meargă cu brioşele?

Nu intenţionase să rămână, propriul ei program era şi aşa destul de încărcat, însă chiar părea să aibă nevoie de un pic de veselie.

– Sigur. Clienta ta părea destul de deprimată, începu ea, în timp ce el se îndreptă către aparatul de cafea de pe bufetul Hepplewhite. Însă, probabil, nu poţi vorbi despre asta.

– Ba da, la modul general. Mama ei a murit de curând, după o boală lungă şi dificilă.

– Îmi pare rău.

– Ea a fost cea care a îngrijit-o şi, pentru că starea mamei ei era foarte delicată şi era important pentru amândouă ca mama ei să moară acasă, şi-a luat un concediu prelungit de la slujbă, ca să aibă grijă permanent de ea.

– Pentru asta e nevoie de multă dragoste şi dăruire.

– Da, aşa e. Are un frate în California. A venit de câteva ori şi a ajutat oarecum. Are o soră în Oyster Bay, prea ocupată, se pare, ca să o viziteze sau să o ajute de mai mult de două ori pe lună.

Îi întinse lui Laurel cafeaua şi se sprijini de birou. Luă o brioşă şi o studie.

– Nu toţi pot oferi dragoste şi se pot dărui altcuiva.

– Nu, nu toţi, murmură el. Bineînţeles că a existat o asigurare, însă nu acoperea totul. Clienta mea a plătit din buzunarul propriu tot ce nu acoperea asigurarea, iar mama a aflat şi a insistat să treacă numele fiicei pe contul personal.

– Pentru asta e nevoie de multă dragoste şi dăruire.

– Da. Zâmbi uşor. Aşa e.

– Se pare că, în ciuda suferinţei îngrozitoare prin care au trecut, cele două au avut o legătură specială. Clienta ta şi mama ei.

– Da, ai dreptate. Concediul a fost o povară financiară, însă clienta mea şi familia ei i-au făcut faţă. Soţul şi copiii ei au ajutat şi ei cum au putut. Ştii cum e să ai grijă de un părinte muribund, care e ţintuit la pat, fără posibilitatea de a mai face ceva, care are nevoie de hrană specială şi de grijă permanentă?

„Nu e doar trist, îşi spuse ea. E şi frustrant. Foarte frustrant.“

– Pot să-mi imaginez. Trebuie să fi fost un efort imens, fizic şi emoţional.

– Doi ani, din care ultimele şase luni au fost fără odihnă. O îmbăia, o schimba, îi spăla rufele, o hrănea, avea grijă de banii ei, îi făcea curat în casă, stătea cu ea, îi citea. Mama ei şi-a schimbat testamentul şi i-a lăsat fiicei ei casa şi toate bunurile, cu câteva excepţii, dar şi cea mai mare parte a proprietăţii. Acum, după ce a murit, după ce clienta mea şi fratele ei din California au organizat înmormântarea, sora lor contestă testamentul. O acuză pe clienta mea că a influenţat-o pe nedrept pe mama lor să-i acorde tratament preferenţial. E furioasă şi a acuzat-o în particular că a furat bani, bijuterii şi obiecte din casă, că a întors-o pe mama lor muribundă împotriva ei.

Laurel nu răspunse, iar Del îşi lăsă ceaşca de cafea.

– La început, clienta mea a vrut să renunţe în favoarea ei, să-i lase tot ce dorea. După atâta durere şi stres, simţea că nu mai rezistă. Însă soţul şi – spre lauda lui – fratele ei nu vor.

– Aşa că au venit la tine.

– Sora a angajat un avocat, care i se potriveşte ca o mănuşă. O să-i fac praf.

– Eu pariez pe tine.

– Sora avea o şansă. Ştia că mama lor era pe moarte, că nu-i mai rămăsese mult timp, însă nu a folosit acel timp ca să fie cu ea, să-şi ia la revedere de la ea, să-i spună toate acele lucruri pe care mulţi oameni consideră că au tot timpul să le mărturisească. Acum, e gata să distrugă orice relaţie cu fraţii ei şi să-i sporească durerea celeilalte surori. Şi pentru ce? Pentru bani. Nu înţeleg cum... Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Tocmai mi-am dat seama că nu m-am gândit prea mult la ceea ce faci tu. Pentru mine erau doar treburi avocăţeşti.

El zâmbi.

– Fac treburi avocăţeşti. Asta e o treabă avocăţească.

– Nu, vreau să spun că treaba avocăţească în sine e foarte plictisitoare pentru restul lumii. Semnează asta, înregistrează aia – iar asta şi aia sunt atât de complicate şi scrise într-un limbaj atât de ridicol, încât le face şi mai enervante.

– Nouă, avocaţilor, ne place „având în vedere că“.

– Cu sau fără acest „având în vedere că“ stupid, e vorba despre oameni. Clienta ta va continua să sufere, însă stresul ei s-a redus, pentru că ştie că o susţii tu. Contează enorm ceea ce faci, iar eu nu m-am gândit niciodată la asta.

Ridică mâna şi îi atinse faţa.

– Mănâncă o brioşă.

Ca să-i facă plăcere, sau cel puţin aşa îşi imagina ea, muşcă dintr-o brioşă. De data asta, când zâmbi, privirea i se lumină.

– E bună. E veselă. Mi-a ajuns la suflet. Nu cred că mi-am dat seama, până n-ai trecut tu pe aici.

– La asta ai lucrat noaptea trecută?

– În cea mai mare parte.

– Şi de asta eşti obosit azi. Foarte rar pari obosit. Aş putea să trec pe la tine să-ţi fac ceva de mâncare.

– Nu ai repetiţie în seara asta şi eveniment mâine?

– Pot să mă fofilez în seara asta. Iar mâine e mâine.

– Ar trebui să par obosit mai des. Dar ce zici să vin eu la tine? În ultimele zile am fost îngropat aici sau acasă. N-ar strica o schimbare de peisaj. Şi nici să fiu cu tine. Mi-e dor să fiu cu tine.

Ea simţi cum i se topeşte inima şi se lăsă în braţele lui pentru un sărut care, de data asta, era departe de a fi absent. Când îşi sprijini obrazul de creştetul ei, el îşi auzi telefonul sunând.

– Clientul următor, murmură el.

– Eu am plecat. Împarte brioşele.

– Poate.

– Dacă le mănânci pe toate, o să ţi se facă rău şi vei avea stomacul prea plin ca să mănânci mâncare. Totuşi, nu trebuie să uiţi că sunt cofetar, nu bucătar.

– Pot să iau pizza, strigă el după ea; îi auzi râsul în timp ce se îndepărta.

Mai sorbi o dată în linişte din cafea, muşcă din brioşă şi se gândi la ea. Nu avusese de gând să-i spună totul despre clientă şi despre situaţia în care se afla. Nici nu-şi dăduse seama cât de furios era pe acea situaţie. Iar clienta nu-l plătise să fie furios, ci să-i reprezinte interesele.

Mai bine zis, îl va plăti după ce el îl va fi făcut praf pe avocatul

surorii ei. Renunţase la onorariul iniţial. Îşi putea permite asta şi, pur şi simplu, nu putea cere aşa ceva de la o femeie care trecuse prin atâtea.

Însă lucrul cel mai important, pe care nu-l înţelesese până atunci, era cât de mult îl ajutase să aibă pe cineva care să-l asculte, să înţeleagă de ce acest caz particular îl afectase. Lui Laurel nu trebuia să-i explice. Ea pur şi simplu ştia, iar ăsta era un dar nepreţuit, gândi el.

Prin gestul cu care îi atinsese faţa, prin acel gest simplu şi plin de înţelegere, reuşise să-l răscolească în interior. Nu era sigur de ce şi ce însemna; sau ce însemna faptul că, de fiecare dată când o privea, vedea în ea ceva nou, *altceva.*

Cum se poate să cunoşti pe cineva de-o viaţă şi să descoperi mereu lucruri noi? Va trebui să se gândească la asta, îşi spuse el. Lăsă cutia cu brioşele cele vesele lângă filtrul de cafea şi ieşi să-şi întâmpine următorul client.

Trebuia să îl lase să îi aducă pizza, se gândi Laurel în timp ce alerga prin bucătăria principală să facă pregătirile. Mai avea de terminat prăjiturile şi alte deserturi, iar zgomotul de la construcţii devenise infernal.

Era clar că nu putea pregăti acolo cina.

– Aş putea să fac eu treaba asta pentru voi, comentă doamna Grady.

– Ar însemna să trişăm. Aud şi ceea ce nu poţi să spui.

– Auzi, de fapt, ceea ce crezi că nu spun, când, în realitate, nu vreau să spun că am trişa dacă te-ai face că pregăteşti tu cina.

Laurel se opri o clipă; de fapt, chiar îşi *dorea* acea variantă. Putea să îi spună lui Del că doamna G. pregătise mâncarea pentru că ea fusese prea ocupată să o facă. Lui nici că i-ar fi păsat, dar...

– Am spus că mă ocup eu. Plus că ieşiţi diseară în oraş cu prietenele. Trase aer în piept. Aşadar, salată verde cu o vinegretă cu oţet balsamic, paste cu fructe de mare şi pâine. Destul de simplu, nu-i aşa?

– Foarte simplu. Eziţi oarecum în privinţa asta. Şi a lui.

– E mâncare. Ştiu cum mă simt în privinţa asta, dar nu am de ales. Totul trebuie să fie perfect, şi aici vorbesc şi de prezentare. Absentă, îşi potrivi clama din păr. Ştiţi, doamnă G, dacă voi avea vreodată copii, probabil că va dura vreo douăzeci de minute să fac o prezentare perfectă la unt de arahide cu jeleu. Toţi vor avea nevoie de terapie.

– Cred că te vei descurca destul de bine din punctul ăsta de vedere.

– De fapt, nici nu m-am prea gândit la asta. Să am copii, adică. Încetă să mai vorbească despre salate, despre roşiile cherry şi despre morcovii pe care intenţiona să îi cureţe, să îi spele, să îi usuce şi să îi

răcească pentru salată. Sunt atâtea de făcut acum, că nu prea am avut timp să mă gândesc la viitor.

– Şi acum te gândeşti?

Doamna G. începu să usuce verdeaţa spălată de Laurel.

– Cred că da, e un gând care îmi tot trece prin minte. Poate că e ceva ce ţine de ceasul biologic.

– Poate că ţine de o relaţie de iubire.

– Poate, dar doi oameni trebuie să fie îndrăgostiţi ca să se gândească la viitor. Am văzut azi un cuplu care se căsătorise primăvara trecută. Se uita pe fereastră în timp ce lucra, să vadă albastrul şi verdele verii. Veniseră la biroul lui Del pentru nişte chestiuni legale cu privire prima lor casă. Dara, care a născut, se ocupa de tot. Mireasa – mă rog, soţia – devenise visătoare gândindu-se la bebeluş, însă el i-a spus: „Întâi casa, apoi bebeluşul“, sau ceva de genul ăsta. Ceea ce pare absolut logic.

– Bebeluşii nu vin tot timpul când e logic.

– Da, mireasa de mâine a aflat şi ea treaba asta, dar eu vreau să spun că are rost să planifici paşii, să îi iei în ordine logică. Să ai răbdare.

– Şi rămâi fără răbdare.

Doamna Grady o bătu scurt pe Laurel pe spate.

– Uneori, însă şi atunci doar puţin. Nu am nevoie de tot tam-tamul, de toate detaliile astea, de toate pregătirile. În esenţă, cam de tot ce facem noi aici. Emma are nevoie; şi Parker va avea, şi se pare că şi Mac a prins microbul.

– Da, şi am impresia că totul a fost o surpriză pen- tru ea.

– Mie nu îmi trebuie aşa ceva. Nu am nevoie de inel sau de certificat, sau de vreo rochie albă spectaculoasă. Nu cununia contează cel mai mult, ci promisiunea. Faptul că ştii că cineva doreşte să faci parte din viaţa lui. Că cineva te iubeşte, că tu eşti aleasa lui. Asta nu înseamnă doar destul, înseamnă totul.

– Cu cine altcineva crezi că ar vrea să fie Del diseară?

Laurel ridică din umeri.

– Nu ştiu. Ştiu sigur că va fi fericit cu mine. Poate că nu înseamnă totul, dar înseamnă destul de mult. Timpul setat pe cronometru expirase.

– Fir-ar să fie! Trebuie să revin în bucătăria mea. Să nu gătiţi nimic.

– Mă voi purta ca un ajutor de bucătar şi atât. Voi termina de spălat astea şi le voi usca, să le pun deoparte pentru voi. Asta nu înseamnă să trişezi.

– Ai dreptate. Mersi.

În timp ce Laurel fugi să termine ce mai avea de făcut, doamna Grady se întrebă cum de fata nu se gândise că poate şi Del dorea, probabil,

puţin din toate astea.

– Iubirea, murmură ea în timp ce se spăla. Nici un îndrăgostit nu ştie cum să-i facă faţă.

Fireşte, singura dată, *singura* dată când Laurel avusese nevoie ca o repetiţie să meargă ca pe roate, evenimentul se transformase într-un circ în care fusese expusă o mireasă plângăcioasă – probabil de la hormoni –, o soacră-mare ameţită de căldură şi un mire năucit de la petrecerea îndelungată de dinaintea repetiţiilor. La toate astea s-au mai adăugat fata cu florile şi purtătorii inelelor – frate şi soră –, care îşi aleseseră evenimentul ca să îşi arate dezgustul faţă de rude.

Cu doi copii alergând şi ţipând, cu o mireasă pe care o apucase o criză de plâns în braţele mamei ei şi cu soacra-mare făcându-şi vânt cu evantaiul, la umbră, Laurel nu putu să-şi ia tălpăşiţa, aşa cum planificase.

Parker se ocupase de tot – toate făcuseră asta, însă Parker părea să fie mereu peste tot. Aduse imediat apă soacrei-mari şi cafea cu gheaţă ginerelui, strânse gloata de copii şi îl linişti pe naşul îngrijorat.

Domnişoara de onoare – şi mama rudelor care se încăierau – făcu tot posibilul să instaleze ordinea. Însă, gândi Laurel în timp ce trecu pe lângă ceaiul cu gheaţă, femeia nu făcea faţă.

– Unde este tatăl? murmură ea către Emma.

– Într-o călătorie de afaceri. Avionul a întârziat. E pe drum. Voi lua fata, vezi şi tu dacă o interesează să îi fac un buchet mic de flori. Ai putea să îl iei tu pe băiat.

– Carter e profesorul. El ar trebui să facă asta.

– E ocupat deja cu cavalerul de onoare, care nu e chiar beat. Cred că domnişoara de onoare poate lua o scurtă pauză, ca să o ajute pe soacra-mare să o aranjeze pe mireasă. Mac şi Parker se pot ocupa de restul.

– Bine, în regulă.

Lăsând-o pe Emma să o liniştească pe mamă, Laurel aşeză ceaiul cu gheaţă şi ochelarii pe masă, apoi se apropie de băiat.

– Hai cu mine.

– De ce?

– Uite de-aia.

Părea să fie un răspuns pe care să îl înţeleagă, însă ridică de câteva ori din sprânceană. Merse alături de ea târându-şi picioarele, aruncând priviri care promiteau răzbunare surorii sale mai mici.

– Nu vreau să port frac.

– Nici eu.

El răspunse luând-o în râs.

– Fetele nu poartă frac.

– Ar putea, dacă ar dori.

Laurel se uită în jos la el. „Are cam cinci ani“, gândi ea, „e simpatic“. Sau ar fi dacă n-ar fi prea obosit, epuizat şi plâns.

– Însă mâine, toţi bărbaţii de la petrecerea de nuntă le vor purta. Stai. Poate că nu eşti suficient de mare să porţi unul.

– Sunt! Se simţi insultat. Am cinci ani.

– Ah. Ce bine, spuse ea în timp ce îl însoţea către bazin, pentru că s-ar complica lucrurile dacă ar trebui să găsim alt purtător de inel până mâine. Nu se pot căsători fără inele.

– De ce?

– Pur şi simplu nu se poate. Aşadar, dacă ar trebui să găsim pe altcineva, chiar că ar fi greu. Ai o misiune importantă.

– Mai importantă decât a lui Tissy?

Tissy, îşi dădu seama Laurel, era sora mai mică.

– Şi ce face ea e foarte important. Ea are o misiune de fetiţă, iar tu ai una pentru băieţei. Ea nu are cum să poarte frac.

– Nici măcar dacă îşi doreşte?

– Nu, nici atunci. Uită-te la asta, îi spuse ea, şi arătă cu degetul spre tufişurile de liliac. La margine, unul era folosit pe post de plută de un broscoi verde.

Când sosi Del, o văzu la lac, în apropierea ramurilor plecate ale salciei, ţinând de mână un băieţel cu părul bălai, ca al ei.

Se înfioră uşor, simţind o mică împunsătură în stomac. Îşi aminti că o mai văzuse şi înainte în preajma copiilor. La nunţi participau, de obicei, şi câţiva copii. Dar... era ceva neobişnuit, ca un fel de reverie, în acea imagine, cu ei aşezaţi lângă lac, prea departe ca el să le vadă clar feţele. Se vedeau doar părul spălat de soare şi mâinile împreunate.

Chiar în timp ce îi privea, se întoarseră către el. Băiatul se uita la ea de jos, iar Laurel de sus.

– Bună, Del.

El îndepărtă imaginea aceea ciudată, onirică, şi se întoarse către Carter.

– Salut, cum merge?

– În momentul ăsta bine, aş putea spune. Acum zece minute, nu ştiam nimic sigur. Suntem pe punctul de a începe. Din nou.

– Ah, e una dintre acelea.

– O, da. Cred că Laurel... Iat-o.

Laurel se opri lângă o femeie cu o fetiţă în braţe, îi spuse câteva cuvinte şi râse scurt. Apoi se aplecă spre băiat şi îi murmură ceva la ureche. Râse în colţul gurii, de parcă i-ar fi promis o rezervă de prăjituri pentru

toată viaţa.

Del merse către ea.

– Ţi-ai făcut un nou prieten?

– Se pare că da. Suntem în întârziere.

– Am auzit.

– Parker o să rezolve tot, spuse ea, chiar în timp ce Parker le cerea tuturor să se aşeze la locurile lor.

Del se dădu la o parte împreună cu Carter, în timp ce Parker transmitea instrucţiunile, iar celelalte trei femei se îndrumau şi se aliniau.

Totul părea să meargă ca pe roate, erau zâmbete peste tot, iar el îi văzu pe băiat şi pe Laurel zâmbindu-şi scurt în timp ce se îndreptau către pergolă.

Puţin mai târziu, ea îi făcu un semn lui Del şi intră în casă.

El o găsi în bucătăria principală, unde alerga încolo şi încoace.

– Am rămas puţin în urmă, începu ea. Nu e chiar ca programul lui Parker, dar...

El o opri, aşezându-se în faţa ei, apropiind-o de el, atrăgând-o într-un sărut lung, cald, indulgent, iar când simţi că ea avea nevoie de o apropiere mai mare, se retrase puţin.

– Salut.

– Salut. Ziceam ceva înainte să-mi pierd minţile cu totul?

– Ceva despre program.

– A, da. Despre asta. În regulă. Am un Sauvignon blanc bun la rece. Ce-ar fi să deschidem sticla să gustăm puţin, înainte să înceapă totul?

– Aş vrea eu ca sarcina cea mai grea să fie deschiderea vinului. Care a fost problema la repetiţii? întrebă în timp ce se duse să îşi îndeplinească misiunea.

– Destul de multe probleme. Îl privi peste umăr cu ochii ei albaştri. Mireasa a aflat abia acum o săptămână că este însărcinată.

– Ah.

– Nu au nici o problemă cu asta. În realitate, totul s-a transformat pentru ei mai degrabă într-o surpriză decât într-o problemă.

– Asta e bine pentru toţi.

– Da, însă e un stres în plus – ea e mai emotivă şi mult mai obosită. Plânge, iar cei doi copii încearcă să se omoare unul pe celălalt, soacra-mare a avut multe de făcut, plus că murea de cald. Poate pentru că a făcut efort fizic. Să nu mai vorbim despre cavalerul de onoare, care a început să sărbătorească puţin mai devreme. Altă zi la serviciu.

Laurel puse apă la fiert pentru paste, adăugă ulei de măsline într-o cratiţă, apoi trecu pe lângă Del să aducă salatele preparate împreună cu doamna Grady.

– E bine că am pregătit câte ceva dinainte, fiindcă am sperat să scap de repetiţii, dar n-am avut nici o şansă. Mulţumesc, adăugă ea întinzându-i un pahar.

Gustă şi începu să cureţe şi să toace usturoiul.

– Ar trebui să mă simt vinovat că tot tu găteşti, după ce ai avut o zi plină. Vrei să toc ceva? Mă descurc destul de bine la tocat.

– Nu, mă descurc.

Bucuros că nu are nimic de făcut, o privi cum pune usturoiul şi câţiva fulgi de ardei roşu în ulei.

– Iată ceva nou.

– Cum?

– Să te văd gătind. Tipul acesta de mâncare, mai exact.

– O, îmi mai bag degetele din când în când. Am luat o parte din meserie de la doamna G., şi o parte, în timp ce am lucrat în diverse restaurante. E un schimb de experienţă destul de interesant. Atunci când se poate.

– Mi se pare că eşti mereu stăpână pe situaţie, în bucătărie. Asta s-a vrut a fi un compliment, spuse el când o văzu încruntându-se.

– Se pare că aşa e, atâta vreme cât nu sunt pusă în aceeaşi tabără cu Julio.

– E o tabără complet diferită. O tabără diferită, dintr-o ţară diferită.

Adăugă puţin unt în ulei şi scoase creveţii.

– Bun. Pentru că nu am prea des – şi nici nu îmi doresc – companie atunci când sunt în bucătărie, şi rareori arunc cuţite.

Adăugă creveţii în ulei, apoi turnă pastele în apa fiartă.

– Tu chiar ţii minte absolut tot?

– Uneori, da. Vrei o lecţie?

– Absolut deloc. Bărbaţii adevăraţi fac mâncarea la grătar.

Ea râse, ţinând o lingură într-o mână şi furculiţa de paste în alta, amestecând în cratiţă şi în oală în acelaşi timp.

– Adu-mi vinul, te rog.

– Da.

Îi ţinu sticla.

Ea lăsă deoparte furculiţa de paste, apoi turnă o ceaşcă de vin peste creveţi. Del tresări vizibil.

– E un vin foarte bun.

– Aşadar, e un vin foarte bun şi pentru gătit.

– Fără îndoială. Mâinile ei, gândi el, erau atât de rapide, atât de eficiente. Observase el asta vreodată înainte? Ce avem la masă?

– La felul principal? Paste cu fructe de mare.

Făcu o pauză şi sorbi din pahar.

– Salată verde şi pâine coaptă cu mirodenii. La desert, cremă de zahăr ars cu vanilie.

El îşi coborî paharul şi se holbă la ea – Laurel a lui, cu părul strâns în sus, ca de fiecare dată când era la lucru, cu mâinile ei rapide şi competente mereu ocupate.

– Glumeşti.

– Ştiu că eşti subiectiv când vine vorba de cremă de zahăr ars. Ea ridică uşor din umăr, în vreme ce bucătăria se umplea de mirosuri. Dacă tot

gătesc, măcar să gătesc ce-ţi place.

Îşi dădu seama că ar fi putut să îi aducă flori sau vin, sau... orice altceva. Şi nu-şi dăduse seama de asta, pentru că era atât de obişnuit să vină aici, să vină acasă, să o vadă în casa lui.

Însă data viitoare nu avea să uite.

Când vinul începu să fiarbă, ea micşoră flacăra şi acoperi cratiţa. Apoi încercă pastele, verifică dacă sunt gata şi le scurse.

Scoase un platou de măsline din frigider.

– Să te ţină ocupat, spuse ea, apoi îşi îndreptă atenţia către salată.

– Ştii ce am spus despre cum eşti stăpână pe situaţie în bucătărie?

– Da.

– Faptul că eşti stăpână pe situaţie te face, pur şi simplu, uimitoare.

Ea privi în sus şi clipi atât de surprinsă, încât el regretă şi mai mult că nu se gândise să îi cumpere flori.

– Primeşti deja cremă de zahăr ars, murmură ea.

– Eşti frumoasă. Mereu ai fost frumoasă. Oare îi mai spusese asta înainte, astfel? Gătitul parcă te pune în lumina reflectoarelor, la fel cum dansul luminează un dansator sau cum sportul luminează un atlet. Pur şi simplu, nu mi-am dat seama până acum; şi asta pentru că m-am obişnuit să te văd într-o fază sau alta de gătit. Este un fel de a lua lucrurile de-a gata. Trebuie să am grijă să nu mai repet greşeala asta.

– Nu trebuie să avem grijă ce ne spunem.

– Eu cred că da. Mai ales pentru că ne-am obişnuit atât de mult unul cu celălalt.

Poate că mai indicat era să zică să aibă grijă unul de altul, gândi el. Oare nu asta făcea ea chiar acum? Oare nu avea grijă să îi pregătească o cină specială, care avea să îi placă, şi asta numai pentru că ştia că a avut o zi dificilă? Această *noutate* dintre ei nu însemna doar întâlniri sau sex. Sau nu ar fi trebuit să însemne doar atât.

El nu ştia, nu putea şti, încotro se îndreptau, însă putea să fie mai atent la felul în care ajunseseră unde erau acum.

– Vrei să pun eu masa? o întrebă.

– E gata. Faptul că ea era puţin agitată şi că asta se vedea cu ochiul liber îl încânta. În sufragerie. Mă gândesc că, de vreme ce...

– Ce drăguţ. Şi Parker?

– Face ceea ce trebuie să facă orice prieten bun – pleacă diseară.

– Ce drăguţ!

Trecu pe lângă el, verifică atent cratiţa, apoi mai adăugă unt, câteva scoici şi stoarse o cantitate generoasă de zeamă de lămâie în amestec.

– Miroase minunat.

– Bun. Adăugă câteva verdeţuri proaspete, sare, piper şi amestecă. Mai trebuie câteva minute să se pătrundă bine, apoi o lăsăm să mai stea puţin. Destul de simplu.

– Nu şi pentru mine.

– Probabil că nu aş putea scrie o sinteză – mai ales pentru că nu ştiu exact ce înseamnă aşa ceva. Se pare că amândoi am ales cariere practice. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui în timp ce amesteca în salată. Oamenii vor avea întotdeauna nevoie să mănânce şi mereu vor avea nevoie şi de avocaţi.

– Indiferent dacă doresc sau nu.

Ea râse.

– N-am spus asta. Scoase o brichetă din sertar. Pentru lumânări, adăugă ea. Ai putea să duci tu salata acolo şi să te ocupi de lumânări.

El o observa cum se agita, în timp ce ducea castronul în sufragerie. Probabil că nu se gândise la ea astfel, medită în timp ce examina farfuriile drăguţe, lumânările din suporturile subţiri, floarea-soarelui colorată dintr-un vas albastru. Femeile din viaţa lui aveau talentul şi vocaţia să facă lucrurile drăguţe şi confortabile, să vadă detaliile mici care formau întotdeauna o imagine perfectă.

Asta făcea din el un bărbat norocos.

„Foarte norocos“, se gândi el câteva clipe mai târziu, când se aşezară la masa cu salată, pâine caldă şi vin.

– Când ajungem pe plajă... Se opri când o auzi oftând. Ce e?

– Scuze, mereu am un mic orgasm când mă gândesc la vacanţă.

– Serios? O privi amuzat cum îi sclipeau ochii în timp ce gusta din salată. Atunci, o să vorbesc mai des de subiectul ăsta. Oricum, odată ce ajungem acolo, o să îţi pregătesc o friptură pe cinste. De fapt, promit că bărbaţii vor pregăti atunci o masă serioasă – doar bărbaţii. Voi nu trebuie decât să mâncaţi.

– Mă bag. De fapt, am un calendar în birou în care notez numărul de zile rămase. Aşa cum făceam în copilărie cu sfârşitul anului şcolar. Simt nevoia să fac asta. Ca un copil care aşteaptă vara.

– Cei mai mulţi copii n-au orgasm când se gândesc la vacanţa de vară. Cel puţin, nu din câte ştiu eu.

– Ţi-a plăcut şcoala mai mult decât mie. El râse, iar ea sorbi din vin. Îmi place serviciul de acum mult mai mult decât ceea ce făceam la şcoală, însă sunt gata să renunţ la muncă pentru câteva săptămâni. Vreau să dorm până la răsărit şi să mă întind, să citesc o carte fără să mă gândesc că ar trebui să mă ocup de altceva. Fără costum, fără tocuri, fără întâlniri. Tu ce zici?

– Ultima parte se potriveşte şi la mine – mai puţin tocurile. Să nu

trebuiască să luăm alte decizii decât dacă luăm o bere sau tragem un pui de somn. Ar fi perfect.

– Somn.

Ea oftă şi închise ochii.

– Alt orgasm?

– Nu, doar un mic tremur. De-abia aştept. Toţi am fost atât de surprinşi – şi de fericiţi – când ne-a spus Parker că voi doi aţi cumpărat locul acela. E minunat.

– Îmi place. Ea l-a ales mizând pe intuiţie, pentru că nu îl văzuse decât în imagini. E o investiţie bună, mai ales dacă ne gândim cum stă economia acum. Am făcut o afacere bună.

– Aici vorbeşte avocatul. E frumoasă?

– Poţi să auzi oceanul din cameră, îl vezi de la fiecare fereastră care dă spre el. E şi un lac acolo şi ai un sentiment superb de izolare.

– Bine, gata. Nu mai rezist. Tremură uşor, apoi se ridică să ducă platourile cu salată. Revin imediat.

– Pot să...

– Nu, mă ocup eu. Stăpână pe situaţie, da?

El îi umpluse deja din nou paharul de vin şi se aşezase cu paharul lui, când Laurel intră cu felul principal. Garnisise pastele cu fire de rozmarin şi busuioc.

– Laurel, arată uimitor.

– Nu subestima niciodată puterea prezentării.

Îl servi întâi pe el, apoi îşi puse şi ea o porţie.

– Uau, spuse el după prima înghiţitură. E grozav. E imposibil să mă simt vinovat acum. Doar puţin, poate, pentru că Parker pierde aşa ceva.

– I-am lăsat o porţie la bucătărie. O să vină pe ascuns să o ia.

– Atunci, nu mă mai simt deloc vinovat. Luă încă o înghiţitură. Desigur, acum că ai pregătit aşa ceva, o să vreau să repetăm mai des.

– Poate ajungem la o înţelegere, dacă aprinzi şi grătarul din când în când.

– Îmi convine.

– Ştii, doream să te chem aseară. Aveam chef să gătim, apoi a intervenit treaba cu Linda şi...

– Ce treabă?

– Of, Parker tocmai plecase la o întâlnire, iar eu terminasem ziua de lucru şi mă îndreptam spre Emma să văd dacă are chef să înotăm. Şi am văzut-o pe Linda la uşa lui Mac. Voia să intre, deşi nu erau acasă. M-am enervat.

Privirea i se îngustă de furie.

– Parker i-a spus să nu mai vină pe-aici.

– Da, dar Linda nu prea ascultă. Oricum, după o scenă cam urâtă, am dat-o afară.

– Ce fel de scenă?

El o văzu că se pregăteşte să vorbească, însă se opri şi ridică din umeri.

– O scenă în stilul Lindei. Oricum, eu am câştigat, şi asta e ceea ce contează.

– Ce ţi-a spus?

– Că nu am nici o autoritate să o dau afară, chestii de-astea. Sunt uimită că cineva ca ea a putut să o conceapă pe Mac. Nu ştiu dacă va înţelege vreodată că Mac nu are de gând să renunţe la tot ca să-i facă ei jocul.

„Nu schimbă subiectul, doar îl evită puţin“, gândi Del. O luă de mână, ca şi când ar fi vrut să o ţină în loc.

– Te-a supărat.

– Normal, e vorba despre Linda. Simpla ei existenţă supără. Hei, putem obţine un ordin de interdicţie? Pe baza faptului că e un mare ghimpe în coaste?

– De ce nu m-ai sunat?

– De ce? Am dat-o afară.

– Însă a apucat să te supere.

– Del, dacă te-aş suna de fiecare dată când m-ar supăra cineva, am sta numai la telefon. A plecat, iar eu cu Emma am mers să înotăm. A reuşit totuşi să îmi strice cheful de gătit. Hai să nu o lăsăm să ne strice şi pofta de paste!

– Nu are cum. Dar, dacă revine, aş vrea să fiu anunţat.

– În regulă.

– Nu, promite-mi. Mă voi ocupa de ea dacă revine aici, dar trebuie să ştiu asta, ca să am grijă.

– Nici o problemă. Îţi promit. Chiar nu putem primi un ordin de interdicţie doar pentru că e un ghimpe în coaste?

– Sunt şi alte moduri de a te ocupa de Linda. Mac nu m-a lăsat înainte. Însă lucrurile stau altfel acum.

– O chestiune legală? De vreme ce, practic, încălca o proprietate, iar eu am dat-o afară, poate să mă acuze de abuz, nu-i aşa?

El râse în colţul gurii, pentru că observă că asta voia ea să vadă.

– Eşti în zona cenuşie. Însă te-aş scoate eu basma curată.

– E bine de ştiut, pentru că, data viitoare e posibil să nu mai fiu la fel de politicoasă. Acum, hai să povestim ceva mai vesel. M-am întâlnit cu

Sherry Maguire şi cu logodnicul ei, pentru degustări şi alegerea modelului de tort. M-am distrat foarte bine.

Petrecură restul cinei discutând subiecte obişnuite, despre prieteni comuni, însă în mintea lui continuă să se întrebe ce ar fi putut să spună sau să facă Linda, încât să o supere pe Laurel.

Aleseră să facă o plimbare după cină – după ce se distrară pe seama biletului lăsat de Parker în bucătărie.

Felicitările mele bucătarului.
Ca plată pentru masă, mă voi ocupa de vase.
Aşa că lasă-le.

P.

Odată cu vara se mărise şi ziua, aşa că se plimbară prin grădină în lumina blândă a apusului. Căldura lipicioasă a zilei se diminuase, dar încălzea încă florile, accentuându-le parfumul.

Stelele începură să se arate pe cer, iar ea îl duse către bazin, să îi arate broasca. El se ghemui să se uite mai bine, iar ea îşi scutură capul.

– Eşti la fel de uimit şi de fascinat ca şi Kent – băiatul de la petrecerea de nuntă.

– Un bărbat nu se maturizează niciodată. Rămâne un băieţel. Probabil, aş putea să iau broasca şi să te alerg cu ea. La fel cum făceam în copilărie.

– Ai putea să încerci, dar eu sunt mai rapidă. În plus, de obicei o prindeai pe Emma.

– Ea era mai fetiţă decât voi şi scâncea cel mai mult. Ce zile frumoase. Se lăsă pe călcâie şi privi umbrele verzi şi reci. Îmi plăcea să vin vara la mlaştina asta înainte să se lase noaptea, să stau pur şi simplu aici. Să meditez îndelung, cu câinele lângă mine şi să văd cum se aprind luminile din casă. Vezi, aia e camera lui Parker. Acum. Înainte, era acolo.

Arătă cu degetul.

– Ţin minte. Am petrecut multe ore fericite în camera aia. Se aşeză lângă el. Acum, acolo e apartamentul miresei. Aşa că a rămas o cameră plină de veselie, plină de femei. Camera ta e la fel. Îmi aduc aminte când te-ai mutat la etajul al treilea, ca să ai puţină intimitate.

– Am rămas uimită când fetele au fost de acord cu mutarea mea. Aveau încredere în mine. Apoi, bineînţeles, a trebuit să mă mut aici, deşi mi-era puţin teamă. A trebuit să-mi ademenesc câinele să doarmă sus cu mine. Mi-e dor de câinele meu. Vai! Îşi lăsă uşor capul pe umărul lui. A fost un câine deosebit.

– Da, a fost. Mă gândesc să îmi iau un câine, însă mereu îmi aduc aminte că nu stau prea mult acasă şi că l-aş chinui.

– Doi câini.

El întoarse capul să o privească în ochi.

– Doi?

– O să îşi ţină companie când nu eşti tu acasă. Se vor împrieteni, vor sta împreună, vor vorbi despre tine când vei fi plecat.

Gândul îl înveseli.

– E o idee bună.

Se întoarse spre ea, o cuprinse cu braţul şi o sărută.

– Când am mai crescut puţin, obişnuiam uneori să aduc fete aici, să ne giugiulim.

– Ştiu, fiindcă deseori te spionam.

– Nu e adevărat.

– Ba sigur că da. Ea izbucni în râs, văzându-l surprins şi profund tulburat. Era amuzant şi educativ. Ne ajuta să ne dăm seama la ce să ne aşteptăm când ne va veni rândul.

– O, Doamne!

– Ai atins baza a doua aici cu Serena Willcott.

– Bine, gata. Să terminăm cu amintirile.

– Te mişcai bine încă de pe atunci. Sunt sigură că şi cu mine puteai ajunge tot acolo.

Ea îi luă mâna, o aşeză pe corpul ei şi o apăsă uşor pe sân.

– Vezi? Încă nu ai uitat nimic.

– Am mai exersat chestii noi, după Serena Willcott.

– Nu mai spune... Ce-ar fi să le încerci cu mine?

El se aplecă din nou şi o sărută uşor, folosindu-şi între timp doar vârful degetelor.

– Da, asta e una bună.

– Dacă asta a mers, aş putea să încerc şi altceva. Îi urmări cu degetul linia gâtului până la primul nasture de la cămaşă şi i-l descheie uşor. Nu prea repede, murmură el cu buzele pe ale ei, dar nici prea încet. O descheie şi la al doilea nasture, apoi la al treilea, oprindu-se ca să-şi treacă degetele peste bucata de piele pe care tocmai o dezvelise.

– Da, se pare că te-ai perfecţionat. Inima ei începuse deja să bată

mai tare. Scoase un sunet de aprobare în timp ce buzele lui coborau pe gâtul ei, apoi unul de surprindere când mâna lui ajunse la spate să-i desfacă sutienul.

– Bravo, zise ea. Ar trebui să continuăm înăuntru.

– Nu. Fără să înceteze să o sărute şi să o mângâie, o lăsă pe spate. Chiar aici.

– Dar...

– Nu cred că patru fetiţe ne spionează în noaptea asta. Şi te doresc. Te doresc aici, lângă apă, sub lumina stelelor, pe iarbă, în aer.

Limba lui alunecă pe sub cupa slăbită a sutienului, peste sfârc, făcând-o să tremure de dorinţă în tot corpul.

El o făcea mai slabă; o făcea să-şi dorească să fie mai slabă. Să îşi dorească să se dăruiască total, lui şi senzaţiei pe care i-o stârnea el. Iarba caldă, aerul blând, jocul mâinilor şi al buzelor lui, totul o făcu să nu îşi dorească decât ceea ce se întâmpla acum. Se lăsă pradă momentului şi lui, în timp ce, sub ochii ei uimiţi, stelele se trezeau la viaţă pe cer.

Parfumul ei seducător ca acea noapte de vară îl ademenea. Gustul ei, atât de irezistibil, îl stârnea. El îşi lăsa mâinile să alunece, să o tachineze şi să-i aducă plăcere, în timp ce noaptea se adâncea şi îi învăluia în întuneric. Peste oftatul nopţii de vară se auziră sunetele în două note ale bufniţelor.

Lumina nopţii dansa pe suprafaţa lacului şi pe trupul ei, care se lăsa dezgolit.

Se ridică să îi descheie şi lui nasturii, însă el o împinse înapoi.

– Nu încă, nu încă. Privirea lui o vrăjea, iar dorinţa pe care o simţea în privirea lui îi făcu din nou tot corpul să tremure. Nu ştii cum arăţi. Nu ai cum să ştii.

El avea nevoie să guste, să atingă. Să o aibă în întregime. Dăduse frâu liber lăcomiei, iar strigătele şi gemetele ei îl făceau să ardă şi mai tare. Unghiile ei săpau, trupul ei tremura în convulsii şi încă nu se terminase.

Acum, stelele parcă explodaseră, iar lumina lor devenise orbitoare. I se tăiase răsuflarea, copleşită de senzaţii. I se părea pervers, minunat să stea întinsă acolo, aproape neajutorată, goală, înnebunită, în timp ce el făcea ce voia cu ea. Cămaşa lui îi freca sânul, stârnindu-i încă un geamăt.

Ea îşi dorea cu disperare să îi simtă pielea, ştiind că el era îmbrăcat, în timp ce trupul ei gol sporea excitaţia, într-o panică delirantă, gata să explodeze.

– Acum. În mine! O, Doamne! Del!

Îi prinse cămaşa şi cureaua, pe care o desfăcură împreună. Se rostogoli deasupra lui. Îl încălecă. Îl luă în stăpânire.

Plăcerea o copleşea, o îneca şi îşi lăsă capul pe spate, adâncindu-se în el. Mâinile lui se opriră pe sânii ei, apoi îi alunecară în jos, pe corp, şi, în cele din urmă, le strânse pe ale ei.

Veni şi furtuna finală, iar ei trecură împreună prin ea.

Ea nu-şi dorise decât să-l ademenească, să-l ispitească puţin – o muncă de teren pentru ceea ce se aştepta să urmeze în dormitor. Iar acum zăcea dezbrăcată, buimacă şi epuizată lângă lac, unde broscoiul cel gras orăcăia ca şi când ar fi aprobat totul.

Tocmai făcuse sex sălbatic în aer liber cu Del, lângă lacul unde se jucau adesea în copilărie.

Nu-şi dădea seama încă dacă era ciudat sau minunat.

– Baza a doua? El îi mângâie spatele, fundul, apoi din nou spatele. Iubito, ăsta a fost marele şlem!

Ei îi venea să râdă; era puţin răguşită, dar îi venea să râdă.

– Doamne, Del, suntem goi şi lipicioşi. Ce s-ar fi întâmplat dacă Mac şi Carter sau Emma şi Jack s-ar fi hotărât să facă o plimbare pe-aici?

– Dar nu s-au hotărât.

– Dar dacă...

– Dar nu s-a întâmplat aşa, repetă el, cu vocea la fel de leneşă precum mâna care continua s-o mângâie. În plus, te-ar fi auzit scoţând sunete sălbatice înainte să se apropie şi să vadă ceva – apoi, probabil că s-ar fi îndreptat politicos în altă direcţie, oftând de invidie.

– Nu am scos sunete sălbatice.

– Oho, ba da, ai scos destule. Sunete porno de nota zece. Ai putea face carieră.

– Sunt sigură că nu.

El se rostogoli deasupra ei, se lăsă în jos şi îi prinse sânul cu gura. Ea nu-şi putu stăpâni un oftat şi un geamăt.

– Asta ce-a fost? Nu e de la mine.

Ea îşi regăsi răsuflarea.

– În regulă, e bine de ştiut că, în cazul în care Vows dă faliment, mi-aş putea câştiga existenţa gemând în filme porno.

– Ai fi o adevărată stea.

– Poate ar trebui să joci şi tu cu mine.

El se ridică şi zâmbi, iar ea simţi căldură în tot corpul.

– Nu chiar. Nu cred.

– Rămâne o posibilitate. El îşi aplecă din nou capul, însă se dădu la o parte, ca să nu o mai apese cu greutatea lui. Dacă ne-am fi gândit să luăm

un cort, am fi putut sta aici toată noaptea.

Ideea o făcu să pufnească.

– Când ai mers cu cortul ultima dată?

– Cred că aveam doisprezece ani.

– Da, nu e pentru tine. Şi nici pentru mine. Cred că trebuie să ne îmbrăcăm şi să mergem spre casă.

– Suntem goi şi lipicioşi, dar pot face ceva în privinţa asta. O cuprinse în braţe şi se rostogoli împreună cu ea. Creierul ei procesă destul de târziu, însă suficient de repede cât să priceapă ce intenţiona el să facă, de fapt.

– Nu, Del! Nu poţi să...

Plonjară împreună, înlănţuiţi, în apa rece a lacului. Ea nu apucă să înghită prea multă apă; dădu din mâini şi din picioare ca să iasă la suprafaţă. El izbucni într-un râs isteric, văzând-o cum se agită.

– La naiba! La naiba! Nu eşti sănătos la cap! Sunt broaşte aici. Şi peşti. Peşti! ţipă ascuţit, simţind cum îi trecea ceva pe lângă picior. Se chinui să ajungă la mal, însă el o strânse tare.

– Mă simt excelent.

– Peşti, spuse ea îmbrâncindu-l. Broaşte.

– Tu şi cu mine. Sunt gol în lac cu Laurel McBane, şi ea e lipicioasă. Ups, spuse el, lăsându-şi mâna să alunece între picioarele ei; o prinse strâns.

– Del! I se tăie răsuflarea, atârnată de el. O să ne înecăm.

– Ia să vedem.

Nu se înecară, însă ea abia mai găsi putere să ajungă pe iarbă, unde se întinse căutând aer.

– Niciodată, *niciodată nu* am văzut aşa ceva cu binoclul.

El o privi şocat.

– Aţi avut şi binoclu?

– Sigur că da. Nu eram suficient de aproape cât să vedem ceva fără binoclu. Dar ce zici de broască? Broasca n-a avut nevoie de binoclu şi a văzut deja destule.

– Broasca n-o să spună nimănui ce a văzut, dacă vrea să rămână întreagă.

Ea îşi întoarse capul şi îl privi pe Del.

– Acum suntem goi şi uzi.

– Dar fericiţi.

Ea zâmbi.

– Nu te contrazic. Dar cum intrăm în casă?

– Sunt un Brown. Am un plan.

Până la urmă, ea se îmbrăcă în cămaşa lui, el îşi luă pantalonii şi împachetară restul. Încă uzi şi încercând să nu râdă, se strecurară pe uşa laterală, ca să urce direct în cameră.

– Cred că am scăpat, spuse ea şi îşi lăsă băgăjelul imediat ce închiseră uşa. Acum mă simt îngheţată. Îmi trebuie un duş fierbinte.

– Da, sigur ai nevoie de asta. Arăţi ca cineva care tocmai a făcut sex în lac.

O cuprinse în braţe să o încălzească şi se îndreptară spre duş.

– Del? Aminteşte-mi să mai fac un instructaj suplimentar data viitoare când îţi pregătesc cina.

Dormi ca şi când ar fi fost în comă şi se trezi la fel de ameţită şi de dezorientată când auzi ceasul.

– Nu, e o greşeală, nu poate fi dimineaţă. Deschise un ochi, citi ora afişată pe ecran şi, resemnată, opri alarma.

Lângă ea, Del murmură ceva şi încercă să o tragă înapoi lângă el.

– Trebuie să mă trezesc. Tu mai dormi, stai în pat.

– Bună idee.

Se întoarse pe partea cealaltă.

Îl privi încruntată, apoi se ridică să se îmbrace pe întuneric.

În bucătărie, pregăti cafeaua şi bău prima ceaşcă fierbinte şi neagră, în timp ce examină programul zilei. Putea la fel de bine să fie scris şi în greacă.

Ca să-şi limpezească mintea, turnă a doua ceaşcă, adăugă o lingură cu vârf de zahăr, apoi scoase o brioşă. Luă cafeaua şi brioşa afară, în aer liber, să se bucure de ceea ce era, fără îndoială, momentul ei preferat al zilei.

Imediat înainte de răsărit, înainte ca lumina să învingă întunericul. Înainte ca oricine sau orice să se trezească la viaţă, iar lumea – sau locul său preferat din lume – să fie a ei.

Era obosită şi câteva ore în plus de somn ar fi fost o binecuvântare, însă era greu să nu admire priveliştea, să nu trăiască sentimentul acela minunat al începutului de dimineaţă.

Ciuguli din brioşă, sorbi din cafea şi simţi cum mintea i se limpezeşte, pe când cerul devenea roz şi pal, la răsărit.

Ochii ei urmăreau linia orizontului, dincolo de iarbă, terasă, grădină şi pergolă, pe care Emma şi echipa ei urmau să înceapă curând să o împodobească.

Văzu lumina strălucind peste apa din lac, umbra vagă a salciei

tremurând deasupra ei.

Se gândi la noaptea de dinainte, la Del, care dormea în patul ei. Zâmbi.

Avea să fie o zi frumoasă.

capitolul 18

Vacanţă. Laurel îi simţea deja parfumul, aproape că o atingea. Ar fi început deja, dacă s-ar fi *terminat* odată evenimentul ăsta.

Evenimentele de duminică după-amiaza erau, de obicei, mai restrânse. Sofisticate sau obişnuite, agitate sau libere, petrecerile de nuntă sau de aniversare de duminică după-amiaza însemnau, de cele mai multe ori, o gustare între mese sau un ceai elegant, şi totul se termina suficient de devreme pentru ca musafirii, odată ajunşi acasă, să prindă un meci sau un film.

Dar nu şi acesta. Nu şi ultimul eveniment de dinainte de începerea binemeritatei vacanţe. La ora patru după-amiaza, sala de bal era plină. Şampania curgea. Mireasa şi mirele – de-abia trecuţi de patruzeci de ani, aflaţi la a doua căsătorie, dansau ca o pereche de adoles- cenţi aflaţi în vacanţa de primăvară, pe muzica retro pusă de DJ.

– De ce nu merg acasă să facă sex? mârâi Laurel către Emma.

– Se cunosc de trei ani şi locuiesc împreună de peste un an. Probabil fac sex oricând doresc.

– Dar e sexul din Ziua Nunţii, iar sexul din Ziua Nunţii e posibil doar azi. La miezul nopţii se termină. Ar trebui să îşi dorească asta. Poate că ar trebui să le sugerăm noi.

Emma o bătu pe Laurel pe umăr.

– Tentant, da, foarte tentant, dar trebuie să rezistăm până la ora cinci.

Se uită la ceas.

– Ai la deget un plasture cu Tinker Bell.

– Nu-i aşa că e drăguţ? Aproape că mă face să visez cu ochii deschişi la vacanţă şi la ce o să fac atunci. Oricum, mai avem încă 49 de minute, după ceas. Apoi, două săptămâni, Laurel. Paisprezece zile de plajă.

– Îmi sclipesc ochii numai când mă gândesc la asta, iar dacă încep să plâng, oamenii vor crede că sunt emoţionată din cauza nunţii, deci nu ar fi nici o problemă. Abia se stăpânea să nu se ducă să calce oamenii pe picioare. Am făcut bagajele. Îşi miji ochii privind-o pe Emma.

– Da, mi-am făcut bagajul. Mi-am făcut bagajul.

– În regulă atunci. Aşadar, în 49 de minute, încărcăm maşinile. Mă gândesc că trebuie să dedicăm douăzeci de minute încărcatului, din cauza echipamentului de plajă şi al certurilor. Asta înseamnă 69 de minute. Mai rămân zece minute pentru ca Parker să verifice şi să răsverifice listele. Încă 79 de minute şi suntem pe drum. Vacanţa începe în momentul în care eşti pe

drum.

– Aşa este.

Emma zâmbi unui grup mic de musafiri care se îndrepta către bar.

– 78 acum. În câteva ore, vom bea margarita cu gheaţă pe plajă. Del va pregăti paharele, nu-i aşa?

– Ar face bine, dacă ne gândim că e deja pe plajă.

– Trebuia să meargă cineva înainte, să deschidă casa, să ia proviziile, să se asigure că totul este în regulă.

– Da. Probabil că se relaxează acum cu o bere, dar încerc să nu-mi fie ciudă. E în regulă, pentru că în 198 de minute, plus sau minus alte câteva, vom fi şi noi acolo. La naiba, trebuie să ne şi schimbăm – mai adaugă 20 de minute. 218.

– 17, o întrerupse Emma. Nu că ne-am uita la ceas sau ceva.

– Vom sorbi margarita, iar grija cea mai mare va fi cina.

O ciupi de braţ pe Parker, care tocmai apăruse.

– Au.

– Mă asiguram doar că nici una dintre noi nu visează. Număram separat timpul rămas. Două sute şaptesprezece minute până când vom bea margarita pe plajă.

– Două sute şaptezeci şi şapte. Tocmai au cerut o oră în plus.

Ochii mari şi căprui ai Emmei se întristară ca ai unui căţeluş flămând.

– Of, Parker!

– Ştiu, ştiu. Dar e alegerea lor, sunt banii lor, nu putem spune nu.

– Ar putea apărea un telefon anonim de ameninţare cu bombă. Iată o sugestie, spuse Laurel când o văzu pe Parker privind-o fix. O să încep să transfer cadourile în limuzină. Aşa mai trece timpul. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

Îşi ocupă timpul cu supravegherea transferului şi cu transportul cadourilor. Apoi făcu un drum la etaj, în camerele mirelui şi miresei, pentru a se asigura că totul era în ordine, şi se îndreptă către bucătărie, să ia cutiile pentru restul de tort şi pentru deserturi.

– Două sute douăzeci şi nouă de minute, îşi spuse ea.

La şase fix, rămase cu partenerele ei, cu Jack şi Carter, făcându-le cu mâna celor doi proaspăt căsătoriţi şi invitaţilor rămaşi până la final.

– Plecaţi odată, mârâi ea printre dinţi. La revedere! Drum bun şi cale bătută!

– Poate îţi citeşte cineva pe buze, comentă Jack.

– Nu mă interesează, spuse, însă îl prinse de braţ şi se aplecă uşor în spatele lui. Duceţi-vă acasă. Plecaţi. Bun, pleacă şi ultimii. De ce s-au oprit

acolo să vorbească? Au avut la dispoziţie ore întregi să vorbească. Da, da, îmbrăţişaţi-vă, îmbrăţişaţi-vă, pupaţi-vă, hai, *plecaţi*, pentru numele lui Dumnezeu.

– Intră în maşini, spuse Mac din spatele ei. Gata. Pornesc motorul de la maşină şi pleacă. Şi conduc, conduc. Îşi puse mâinile pe umerii lui Laurel. Aproape că au intrat pe şosea, aproape sunt acolo şi... Gata!

– Vacanţă! strigă Laurel. Împrăştiaţi-vă şi aduceţi bagajele.

Intră în grabă şi urcă scările.

În cincisprezece minute, îmbrăcată în pantaloni trei sferturi şi maiou mulat, cu pălărie de paie pe cap şi sandale în picioare, îşi târa bagajele la parter. Apoi o privi încruntată pe Parker.

– Cum ai reuşit să fii mai rapidă decât mine? Cum ai reuşit? M-am mişcat ca vântul. Am fost o adevărată tornadă de viteză şi eficienţă.

– Am multe talente. O să aduc maşina.

Doamna Grady ieşi afară, în timp ce ele încărcau bagajele, şi puse o pungă în maşină.

– Rezerve pentru drum, spuse ea. Apă rece, nişte fructe, brânză şi biscuiţi crocanţi.

– Eşti cea mai bună. Laurel se întoarse să o îmbrăţişeze. Răzgândeşte-te, vino cu noi.

– Nici vorbă. Două săptămâni de linişte aici sunt perfecte pentru mine. Cu braţul pe umerii lui Laurel, se uită cu atenţie la Parker. Voi două chiar că arătaţi pregătite. Şi foarte frumoase.

– Fetele de pe plaja din Southampton, spuse Parker şi făcu o piruetă plină de graţie. Ne va fi dor de tine.

– Nu e adevărat. Doamna Grady zâmbi, iar Parker o sărută pe obraz. Dar vă veţi bucura să mă vedeţi când vă întoarceţi. Iată şi următorul grup. Ridică bărbia, în timp ce Mac şi Carter traseră în spatele maşinii lui Parker. Ai grijă să nu uite să se dea cu loţiune solară, îi spuse ea lui Carter. Roşcata noastră se prăjeşte ca un ou.

– Ne-am aprovizionat.

Îi dădu şi lui o geantă închisă.

– Mâncare pentru drum.

– Mulţumesc.

– Emma întârzie, ca de obicei. Parker se uită la ceas. Carter, tu eşti în mijlocul coloanei, aşa că ai grijă să nu rămâi în urmă.

– Bine, şefa.

– Ai instrucţiunile pe GPS, ca măsură de precauţie.

– Perfect. Suntem gata. Mac îşi potrivi borul pălăriei. Gata.

– Avem cam două ore şi zece minute de condus, începu Parker.

Laurel o ignoră şi se uită în direcţia casei Emmei, ca şi când, folosindu-şi doar puterea minţii, i-ar fi transmis prietenei ei să se grăbească.

– A mers! Uite-o. La revedere, doamnă G. Dacă vă simţiţi singură, luaţi maşina şi veniţi la noi.

– Nu cred.

– Fără petreceri sălbatice. Cu o căutătură sobră, Parker îşi puse mâinile pe umerii doamnei G. Nu e voie să aduci băieţi peste noapte. Fără droguri. Fără băuturi alcoolice.

– Asta nu-mi lasă prea multe opţiuni, nu-i aşa? Doamna Grady oferi o ultimă îmbrăţişare de rămas-bun şi îi şopti la ureche: Nu fi o fetiţă prea cuminte. Distrează-te.

– Distracţia e primul element din lista mea.

Laurel urcă în maşină, în timp ce doamna Grady îi oferi Emmei ultimul pachet cu mâncare pentru drum şi o îmbrăţişă. Laurel se relaxă în scaun, iar Parker urcă la volan.

– Gata.

– Da, draga mea prietenă, gata. Parker porni motorul şi activă GPS-ul. Hai să ne facem de cap.

Laurel lăsă să-i scape un „*Iu-huu*“ în timp ce se îndreptau spre şosea.

– Deja simt nisipul în pantofi şi aerul sărat în păr. Cred că mori de nerăbdare să ajungi. Casa aceea e a ta şi nici măcar n-ai văzut-o încă.

– Sunt coproprietar. Am văzut o grămadă de poze, de la Realtor sau făcute de Del.

– Nu pot să cred că tocmai tu, dintre toţi oamenii, ai cumpărat o casă pe care o ştii numai din descrieri sau de pe net.

– Nu aveam de ales. N-aveam timp să merg acolo. Oricum, e o metodă eficientă de a cumpăra ceva, mai ales pentru investiţii. Am cumpărat-o gata mobilată şi utilată în mare parte, pentru că foştii proprietari nu au vrut să ia cu ei multe lucruri, însă mai am destule de rezolvat. O să fie distractiv să mă ocup de chestiile mici sau să văd dacă trebuie zugrăvit din nou.

– Şi ce vrei să faci prima oară mâine dimineaţă?

– Să încerc sala de gimnastică, apoi să mă plimb pe plajă cu o cană imensă de cafea, sau să sar peste gimnastică şi să alerg pe plajă. Alerg. Pe plajă.

– Fără BlackBerry.

– Nu ştiu dacă o să merg chiar atât de departe. Poate intru în sevraj. Dar tu? Primul lucru.

– Asta e frumuseţea. Că nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee ce

vreau să fac sau ce voi face. Mac o să facă poze. Emma o să meargă pe plajă, o să se holbeze la apă şi o să strige de fericire, iar tu, recunoaşte, o să-ţi verifici mesajele pe laptop şi pe telefon imediat după exerciţii şi plimbare. Sau după ce alergi.

Parker ridică din umeri.

– Probabil, însă şi eu vreau să mă holbez şi să strig de fericire.

– Şi să faci o listă cu ce vrei să modifici sau să adaugi prin casă.

– Fiecare petrece în stilul ei.

– Da, aşa e, şi îţi mulţumesc de pe acum.

– Pentru ce?

– Pentru cele două săptămâni în casa de pe plaja din Southampton. Da, suntem partenere şi prietene, însă ai fi putut să spui că vrei să ai două săptămâni doar pentru tine.

– Ce m-aş face fără voi?

– Asta e o întrebare la care nu va trebui să răspundem vreodată. Deschise punga şi scoase sticlele de apă. Le desfăcu pe amândouă, îi turnă lui Parker în pahar şi îl lovi uşor cu sticla ei. Pentru noi. Pentru fetele de pe plaja din Southampton.

– Clar.

– Muzică?

– Bineînţeles.

Laurel dădu drumul la radio.

Totul se schimbă când o tăiară pe la est de New York şi merseră de-a lungul insulei înguste. Coborî fereastra şi se aplecă în afară.

– Mi se pare că simt mirosul apei. Oarecum.

– Mai avem de mers mai mult de jumătate din drum până acolo. Parker muşcă dintr-o felie de măr. Ar trebui să-l suni pe Del şi să-i spui în cât timp ajungem.

– Bună idee, mai ales că o să ajung moartă de foame şi cu poftă de margarita. Oare să-i spun să pregătească grătarul? Om avea grătar?

– Del e coproprietarul casei, Laurel.

– Atunci, sigur există grătar. Burgeri, pui sau friptură?

– Ştii ce, e prima noapte de vacanţă. O friptură mare şi grasă.

– O să adaug asta la comandă.

Scoase telefonul şi căută numărul lui Del.

– Salut. Unde sunteţi?

Privi ecranul GPS-ului şi îi spuse locul.

– E blocaj în trafic?

– Nu, merge. Am organizat un eveniment atât de reuşit, încât au mai cerut o oră, însă mergem bine. Parker i-a spus lui Carter să meargă la

mijloc, aşa că e prins între noi, şi Jack şi trebuie să ţină ritmul. Am vrea să comandăm margarita rece şi fripturi mari şi grase.

– Suntem fericiţi să vă servim. Hei, ascultă!

În clipa următoare auzi un foşnet.

– E oceanul! Parker, ascultă. Duse telefonul la urechea prietenei ei. E oceanul *nostru*. Eşti pe plajă? întrebă ea, când îl auzi din nou pe Del.

– Tocmai am ajuns.

– Distrează-te, dar nu prea mult până nu ajungem şi noi acolo.

– O să mă stăpânesc. Hei, ştii cumva dacă Mal a plecat?

– Nu. Vine tot în noaptea asta?

– Nu ştiu sigur. O să-l sun. Ne vedem curând.

– Abia aştept. Închise telefonul. E posibil să vină şi Mal în noaptea asta.

– Minunat.

– E de treabă, Parker.

– N-am spus că nu e. Încă nu m-am obişnuit cu schimbarea de dinamică din grupul nostru.

– În plus, are în ochi acea privire care spune: Surioară, ce zici s-o facem?

– Da! Parker luă mâna de pe volan şi arătă cu degetul spre Laurel. Exact. Nu-mi place asta. Parcă se laudă cu sexualitatea lui.

– Da, dar măcar e cinstit. Adu-ţi aminte de tipul cu care ai ieşit de câteva ori. Geoffrey – pronunţat britanic –, baron al vinurilor sau ceva de genul ăsta.

– Era interesat de podgorii.

– Şi vorbea fluent franceză şi italiană, ştia multe despre cinematograf, nu doar despre filme, schia în San Moritz, însă, dincolo cultura lui, s-a dovedit a fi respingător, un nemernic sexist.

– Oh, da, aşa e. Acea amintire o făcu pe Parker să dea din cap şi să ofteze. De obicei, îmi dau seama, însă el pur şi simplu mi-a fentat radarul. Ia uite!

Laurel întoarse capul şi zări oceanul.

– Iată-l, murmură ea. E adevărat. Parker, suntem atât de norocoase.

Se gândi din nou la asta, plină de mirare, când văzu pentru prima dată casa.

– Asta e?

– Aha.

– Asta e casa voastră de pe plajă? E o vilă pe plajă, Parker.

– E mare, dar şi noi suntem mulţi.

– E minunată. Îmi dă senzaţia că e aici dintotdeauna, perfectă

pentru locul acesta, şi totuşi strălucitoare şi nouă.

– E superbă, aprobă Parker. Speram să fie aşa, să nu fie astfel doar în poze. Şi e foarte intimă. Ah, priveşte nisipul şi apa, lacul, totul!

Studiară împreună liniile acoperişului, ferestrele mari, farmecul platformelor, eleganţa cupolelor.

Zări un teren de tenis şi o piscină, în timp ce Parker intra cu maşina pe aleea care ducea în faţa casei.

Laurel îşi dădu seama că astfel de momente erau cele care îi aminteau că Del şi Parker nu erau bogaţi. Erau putred de bogaţi.

– Îmi plac la nebunie toate colţurile ei, spuse Laurel. Poţi vedea apa – oceanul sau lacul – din orice cameră.

– Face parte dintr-o rezervaţie. Eu şi Del am vrut aşa, ca să o păstrăm neatinsă, să o protejăm. El a găsit-o şi mie mi s-a părut perfectă.

– Abia aştept să văd şi restul.

Chiar în timp ce vorbea, Del ieşi pe terasa principală şi coborî spre ele, iar în acel moment, uită tot restul.

Părea foarte relaxat, în pantaloni kaki şi desculţ. Ochelarii de soare nu-i ascundeau plăcerea de pe chip.

Ea ieşi prima, iar el întinse mâna să o conducă.

– În sfârşit, ai venit, spuse el, sărutând-o de bun-venit.

– Frumoasă colibă aveţi pe plajă.

– Aşa mă gândeam şi eu.

Parker ieşi, privi lung casa, se întoarse, privi apoi apa şi priveliştea şi dădu aprobator din cap.

– Bună treabă.

El ridică braţul, iar ea se strecură sub el; o clipă rămaseră aşa toţi trei, în adierea uşoară a brizei, privind casa din faţa lor.

– Merge, spuse Del.

Sosiră şi ceilalţi, iar odată cu ei şi zgomotul, agitaţia, refrenele de aprobare şi de curiozitate, în timp ce descărcau maşinile şi cărau bagajele şi proviziile.

Impresiile nu întârziară să apară – soare şi spaţiu, lemn lucios, culori pale. De pe fiecare fereastră se zărea întinderea de apă şi nisip, izolarea şi intimitatea, vreun loc unde să te aşezi sau o potecă pe care să te plimbi.

Tavanele înalte şi trecerile deschise dintr-o cameră în alta dădeau o notă atrăgătoare, de familiar, eleganţei simple a mobilei. „Un loc în care te simţi bine şi când stai cu picioarele în sus, şi când bei şampanie în ţinută de seară“, se gândi Laurel.

Trebuia să recunoască, familia Brown se pricepea.

Bucătăria îi stârni imediat un val de plăcere, cu hectarele sale de blaturi de culoarea paiului. Uşile din sticlă texturată ale dulapului lăsau să se vadă vase Fiestaware multicolore şi strălucirea paharelor. Deschise sertarele pentru oale şi murmură aprobator când văzu selecţia de oale şi tigăi. În jurul chiuvetelor, ferestrele înalte deschideau încăperea către plaja şi valurile care se spărgeau de ţărm.

Chiar în timp ce făcea evaluarea, îl auzi pe Jack strigând.

– Pinball!

Ceea ce însemna că undeva exista o sală de jocuri, însă momentan era mult mai interesată de bucătărie, de zona în care se lua cina, în apropierea terasei pe care se mânca. Del îi întinse o margarita cu gheaţă.

– Ţi-am promis.

– Oho! Sorbi din băutura rece. Suntem oficial în vacanţă.

– Am luat un dormitor. Vrei să-l vezi?

– Absolut. Del, locul ăsta e... mult mai mult decât credeam.

– În sensul bun?

– În sensul că am rămas mască.

În drumul lor, aruncă un ochi prin celelalte camere. Camera soarelui, care trebuia să fie o cameră pentru dimineaţă, apoi salonul, băile. Apoi, pe treptele de lemn până la al doilea etaj, într-un dormitor cu un perete întreg de ferestre care dădeau la ocean. Se imagină imediat lenevind pe patul din fier forjat, cu baldachin deschis şi lenjerie albă ca zăpada. Perdelele diafane fluturau în vântul care adia prin uşile pe care tocmai le deschisese.

– E minunat. Pur şi simplu, minunat. Şi ascultă.

Închise ochii şi lăsă sunetul oceanului să o copleşească.

– Ia uite ce e aici.

El făcu un semn, iar ea se duse în baie.

– Bine. Îşi lăsă mâna pe braţului lui şi îl bătu uşor de câteva ori. Bine. Aş putea locui aici. Aş putea să rămân în camera asta.

Cada imensă trona în faţa altui perete de ferestre, pe faianţa de culoarea nisipului auriu. Prin geamul transparent admiră duşul cu capete şi jeturi multiple şi bancheta de marmură.

– Duş cu abur, spuse el, iar ea aproape scânci.

Chiuvetele erau mari, de forma şi culoarea cochiliilor de scoici. Peretele de la piciorul căzii avea un mic şemineu cu gaz şi un televizor cu ecran plat, aşa că imaginaţia ei trecu de la lenevitul în pat la lenevitul în apa cu bulbuci.

Dulapurile în oglindă reflectau faianţa, strălucirea garniturilor, suprafaţa rafturilor, tablourile drăguţe în acuarelă, de pe pereţi.

– Baia asta e mai mare decât primul meu apartament.

Mac intră în grabă, cu privirea aprinsă, gesticulând.

– Baia... baia. E... Uau, uite şi asta cum e. În fine. Baia! strigă ea din nou, apoi ieşi la fel de grăbită precum intrase.

– Cred că ai dat lovitura, îi spuse Laurel lui Del.

După o oră, grătarul scotea deja fum, iar grupul se adunase pe terasă. Sau aşa presupunea Laurel, până când aruncă o privire în jur.

– Unde e Parker?

– Se plimbă singură. Emma oftă şi sorbi din băutura ei dulceagă. Ia notiţe.

– Asta n-ar schimba nimic. Ascunsă în spatele ochelarilor de soare uriaşi şi a pălăriei cu boruri largi, Mac îşi mişca degetele de la picioarele goale. Nimic. Nu m-aş mişca din locul acesta în următoarele două săptămâni, dacă n-ar fi şi alte locuri incredibile în care să lenevesc.

– Trebuie să vedem plaja.

Jack îi sărută mâna Emmei.

– Cu siguranţă.

– De-acolo putem să privim păsările, spuse Carter. Am zărit una când mă plimbam mai devreme. Şi... Se opri şi se înroşi uşor. Pericol de tocilar.

– Îmi plac păsările, spuse Emma şi se întinse să-l bată uşor pe mână. Vin imediat să te ajut cu cina, Del.

– Mă ocup eu. Laurel se ridică. Aşa, una dintre celelalte perechi va prelua data viitoare comanda când vrem să luăm cina. Mă duc să pregătesc ceva care să meargă cu fripturile.

De fapt, dorea să se joace prin bucătărie.

Parker apăru chiar când Laurel arunca bucăţile de cartofi noi în amestecul de unt, usturoi şi mărar.

– Ai nevoie de ajutor?

– Totul e sub control. Del cred că a dat peste o fermă, în drum. Inteligent din partea lui.

– Pentru că el e inteligent. Parker privi din nou în jur. Deja m-am îndrăgostit de locul ăsta.

– Şi eu. Priveliştea, aerul, sunetele. Şi casa în sine... e incredibilă. Cam ce vrei să schimbi pe-aici?

– Nu prea multe. Mai mult să ajustez decât să schimb. Se îndreptă către o fereastră. Adierea vântului aducea înăuntru vocile şi veselia. Ce sunet plăcut. Pariez că aici e frumos şi iarna.

– Mi-ai citit gândurile. Mă gândeam că mereu avem o perioadă mai lejeră, de vreo săptămână şi ceva, după sărbători.

– Da, m-am gândit şi eu. Poate. Del pare foarte fericit. În parte, datorită ţie.

Mâinile lui Laurel se opriră.

– Crezi?

– Da, cred. Stau aici şi-l văd mânuind grătarul, şi mă uit la tine cum aranjezi totul în bucătărie. E plăcut. O privi. Mă simt fericită, Laurel, la fel cum vocile pe care le aud de afară mă fac fericită.

– Simt acelaşi lucru.

– Perfect. E bine să auzi asta din partea cuiva care vă iubeşte pe amândoi. Deci, spuse ea întorcându-se cu spatele la fereastră. Mâncăm afară sau înăuntru?

– Într-o seară ca asta? Bineînţeles că afară.

– Mă duc să pun masa.

Mai târziu, după masă, ieşiră să se plimbe pe plajă, bălăcindu-se în valuri, urmărind luminile vaselor din depărtare, care făceau croaziere nocturne. Aerul devenea mai rece, iar Laurel se gândi la o baie prelungită, la lumina şemineului.

Însă renunţă rapid la idee; sala de jocuri era prea ispititoare. Liniştea se transformă într-un amalgam de zgomote, bâzâituri şi fluierături.

Jack şi Del se băteau, într-un meci de pinball, pe viaţă şi pe moarte, până când se decise să îi lase şi să-şi vadă de treabă. Se întoarse în dormitor şi se răsfăţă în baia pe care şi-o dorise. Când se schimbă în cămaşă de noapte şi ieşi pe terasă, îşi dădu seama că nu se mai uitase la ceas de ore bune.

Asta era vacanţa adevărată!

– Chiar mă întrebam unde ai dispărut.

Îl privi pe Del.

– Trebuie să mă antrenez serios ca să te pot întrece pe tine sau pe Jack. Am făcut o baie minunată, la lumina şemineului, privind oceanul. Mă simt ca eroina principală a propriului meu roman.

– Dacă ştiam, veneam cu tine şi am fi scris împreună o scenă de dragoste. O îmbrăţişă, iar ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Ai avut o zi bună?

– Minunată. Locul, priveliştea, atmosfera, prietenii.

– Imediat ce am văzut-o, am ştiut. Am ştiut că de asta avem nevoie.

Nu spusese *am* nevoie, remarcă ea. Nu Del. Del prefera *avem.*

– Nu am întrebat-o niciodată pe Parker, însă mereu m-am întrebat de ce aţi vândut casa din East Hampton.

– Pentru că nu puteam niciodată să vindem casa din Greenwich... casa noastră. E căminul nostru. Însă cealaltă... Am ştiut amândoi că nu vom putea niciodată să stăm acolo sau să ne simţim bine în ea. Să ne amintim de

casa părinţilor noştri e una... E important şi ne aduce alinare, însă casa pe care am avut-o pe plajă? Pur şi simplu nu mai puteam merge acolo. Locul acesta e nou şi vom rămâne cu alte amintiri de-aici.

– Trebuia să aşteptaţi, ca să puteţi face pasul ăsta. Aveaţi nevoie de un pic de timp şi de spaţiu la început.

– Da, aşa e. Ăsta e un loc frumos şi mi se pare că l-am luat la momentul potrivit.

– Parker deja l-a îndrăgit. Ştiu că asta e important pentru tine. Mi-a spus ea, dar, chiar dacă nu mi-ar fi spus, vedeam şi singură. Toţi vedeam. Aşa că mulţumesc că ai găsit locul potrivit la momentul potrivit.

– Cu plăcere. Îşi apăsă buzele pe gâtul ei. Miroşi foarte bine, murmură el.

– Şi mă simt foarte bine. Zâmbi când el o mângâie pe spate. Vezi? Ridică privirea şi îi atinse uşor buzele cu ale ei. Cred că am putea totuşi să scriem scena aia de dragoste.

– Bună idee. Zâmbi şi o luă în braţe. Cred că am putea să începem aşa.

– E o scenă clasică.

Laurel nu-şi putea imagina un loc mai potrivit, un timp mai potrivit sau o atmosferă mai potrivită. Ceasul ei intern încăpăţânat o trezi înainte de răsărit, însă se răsfăţă la gândul că nu mai trebuia să se dea jos din pat, ci să rămână acolo unde era, cuibărită lângă Del, ascultând muzica de serenadă a mării.

Se lăsă în voia acelor senzaţii; era perfect, iar soarele apărea la răsărit deasupra apei. Îşi imagina că îşi răspândeşte nuanţele de roşu şi auriu doar pentru ea, în timp ce stătea pe terasă, cu perdelele subţiri fluturând în spatele ei.

Îşi luă maioul şi o pereche de pantaloni scurţi şi alergă pe treptele scării exterioare. Parker stătea la baza lor, tot în maiou şi în pantaloni scurţi, cu părul ei castaniu şi des prins într-o coadă lungă, ce-i ieşea de sub şapcă.

– Te-ai trezit şi tu.

– Oho.

Laurel ridică mâinile.

– Ce e în neregulă cu noi?

– Absolut nimic. Toţi dorm în timpul vacanţei. Noi ne bucurăm de fiecare picătură din ea.

– Ai dreptate. Plaja parcă ne cheamă să alergăm, după cum am zis.

– La fel gândesc şi eu.

Se încălziră pe alee, apoi începură într-un ritm uşor pe nisip. Nu era nevoie să vorbească, ci pur şi simplu îşi potriviră mersul, urmând linia ţărmului, cu spuma valurilor la picioarele lor.

Păsările atingeau apa cu aripile sau săreau în spumă. Carter ştia sigur ce specie erau, îşi spuse Laurel, însă era suficient să le ştie aici, înălţându-se spre cer, ciripind, în timp ce soarele care răsărea sclipea deasupra apei.

La întoarcere, păstrară acelaşi ritm, până când casa apăru din nou în raza lor vizuală. Laurel atinse braţul lui Parker şi încetini.

– Fii atentă. Acolo mergem noi.

– Să nu mă urăşti, însă îmi vine să mă gândesc, uau, la un loc excepţional pentru nunţi informale pe plajă.

– Cred că te pocnesc.

– Nu mă pot abţine. Chiar *este* un loc fabulos.

– Câte telefoane ai dat de când suntem aici?

– Doar două. Mă rog, trei, dar au fost treburi simple. Şi am alergat, la răsărit, pe plajă, iar acum ard de nerăbdare să beau o cafea. Şi... cine ajunge ultima o face.

O luă la fugă. Laurel era rapidă, însă deja ştia cine va face cafeaua. Parker alerga ca un ghepard.

Când ajunse pe terasă, se aplecă, cu mâinile pe genunchi, ca să-şi recapete suflul.

– Oricum, eu făceam cafeaua.

– Aha.

– Urăsc să văd că n-ai nimic, însă tot o să fac cafeaua şi omletă din albuş.

– Serios?

– Am chef.

Ceilalţi coborâră şi ei, ademeniţi probabil de mirosul de cafea şi de muzica pe care o asculta Parker în surdină.

Del se rezemă de blat, trecându-şi degetele prin părul răvăşit de somn.

– De ce nu eşti lângă mine în pat?

– Pentru că am alergat deja cinci kilometri pe plajă şi mi-am băut prima ceaşcă de cafea. Îi întinse şi lui una. Imediat iau micul dejun, din care te voi servi şi pe tine, pentru că mă simt generoasă.

El sorbi din cafea.

– Bine, spuse el, apoi ieşi pe terasă şi se aşeză într-un şezlong.

Emma se opri din tăiat fructe şi îşi dădu ochii peste cap, cu o privire care spunea clar: „*Bărbaţii*“.

– Nu-i zic nimic, pentru că sunt în toane foarte bune. Se opri, auzind sunetul unui motor, şi se apropie de fereastră. Cine ar putea să fie?

Afară, Parker aduse la masă o carafă cu suc, apoi privi în jos şi-l văzu pe Malcolm Kavanaugh care tocmai îşi scotea casca. Îşi scutură părul, după ce coborî de pe motocicletă.

– Frumos loc ţi-ai luat, strigă el către Del, apoi urcă scările. Zâmbi spre Parker. Cum merge treaba? Se pare că am ajuns la timp pentru micul dejun.

Se integrase deja în grupul lor, îşi spuse Laurel mai târziu. Poate că Parker îl găsea puţin enervant, însă chiar se integrase. În acea dimineaţă, îşi ocupară locul pe plajă, cu scaune pliante, pături, umbrele, cutii frigorifice. Aerul mirosea a mare şi a cremă protectoare.

Moţăia cu cartea în mână când Del o ridică de pe scaun.

– Ce e? Termină.

– A venit vremea să ne scăldăm.

– Dacă vreau să mă scald, mă duc la piscină. Opreşte-te!

– Nu se poate să vii la mare şi să nu intri în mare.

Intră în mare ţinând-o de umăr, apoi o aruncă în apă.

Îl înjură scurt, după care îşi ţinu respiraţia.

Apa rece îi trecu pe deasupra capului şi simţi nisipul peste tot, când se ridică. Îşi îndepărtă apa sărată din ochi şi îl zări pe Del stând în apă până la brâu şi rânjind.

– La naiba, Del. E rece.

– Răcoritoare, o corectă el şi se scufundă sub valul care venea. Ea însă nu-l văzu. Dărâmată, fără suflare, acoperită şi mai mult cu nisip, ieşi din nou la suprafaţă, iar el îi prinse mijlocul cu braţele.

– Eşti atât de insistent, Brown.

– Te-am băgat în apă, nu?

– Îmi place să mă uit la ocean şi să înot în piscină.

– Acasă nu avem ocean, îi aminti el. Mai vine unul.

Măcar de data asta era pregătită, aşa că se rostogoli odată cu valul şi avu satisfacţia de a-l băga pe el sub apă, însă Del ieşi la suprafaţă râzând, pentru că o văzu goală, plină de nisip şi de sare, încercând să înoate peste talazuri. Simţindu-şi muşchii şi pielea încălzite, se văzu nevoită să accepte că Del avusese dreptate.

Acasă nu aveau ocean.

Se scufundă din nou în apă, pentru simpla ei plăcere. Şi încă o dată, mâinile lui îi înlănţuiră talia.

– Am ajuns suficient de departe.

– Insistent, repetă ea.

– Poate. Însă el o îmbrăţişă strâns. Îl simţi cum înoată ca să-i aducă pe amândoi mai aproape de ţărm. De ce nu, îşi spuse ea şi, relaxându-se la pieptul lui, îl lăsă pe el să facă toată treaba.

Îi urmări pe prietenii ei, care stăteau pe ţărm şi în apă, ascultă sunetul vocilor, al valurilor, al muzicii.

– Pot să ajung şi singură la mal, îi spuse. La fel cum puteam să intru singură în apă, dacă voiam.

– Da, dar eu n-aş fi putut să fac asta.

O întoarse spre el şi o sărută, lăsând apa să-i legene.

Din nou se văzu nevoită să accepte că el avusese dreptate.

capitolul 19

Avea chef să facă prăjituri. Poate din cauza ploii prelungite din acea dimineaţă, care bătea în ferestre şi transformase plaja într-o acuarelă strălucitoare, sau a zilelor petrecute fără să facă mare lucru prin bucătărie, doar cafea şi floricele.

Laurel se gândi că era acelaşi lucru ca cele câteva ore petrecute pe ascuns de Parker, în fiecare zi, la laptop, sau de Mac, la aparatul foto. Emma, la rândul ei, căutase o florărie ca să cumpere tone de plante cu care să aranjeze casa.

După câteva zile de dormit până târziu şi de lenevit, după plimbări lungi şi petreceri vesele până seara târziu, simţea nevoia să frământe nişte aluat.

Deja verificase cămara, observând că Del o cunoştea suficient de bine cât să se aprovizioneze cu uneltele de bază, şi rămase surprinsă să constate că fusese foarte atent la ceea ce păstra ea în propria ei cămară de acasă, ca să achiziţioneze şi câteva instrumente de cofetărie profesioniste.

Însă nu ştia chiar tot, se gândi ea, pentru că avea chef de plăcintă.

Făcu o listă în minte, ştiind că totul depindea de ceea ce găsea la piaţă.

Îi lăsă un bilet lui Parker.

Am plecat la piaţă. Ţi-am împrumutat maşina.

L.

Apoi luă cheile şi geanta şi plecă în ceea ce considera a fi mica ei aventură.

În sala de gimnastică, Parker privea ploaia în timp ce-şi termina setul de exerciţii cardio. Nu mai dăduse drumul la ştiri, după cum îi era obiceiul – un fel de concesie de vacanţă. Ceea ce se întâmpla în lume trebuia să aştepte până se întorcea acasă.

Cu excepţia mireselor ei, dar chiar nu sărise calul, îşi spuse. Doar câteva telefoane, foarte puţine probleme şi griji, pe care le putuse rezolva de la distanţă.

De fapt, chiar era mulţumită să constate că putea să fie departe şi, totuşi, să aibă grijă de tot.

Zâmbi când o zări pe Mac, cu părul roşu ascuns sub şapcă,

îmbrăcată cu un hanorac albastru, îndreptându-se cu aparatul foto către plaja spălată de ploaie.

Puteau să fugă de acasă, îşi spuse Parker, însă nu şi de ele însele.

O mai privi câteva clipe, apoi se duse să schimbe muzica într-una mai puţin accelerată, pentru restul exerciţiilor ei.

Cât de bine se simţea să stea acolo cât dorea, să nu se uite la ceas, să nu-şi potrivească activităţile în funcţie de vreo întâlnire sau de vreo treabă pe care o avea de făcut.

Se hotărî să folosească bara transversală şi începu cu câteva înclinări.

Când Mal intră în sală, o găsi cu piciorul pe bară şi cu nasul la genunchi.

– Ca un arc, comentă el, apoi ridică sprâncenele când ea se întoarse să-l privească. Te deranjează dacă stau şi eu aici o vreme?

– Nu, bineînţeles că nu. O irita că, de multe ori, era înţepată şi rigidă în preajma lui, aşa că se străduia să fie prietenoasă. Foloseşte ce vrei. Dacă vrei, poţi să schimbi muzica. Nu mă deranjează.

Refuza să se lase deranjată.

El se mulţumi să ridice din umeri şi se îndreptă către greutăţi ca să înceapă exerciţiile la prese.

– Nu ştiam că s-a mai trezit cineva până n-am auzit-o pe pletoasă.

– Mac s-a dus deja pe plajă cu aparatul.

Nu avea nici un motiv să nu se poarte civilizat, îşi spuse Parker.

– În ploaie?

– Se pare că nu ne putem abţine.

Se întoarse către el zâmbind – în parte pentru că era sigură că, dacă nu făcea asta, s-ar fi holbat la fundul ei.

– Cum vreţi. Am văzut şi eu nişte poze de-ale ei. Ar trebui să puneţi câteva şi pe-aici.

Vorbele lui o surprinseră, pentru că se gândise şi ea să facă asta.

– Da, ar trebui. Aşa... Ce apeşi?

– O păstrez la unu-cincizeci. Ai braţe bune, adăugă el după ce o cercetă îndelung, dar tu cât apeşi?

– Unu-zece, poate unu-douăzeci, dacă sunt în toane bune.

– Nu e rău.

Îl urmări cu coada ochiului în timp ce se întindea. Într-adevăr, bărbatul acela avea braţe puternice. Muşchii îi erau încordaţi, însă nu se bombau, în timp ce ridica şi cobora greutăţile. Sus, pe bicepsul drept, i se vedea tatuajul cu imaginea nodului celtic al bărbăţiei.

Căutase simbolul pe Google din simplă curiozitate.

Îi respecta pe bărbaţii care-şi păstrau forma fizică. Îl văzuse pe Mal dezbrăcat pe plajă – nu că îi dăduse vreo atenţie specială – şi văzuse că şi el era unul dintre ei.

Ea trecu la abdomene, iar el la haltere. Ea adăugă şi câteva exerciţii de pilates, iar el de flotări. Nu o deranja cu nimic, aşa că aproape uită de prezenţa lui şi îşi termină setul cu câteva minute de yoga, ca să se întindă din nou.

Se întoarse să ia o sticlă cu apă şi aproape că se izbi de el.

– Scuză-mă.

– Nici o problemă. Faci muşchi serioşi aici, domnişoară Brown.

– Mă tonifiez, îl corectă ea. Las muşchii în seama ta, domnule Kavanaugh.

El scoase două sticle de apă din frigider şi îi întinse una. Apoi se apropie până când se sprijini cu spatele de frigider, cu mâinile pe coapsele ei şi cu gura apăsată pe gura ei.

Ea îşi spuse că doar faptul că a luat-o prin surprindere – de unde până unde? – prelungise acel moment, sărutul, căldura care începuse să se ridice. Îl împinse cu jumătate de pas înapoi şi trase aer în piept.

– Stai. Stai un moment.

– Bine.

Îl ţintui cu privirea, însă nu părea deloc afectat de acea căutătură care i-ar fi ucis pe cei mai mulţi. Totuşi, nu se apropie din nou de ea; o privi cu ochii lui verzi şi pătrunzători. Pisica şi şoarecele, îşi spuse ea. Aşa o făcea să se simtă. Iar ea nu era şoarecele nimănui.

– Ascultă, dacă îţi trece prin cap că sunt... că ceilalţi au pereche, iar noi...

– Nu. Tu ai crezut asta. Pe 4 Iulie. Îmi aduc foarte bine aminte.

– Aia nu a fost... nimic.

– Mi-a plăcut, dar nu, nu am idei din astea. Pur şi simplu îmi place gura ta şi voiam să mă asigur că nu mă înşală memoria. Şi nu mă înşală.

– Acum, că am stabilit asta... spuse şi îl dădu la o parte, ieşind din sala de gimnastică.

Cu un sunet în care se amestecau amuzamentul şi plăcerea, Mal se duse să schimbe muzica. Îi prefera pe pletoşii lui cu chitară şi tobe.

Laurel scoase pungile din maşină, păstrând în minte amintirea plăcută a pieţei locale. Exagerase puţin, însă, pentru că o făcea fericită, nu vedea nimic rău în asta. Avea suficiente provizii cât să coacă plăcintă, nişte pâine, o prăjitură cu cafea şi orice altceva i-ar mai fi venit chef să facă.

– Cred că se luminează.

Se întoarse şi o zări pe Mac, cu hanoracul sclipind de la ploaie, urcând scara dinspre plajă.

– Ah, da, pot să văd şi eu asta.

– Nu, serios. Vezi? Priveşte acolo. Mac indică spre răsărit. Porţiuni mici de albastru. Sunt optimistă.

– Şi udă.

– Am făcut poze foarte bune. Întinse mâna spre altă pungă. Spectaculoase, de vis, de atmosferă. Ce grea e! Ce-ai cumpărat?

– Chestii.

Mac aruncă o privire, apoi îi zâmbi lui Laurel.

– Faci prăjituri. Pur şi simplu, nu poţi să te abţii.

– Da, tocmai tu vorbeşti, că te-ai şi abţinut.

– Emma spune ceva despre o grădină pe plajă. Iarbă de pampas şi... mă rog, ea ştie, însă asta nu înseamnă că suntem obsedate de muncă.

– Nu. Înseamnă că suntem productive.

– Mult mai bine, aprobă Mac, apoi urcară cu bagajele. Mă distrez de minune. Acum abia aştept să descarc fotografiile digitale, să văd ce-a ieşit. Am făcut şi câteva pe film. Mă întreb dacă Parker şi Del ar putea să facă aici o cameră obscură.

– Parker crede că locul e perfect pentru nunţi informale pe plajă.

Mac îşi ţuguie gânditoare buzele.

– Cred totuşi că merge prea departe. În afară de faptul că, la naiba, chiar are dreptate.

– N-o încuraja, îi ordonă Laurel, apoi se pregăti să intre cu pungile pe uşa deschisă.

Chiar înainte să facă asta, Del îi ieşi în cale.

– Iată-te. Le luă câte o pungă. Aveam nevoie de provizii?

– Eu aveam.

Lăsă pungile pe blatul bucătăriei şi se aplecă să o sărute.

– Bună dimineaţa. Hei, Macadamia, eşti leoarcă.

– Se însenineaz̆ă, insistă ea. Mă duc să iau nişte cafea. L-ai văzut pe Carter?

– Puţin. Avea cu el o carte atât de groasă.

Del făcu un semn cu degetul mare şi cu cel arătător.

– Asta o să-l ţină ocupat.

Îşi turnă cafea şi îi salută, apoi ieşi.

– Ţi-am simţit lipsa în pat în dimineaţa asta, îi spuse Del lui Laurel. M-am trezit în sunetul ploii şi al valurilor şi m-am gândit că acesta e locul perfect în care să fim. Însă tu nu erai lângă mine.

– Am fost în misiune.

– Văd. Băgă mâna într-o pungă şi scoase o lămâie. Limonadă?

– Plăcintă cu lămâie şi plăcintă cu cireşe. Şi vreau să coc şi nişte pâine, poate şi o prăjitură cu cafea. Dimineţile ploioase sunt minunate pentru făcut prăjituri.

– Dumnezeule, în dimineaţa asta, gândurile noastre au luat-o în direcţii complet diferite.

Ea râse şi începu să golească pungile.

– Dacă te-ai fi trezit mai devreme, am fi putut să ne sincronizăm cu ambele. Nu, lasă-mă pe mine să despachetez. Eu ştiu unde vreau să pun fiecare chestie.

El ridică din umeri şi o lăsă să-şi vadă de treabă.

– Atunci, mă duc la sala de gimnastică, mai ales dacă mă aşteaptă plăcinte. Dacă ai reţeta şi îţi aminteşti cât ai cheltuit, îţi dau banii.

Ea se opri.

– De ce?

– Nu ar fi trebuit să cumperi provizii, spuse el absent, scoţând din frigider o sticlă de Gatorade.

– Şi tu ar trebui, sau cum?

Simţea cum i se ridică fierbinţeala pe şira spinării.

– Ei bine, e...

– Casa ta? completă ea.

– Da, însă voiam să spun, de fapt, că aşa e... echitabil, pentru că tu munceşti.

– Nimeni nu a muncit azi-noapte când am ieşit la masă şi ai plătit tu.

– Asta a fost doar... Care e problema? Altcineva va plăti data viitoare.

– Crezi că îmi pasă de banii tăi? Crezi că sunt cu tine pentru că poţi plăti notele de la cină şi îţi poţi cumpăra astfel de case?

El lăsă sticla jos.

– Dumnezeule, Laurel, de unde ai scos-o şi pe-asta?

– Nu am nevoie să îmi dai banii înapoi. Nu vreau să ai grijă de mine şi poţi să dai naibii *echitabilul,* pentru că asta nu se va întâmpla niciodată, însă pot să plătesc şi eu, şi îmi permit să-mi plătesc nenorocitele mele de ingrediente când am nevoie să fac o plăcintă.

– Bine. Nu prea înţeleg de ce te enervează atât de mult că m-am oferit să-ţi plătesc câteva lămâi, însă pentru că văd că te enervează, îmi retrag oferta.

– Nu înţelegi, mârâi ea, amintindu-şi de vorbele Lindei. De ce-ai

înţelege?

– Şi de ce nu-mi explici?

Ea dădu din cap.

– O să fac prăjituri. Prăjiturile mă înveselesc. Luă telecomanda şi porni muzica. Du-te la exerciţii.

– Asta şi intenţionam, spuse, însă lăsă sticla, îi cuprinse chipul în mâini şi îl studie. Fii fericită, spuse el.

O sărută, luă sticla şi ieşi.

– Am fost, murmură ea. Şi voi fi din nou. Hotărâtă, începu să-şi aranjeze proviziile şi ingredientele după cum i se părea mai bine.

Mal intră chiar când separa făina pentru aluatul de prăjituri.

– Îmi place să văd o femeie care ştie ce face în bucătărie.

– Îmi pare bine.

Se duse la vasul de cafea, analiză zaţul rămas, apoi îl lăsă jos.

– Fac cafea proaspătă. Vrei?

– Nu, am băut destulă.

– Şi? Care e meniul?

– Plăcinte. Ea îşi simţi vocea tăioasă şi se strădui să o ascundă. Cu lămâie şi cireşe.

– Am o slăbiciune pentru o felie de plăcintă bună cu cireşe. Puse cafeaua la fiert şi se îndreptă spre masă. Foloseşti lămâi adevărate la plăcinta cu lămâie?

– Nu mai aveau mango. Îl privi în timp ce-şi turna apă cu gheaţă într-un pahar. Altceva?

– Ştii cutiuţa aceea cu imaginea unei felii de plăcintă?

Ea se destinse suficient încât să râdă.

– Nu şi în bucătăria mea, amice. Doar suc şi coajă de la lămâi adevărate.

– Ce zici de asta? Turnă cafeaua, apoi îşi băgă nasul într-un dulap. Hei, uite Pop-Tart. Te deranjează dacă mă uit şi eu?

Mirată, se opri din ce făcea şi îl privi.

– Vrei să vezi cum fac plăcinte?

– Îmi place să văd cum se fac lucrurile, dar dacă te încurc, plec.

– Numai să nu atingi nimic.

– S-a făcut.

Se aşeză pe un scaun înalt, pe partea cealaltă a blatului.

– Faci mâncare?

El desfăcu un pachet de Pop-Tart în timp ce vorbea.

– Când am plecat prima dată în L.A., am fost nevoit să învăţ să fac de mâncare, ca să nu mor de foame. Am învăţat. Şi fac un sos roşu al naibii

de bun. Poate îl fac pentru diseară, mai ales dacă va continua să plouă.

– Mac pretinde că se însenineză.

Mal privi prin ploaia subţire.

– Aha.

– Asta am spus şi eu.

Ridică făcăleţul – unul bun, de marmură, pe care ştia că Del îl cumpărase cu gândul la ea. O făcea să îşi dorească să îi sară de gât. Lăsă să-i scape un oftat în timp ce presăra făină.

– E greu să fii bogat.

Ea îl privi din nou.

– Poftim?

– E şi mai greu să fii sărac, continuă el, pe un ton la fel de natural. Eu am fost şi una, şi alta – relativ –, iar sărăcia e mai grea, însă şi bogăţia are câteva lucruri dureroase. Îmi era bine în L.A. Aveam constant de muncă. Deja începusem să-mi fac o reputaţie şi să-mi strâng nişte bani, când m-am rănit într-o cascadorie. În final, am primit o groază de bani pentru ce mi s-a întâmplat.

– Cât de rău te-ai rănit?

– Mi-am rupt câteva chestii pe care nu le mai rupsesem şi alte câteva pe care le mai rupsesem. Muşcă din nou din Pop-Tart. Ideea e, cel puţin după standardele mele, că mă scăldam în bani. Mulţi şi-au dat seama de asta şi au crezut că ar putea să se scalde şi ei cum puteau. Şoarecii au ieşit în căutarea unei bucăţi consistente de brânză, iar dacă nu împărţeai, sau dacă nu împărţeai suficient din punctul lor de vedere, se supărau, iar asta mi-a oferit o perspectivă complet nouă despre cine şi ce era important, şi cine nu.

– Da, cred că ai dreptate.

– Del s-a scăldat mereu în bani, deci pentru el e puţin diferit.

Ea se opri din rulat aluatul.

– Ai ascultat?

– Treceam pe aici şi am auzit din greşeală ceea ce cred că a fost finalul discuţiei. Nu am tras cu urechea, însă nu cred că te interesează părerea mea.

– De ce m-ar interesa?

Tonul ei rece nu părea să-l influenţeze în vreun fel.

– Pentru că eu înţeleg. Ştiu cum e să ai nevoie să dovedeşti că te poţi descurca singur. Nu am pornit chiar de pe aceeaşi poziţie ca tine, însă nici departe nu sunt. Mama vorbeşte, adăugă el, iar eu o las. Aşa că mai ştiu câte ceva din culise.

Ea ridică din umeri.

– Nu e un secret.

– Totuşi e enervant să ştii că eşti subiect de bârfă, mai ales când e vorba despre istorie antică şi nu prea are treabă cu tine, din moment ce e vorba despre părinţii tăi.

– Atunci, ar trebui să îţi spun că ştiu că ţi-ai pierdut tatăl şi că mama ta s-a mutat aici ca să lucreze pentru unchiul tău, lucru care te-a afectat.

– E un nenorocit. Mereu a fost. Îşi luă cafeaua şi făcu un gest cu cana. Cum faci asta? Crusta de deasupra? Să-ţi iasă aproape perfect rotundă?

– Exerciţiul.

– Da, în aproape tot e nevoie de aşa ceva. O privi în tăcere cum împachetă aluatul, cum îl aşează în prima formă de plăcintă, desfăcându-l apoi.

– Felicitări. Oricum, părerea mea...

– Dacă tot îţi ascult părerea, ai putea să te faci util şi să scoţi sâmburii din cireşe.

– Cum?

Ea îi întinse o agrafă şi îşi luă alta.

– Uite aşa.

Îi făcu o demonstraţie, înfigând agrafa în baza cireşii. Sâmburele ieşi prin vârf.

Ochii lui foarte verzi luciră plini de interes.

– Foarte ingenios. Lasă-mă să încerc.

Scoase sâmburele cu o pricepere mai mare decât se aşteptase ea, aşa că îi întinse două castroane.

– Sâmburii într-unul, fructele în celălalt.

– Am înţeles. Se puse pe treabă. Del nu se gândeşte la bani aşa cum fac cei mai mulţi dintre noi. Nu e prostul nimănui, asta e sigur. E generos din fire – şi prin educaţie, dacă măcar jumătate din ceea ce aud despre părinţii lui e adevărat.

– Au fost oameni minunaţi. Incredibili.

– Aşa se spune. Mâinile lui Mal lucrau rapid, cu abilitate – o impresiona – cu agrafa şi sâmburii. E milos şi drept. Nu e un încrezut şi nu vrea să-şi folosească banii doar pentru confortul şi plăcerea lui personală, ci ca să construiască, să lase ceva în urmă, să schimbe vieţi. E un tip excepţional.

– Aşa e.

– Şi nu e un nenorocit, iar asta contează enorm. Hei! Sper că nu plângi, nu? întrebă Mal precaut.

– Nu. Nu plâng prea uşor.

– Perfect. Vreau să spun că el cumpără locul acesta – sau mă rog, el şi Picioare.

– Tu chiar ai de gând s-o strigi pe Parker „Picioare“?

– Cu siguranţă le are. E o investiţie, desigur. Şi un refugiu pentru ei, însă el – ei – a pus-o la dispoziţia noastră. Ar fi putut foarte bine să spună: „Gata, suntem în vacanţă. Ne vedem peste două săptămâni“, însă n-a făcut asta.

– Nu, n-a făcut asta. Laurel începea să aibă o părere din ce în ce mai bună despre Mal. Înţelegea şi aprecia.

– Aşa că, priveşte casa asta plină de oameni. Eu mă simt puţin ciudat să socializez cu voi, dar asta mă priveşte doar pe mine. Del gândeşte la modul: „Avem locul ăsta, hai să-l folosim“. Fără nici o obligaţie.

– Ai dreptate. La naiba.

Ochii lui verzi şi pătrunzători îi întâlniră din nou pe ai ei, cu un aer de înţelegere care aproape o făcu să plângă.

– El nu înţelege însă că noi ne simţim obligaţi într-un fel. Nu ştie şi nu vede asta. Dacă ar înţelege...

– S-ar simţi iritat sau insultat, încheie ea.

– Da, însă, uneori, fata are nevoie să-şi cumpere propriile lămâi, aşa că trebuie să facă ceva în privinţa iritării şi a insultei.

Ea termină cealaltă crustă de plăcintă şi o aşeză în a doua formă.

– Ar trebui să pot să-i explic. Cred că asta mă priveşte doar pe mine.

– Cred că da.

– Chiar când începusem să te plac, spuse ea, cu zâmbetul pe buze.

Când intră Emma, Laurel îi arăta lui Mal cum se face plăcinta cu adevărat.

– Turneu în sala de jocuri, în aproximativ o oră.

– Poker? întrebă Mal, luminându-se la faţă.

– Încă se decide. Jack şi Del vor un fel de decatlon, iar pokerul e pe listă. Se ceartă pentru sistemul de puncte. Oho-ho, plăcintă!

– Trebuie să termin asta, apoi mă apuc să fac pâine, iar Mal face sos roşu.

– Găteşti?

– Prefer să joc poker.

– Ei bine, aş putea...

– Aha. Laurel arătă cu degetul spre Mal. Avem o înţelegere.

– Bine, însă nu începeţi turneul până nu termin şi eu aici. Şi nu spăl vasele.

– Rezonabil, aprobă Laurel. Avem nevoie de nouăzeci de minute, îi

spuse ea Emmei. Dacă restul participanţilor vor să mănânce în seara asta, vor trebui să ne aştepte.

Laurel adusese cu ea cronometrul, pe care îl fixă pentru a doua creştere a pâinii. Plăcintele ei se răceau pe rafturi, iar sosul lui Mal fierbea la foc mic.

Părea o activitate excelentă pentru o zi ploiasă.

Când intră în sala de jocuri, îşi dădu seama că Del şi Jack făcuseră propria lor versiune de plăcintă de lămâie.

Fixaseră staţii, chiar le număraseră. Masa de poker, Xbox-ul, covorul pentru Dance Dance Revolution, temutul foosball. Nu se pricepea deloc la foosball.

Se perindară prin bucătărie în ultima oră, ca să ia gustări şi băuturi. Pe bar erau castroane cu chipsuri, salsa, brânză, fructe şi biscuiţi crocanţi.

În cele din urmă, întocmiră un tabel în care să ţină scorul şi îşi trecură numele pe listă.

– Pare destul de serios.

– Concursurile nu sunt pentru papă-lapte, îi spuse Del. Parker a încercat să interzică trabucurile la rundele de poker, însă a fost învinsă. Mal are grijă de cină.

– Da. Partea asta o ţinem sub control. O să avem nevoie de câteva pauze ca să verificăm dacă totul e în regulă.

– Da, aşa e corect.

Da, el era un om corect, îşi spuse ea. Generos din fire, după cum spusese Mal. Se străduise să facă acea sală de jocuri perfectă – bineînţeles, şi pentru propriul său bine. Îi plăcea la nebunie să joace, însă voia să se asigure că toată lumea se simţea bine.

Ea îşi îndoi degetul, făcându-i semn să vină într-un loc mai liniştit, căci Mac începuse să se certe cu Jack în privinţa jocurilor video pe care să le aleagă.

– Nu-mi cer scuze pentru conţinut, ci pentru aspect.

– Bine.

– Nu vreau ca vreunul din noi să simtă vreodată că trebuie să-ţi deschizi portofelul.

Chipul lui se încruntă.

– Eu nu simt asta. Tu nu simţi asta. Nu e...

– Atunci, asta contează. Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută uşor. Hai s-o lăsăm baltă. O să ai destule griji când o să te fac praf în turneu.

– N-ai nici o şansă. Trofeul pentru Primul turneu anual Brown de pe plajă e deja al meu.

– Există şi un trofeu?

– Bineînţeles că există un trofeu. Jack şi Parker l-au făcut.

Urmări direcţia arătată de degetul lui. Zări ceea ce părea a fi o bucată de lemn adusă de valuri, cu scoici amplasate strategic, ca să imite o pereche de bikini primitivi. Algele uscate acopereau „capul“. Desenaseră un chip cu un rânjet fioros, în care se vedeau dinţii.

Izbucni în râs şi se duse să vadă mai de aproape.

Mai bine, se gândi Del. Îndepărtase ceea ce o supărase, ceea ce nu însemna că acel ceva nu continua să bântuie prin preajmă, gata să-şi facă din nou apariţia.

Avusese timp să se gândească şi îşi făcuse deja o idee, sau cel puţin era aproape să-şi facă o idee, de unde venea.

Şi ştia şi cum să afle.

Privi către Emma, care se ocupa de bar.

Pur şi simplu, avea nevoie de momentul şi de abordarea potrivite.

– Să înceapă jocurile, strigă Jack, ridicând o pălărie. Toată lumea să tragă un număr pentru prima rundă.

Chiar nu se pricepea deloc la foosball. Iar lipsa ei de pricepere era atât de mare, încât chiar şi Carter reuşi s-o bată. *Asta chiar era umilitor, îşi spuse ea*.

Totuşi, era foarte bună la pinball şi, cu noroc şi talent, reuşi să-i întreacă pe Jack şi pe Del. Spre tristeţea *lor*.

Iar asta o mulţumea.

Nu prea avea chef de poker, însă Mal şi Parker se întreceau la DDR. Trebuiau să se măsoare cu ea, ca să aibă cea mai mică şansă la trofeu. Sorbi din vin, în timp ce Parker şi Mal obţinură amândoi punctajul maxim în a doua din cele trei runde. La naiba, n-avea şanse.

Era probabil nedrept să creadă că prezenţa lui Mal echilibra lucrurile, însă chiar asta se întâmpla. Parker era capabilă să-şi facă rost şi singură de un iubit, dacă îşi dorea unul, însă chiar era o imagine interesantă. Şi arătau bine împreună. Foarte bine.

Poate că trebuia să-şi revină, dacă avea cumva de gând să facă pe peţitoarea.

Ridică din umeri şi sorbi din nou din vin, apoi se pregăti pentru tura ei la Xbox. Ajunse în runda finală, într-a cincea, la egalitate cu Mac, după ce îl zdrobise pe Jack la DDR.

– La dracu cu Wii, mârâi el. Mi-a ucis punctajul.

– Eşti într-a patra. Emma îl înghionti în stomac. Pe mine m-au făcut praf. Ceva e în neregulă cu aparatul acela de pinball, iar telecomanda mea

de Xbox nu merge. Îi luă trabucul din mână. Pentru noroc, spuse ea, apoi pufăi. Bleah, nu merită.

După patruzeci de minute la Texas Hold'Em, Laurel avea în mână inimă roşie. Mâna asta putea s-o aducă pe primul loc şi, probabil, să-i elimine pe Emma, Mac, şi poate şi pe Carter.

Pe măsură ce pariul trecea de la unul la altul, simţi cum îi zumzăie mintea când adversarii ei lăsară unul câte unul cărţile. Şi veni şi rândul lui Carter.

El se gândi, cântări... la nesfârşit, îşi spuse ea, apoi rosti:

– As de inimă roşie.

Lăsă cărţile jos.

– Foarte frumos, îi spuse Del.

– Ah. Carter îşi potrivi ochelarii, cu o privire tristă. Ful. Dame peste şapte. Îmi pare rău.

– Iu-huu!

Auzind chiotele lui Mac, Laurel se încruntă.

– Îmi pare rău, trebuie să mă bucur pentru el. Mă căsătoresc cu el.

– Poate ar trebui să mergi tu să vezi ce e cu sosul, spuse Mal.

– Da, aş putea să fac asta. Se ridică de la masă. E vina porcăriei de foosball.

Nu se grăbi, amestecă în sos, apoi ieşi pe terasă.

Prezicerea lui Mac se dovedi adevărată. Se înseninase. Fusese nevoie de toată ziua pentru asta, însă cerul era din nou albastru. Mai târziu, aveau să apară şi luna şi stelele. O noapte minunată pentru o plimbare pe plajă.

Merse sus şi o zări pe Emma la bar, turnându-şi o cola light.

– Ai ieşit?

– Am ieşit.

– Ura, nu am ieşit ultima!

– Aş putea să te urăsc pentru asta, însă sunt prea generoasă. Jack e şi el aproape gata. Dragostea noastră nu ne-a ridicat azi prea sus pe aripile norocului şi talentului. Însă ne-am distrat. Ah, iată-l şi pe bărbatul meu. Cred că ar trebui să-l compătimesc.

Urmară alte treizeci de minute de eliminări, şi alte câteva pentru calcule.

În cele din urmă, Del se întoarse să ia trofeul.

– Doamnelor şi domnilor, avem egalitate. Parker Brown şi Malcolm Kavanaugh au terminat amândoi cu o sută treizeci şi patru de puncte.

Mal rânji spre Parker.

– Picioare, se pare că împărţim prada.

– Am putea avea un baraj, însă sunt mult prea obosită. Întinse mâna să i-o strângă pe-a lui. Împărţim.

capitolul 20

Del găsi ocazia să vorbească între patru ochi cu Emma în ziua următoare, când îi sugeră să îl ducă la sera locală să vadă ce fel de flori i-ar plăcea să cumpere.

Ea sări în sus atât de rapid şi atât de entuziasmată de idee, încât el se simţi uşor vinovat. O să se revanşeze, îşi spuse el, o va lăsa să aleagă tot ce dorea, chiar dacă asta însemna să angajeze o întreagă echipă din partea locului ca să aibă grijă de plante.

Însă ea îi anulă imediat mustrarea de conştiinţă, după ce urcă lângă el în maşină.

– Întreţinerea minimală e cheia, începu ea. Aş vrea râuri de culori şi texturi, însă nu locuieşti aici. N-are rost să luăm toate astea, ca apoi să fie nevoie să angajezi oameni ca să aibă grijă de flori, din moment ce tu vii rar pe aici.

– Aşa e.

Tot ce dorea, îşi spuse el din nou. Tot.

– Următorul element-cheie este să ne limităm la plante şi ierburi specifice plajelor şi să încercăm să dăm un aspect cât mai natural. O să fie foarte distractiv!

– Sunt sigur.

– Aşa va fi. Ea râse şi îl înghionti. Îmi place la nebunie vacanţa asta, iar florile vor fi mica mea răsplată pentru vacanţă. E un loc atât de frumos, Del. Toţi suntem fericiţi să fim aici.

– Răsplată? Haide, Emma!

– Mă simt bine să fac ceva ca să-mi arăt recunoştinţa. Nici să nu te gândeşti că o să-mi refuzi asta. Ce zi superbă! Abia aştept să încep.

– E bine să plecăm undeva departe, să ne relaxăm. Ne prinde bine tuturor.

– Sunt complet de acord cu tine.

– Să lăsăm stresul. Toţi suntem stresaţi. Nu doar din cauza muncii, ci şi a altor surse. Întâlnirea lui Laurel cu Linda a contribuit mult la asta.

– Ah, ţi-a spus. Nu eram sigură că o va face.

Emma se lăsă pe spate, cu chipul plin de furie.

– E bine că a prins-o pe Linda înainte să dea buzna în casa lui Mac şi Carter, însă nu-mi place să ştiu că a trebuit să-i facă faţă singură.

– S-a descurcat, a dat-o pe Linda afară, însă ştiu ce vrei să spui. N-a avut nici o apărare când a atacat-o Linda. A fost atât de supărată. Femeia aia ştie exact unde să înfigă cuţitul.

– Nimic din ce spune Linda nu trebuie luat în seamă.

– Nu, însă cuvintele rănesc, iar ea ştie ce cuvinte să folosească. E... e un animal de pradă, asta e; şi îi place să atace în punctele slabe. Chiar a dărâmat-o pe Laurel. Întâi cu tatăl ei, apoi cu tine. Cuţit, cuţit, gheară.

– Taţii sau părinţii sunt puncte slabe pentru mulţi oameni. Ce a realizat Laurel de una singură, fără sprijinul lor, e ceva cu care să se mândrească.

– Sunt complet de acord, însă e mai simplu pentru tine şi pentru mine, pentru că nu a trebuit să ne descurcăm singuri. Eu mereu am avut parte de dragoste şi de sprijin. Şi să afli că tatăl tău e atât de slab – şi cu gusturi atât de proaste –, încât să aibă o relaţie cu Linda, te dezechilibrează. În timp ce Laurel încearcă să facă faţă informaţiei, Linda îi dă lovitura de graţie şi îi spune cum toată lumea râde de ea în privinţa ta, de *iluziile* ei, de faptul că tu niciodată nu te vei gândi serios la cineva ca ea, insultând-o cum că toţi ştiu că aleargă după banii şi numele de Brown, pentru că uită de unde provine.

Făcu o pauză să se mai liniştească, iar Del continuă să conducă în tăcere, în timp ce rumega ceea ce tocmai aflase.

– Asta a fost picătura care a umplut paharul, continuă Emma, conferindu-i o imagine de căutătoare de aur; iar ţie de şmecher care i-o trage prietenei surorii lui doar pentru că poate. Şi pentru că exact asta crede Linda, de fapt, împinge cuţitul cu putere. A făcu-o pe Laurel să plângă şi ştii prea bine că e nevoie să o baţi cu biciul ca să scoţi o lacrimă de la ea. Dacă o mai găseam pe Linda acolo, aş fi... Ah, la dracu, la dracu, Laurel nu ţi-a spus toate astea!

– Mi-a spus că a venit Linda şi că a dat-o afară, însă a omis mai multe puncte importante.

– La dracu’, Del, *la dracu!* M-ai făcut să-ţi spun eu restul.

– Da, aşa e, dar nu crezi că am dreptul să ştiu?

– Poate că ai dreptul să ştii, însă eu nu aveam dreptul să-ţi spun. M-ai făcut să-mi trădez prietena.

– Nu ai trădat pe nimeni. Parcă în faţa serei, apoi se întoarse spre ea. Ascultă, cum să rezolv problema, dacă nu ştiu despre ce e vorba?

– Dacă Laurel dorea să rezolvi tu...

– Se pare că Laurel se enervează când aude că vreau să rezolv eu ceva, orice, dar să lăsăm asta o clipă. Linda e o problemă şi e o problemă pentru noi toţi, însă, în acest incident specific, s-a legat de Laurel. A rănit-o. Nu te pregăteai să spui că te-ai fi luat de ea, dacă ai fi ştiut mai devreme?

– Ba da, dar...

– Crezi că sunt cu Laurel doar ca să-mi satisfac vreun capriciu? Că

mă culc cu ea pentru că e disponibilă?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Însă o parte din ea crede asta.

– Nu sunt eu în măsură să răspund la aşa ceva şi nu e corect din partea ta să mă întrebi.

– Bine, reformulez întrebarea.

Ea îşi scoase ochelarii de soare ca să-l privească direct.

– Nu face pe avocatul cu mine, Delaney. Sunt foarte furioasă pe tine.

– Trebuia să ştiu. Nu voia să-mi spună. În parte din mândrie, cred, însă în parte pentru că, într-un fel, crede şi ea asta. Şi poate că e vina mea, sau măcar pentru o parte din toate astea e vina mea. Ieri mi-a trecut prin cap că despre asta e vorba, însă aveam nevoie de confirmare.

– Mă bucur pentru tine.

Încercă să deschidă uşa, însă el o opri.

– Emma, dacă nu ştiu, şi nu ştiu cum să mă port, o rănesc. Şi nu vreau să o rănesc.

– Trebuia să o întrebi direct.

– Nu mi-ar fi spus. Ştii că nu mi-ar fi spus decât dacă aş fi încolţit-o şi nu ar fi avut de ales. Acum ştiu. La naiba, ieri am rănit-o oferindu-mă să plătesc pentru cumpărături, pur şi simplu pentru că nu înţelesesem. Nu e vorba despre Linda, chiar dacă m-am hotărât deja să am de-a face cu ea. E vorba de mine şi de Laurel.

– Măcar asta ai înţeles bine. Lăsă să-i scape un oftat. Însă m-ai pus într-o situaţie oribilă, Del.

– Îmi pare rău şi voi continua să te ţin în situaţia asta, rugându-te să nu-i spui nimic lui Laurel. Nu înainte să vorbesc eu cu ea. Dacă nu crede în relaţia pe care o avem, n-o să funcţioneze niciodată. Nu ne vom potrivi niciodată. Dacă sunt responsabil pentru situaţia asta, chiar şi parţial, trebuie să îndrept lucrurile. Aşa că, te rog să-mi dai o şansă să îndrept lucrurile.

– Dumnezeule, te pricepi la vorbe. Cum aş putea să spun nu?

– Vorbesc serios. Eu şi ea trebuie să mai lăsăm din armură şi din protecţii şi să vedem ce se ascunde dedesubt. Vreau să-mi dai şansa să fac asta.

– Vă iubesc pe amândoi şi vreau să fiţi fericiţi. Deci, Del, ai face bine să rezolvi problema. Dacă dai greş, sau dacă o laşi pe ea să dea greş, pe tine o să dau vina.

– Da, cinstit. O să mai fii furioasă pe mine?

– O să-ţi spun după ce vorbeşti cu ea.

– Emma.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Ah. De data asta răsuflă adânc. Hai să mergem să cumpărăm nişte plante.

El se străduia să nu-şi piardă răbdarea, însă verificarea şi selecţia păreau să nu se mai sfârşească. Şi, de fiecare dată când îi dădea de înţeles că ar trebui să se grăbească, Emma pur şi simplu îi arunca o privire de oţel.

În cele din urmă, încărcară în maşină o parte din plante şi aranjară transportul celorlalte – rămăseseră destule de adus.

– Du-o pe plajă, îi spuse Emma pe drumul de întoarcere, departe de noi toţi. Nu încerca să vorbeşti cu ea despre asta în casă sau în preajma casei. Prea multe posibilităţi de întrerupere. Dacă sunteţi întrerupţi, ea se poate eschiva.

– Da, ai dreptate. Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi. Poate nu fac asta pentru tine. Poate fac asta doar pentru ea.

– Oricum.

– O plimbare lungă şi, crede-mă, dacă se întoarce supărată, îţi sparg capul sau îi spun lui Jack să o facă.

– Nu cred că ar putea să-mi spargă capul, însă tu ai putea.

– Atunci nu uita lucrul ăsta şi ai grijă să n-o dai în bară. Se opri o clipă. O iubeşti?

– Bineînţeles că da.

Ea se întoarse spre el.

– Ăsta e un răspuns stupid. Cel mai stupid lucru pe care poţi să-l spui. Cred că într-adevăr o să-ţi sparg capul.

– De ce...?

– Nu. Ea dădu din cap şi privi înainte. Nu-ţi mai dau indicii. Va trebui să-ţi dai singur seama, altfel nu mai e ceva real. O să mă dau la o parte. O să mă apuc de plantele astea, aşa că n-o să vă stau în cale. E cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru amândoi. Îşi muşcă buza. Dar să nu spui „bineînţeles“!

– Bine.

Odată ajunşi acasă, Emma se ţinu de cuvânt. Descărcă uneltele pe care le cumpăraseră şi începu să sape, la propriu.

Însă planurile de a o ademeni pe Laurel în acea plimbare trebuiau amânate.

– Laurel a plecat cu Parker la cumpărături, îl anunţă Jack. Parker voia să cumpere chestii pentru casă. Avea o listă. Şi vorbeau despre cercei. Mac e la piscină, Carter e pe plajă, citeşte, Mal e şi el pe undeva. Mă duc şi eu.

– Au spus când se întorc? Laurel şi Parker?

– Amice, au plecat la cumpărături. Poate să dureze o oră sau trei-patru zile.

– Aşa e.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Nu. Doar întrebam.

Jack îşi scoase ochelarii de soare.

– Vii pe plajă?

– Da. Vin şi eu imediat.

– Mă duc să văd dacă Emma are nevoie de ajutor înainte să cobor pe plajă – mulţumesc mult pentru asta.

– Aşteaptă să vină şi restul. La noi nu a încăput aproape nimic.

– Minunat.

Văzând că trecuse o oră şi nu se întorseseră, încercă să-şi reţină primele înţepături de iritare. Se plimba înainte şi înapoi pe terasă, derulându-şi în minte mai multe scenarii, aşa cum făcea înainte să intre în sala de tribunal.

Auzi vocea Emmei, pe cea a lui Jack, a lui Carter, a lui Mac, a lui Mal, care veneau şi plecau. Îi zări pe plajă, în apă, pe alee. Când auzi tot grupul intrând – probabil, să pregătească prânzul –, ieşi să înoate de unul singur şi să îşi pună gândurile în ordine.

Pe măsură ce trecea şi după-amiaza, se gândi să o sune pe Laurel pe mobil. Aproape că cedase acestui impuls, când văzu maşina lui Parker intrând pe alee.

Se îndreptă spre ele, în timp ce descărcau un munte de pungi de cumpărături şi chicoteau ca doi copii cu mâinile într-un vas cu fursecuri.

Nu avea motiv, însă scena asta îl enervă la culme.

– Ah, Emma, arată fantastic! strigă Parker.

– Da, arată, şi mai am o grămadă.

– Ia o pauză. Vino să vezi ce-am cumpărat. Ne-am distrat de minune. Hei! Laurel se opri o clipă să-i zâmbească lui Del. Ai venit la timp să ne ajuţi să cărăm toate pungile astea. Şi chiar ar trebui să porneşti blenderul, pentru că sesiunea de cumpărături ne-a făcut poftă să bem margarita pe plajă.

– Începeam să mă îngrijorez.

Îşi auzi tonul propriei voci.

– Ah, nu te plânge, tătăiţă. Cară. Împinse pungile spre el. Em, am găsit cel mai minunat magazin de cadouri. Trebuie să ne întoarcem acolo!

– Adică, vreţi să spuneţi că a mai rămas ceva în el?

Mal veni să ia câteva pungi.

– Cred că ne-am oprit în toate magazinele, dar am mai lăsat câte ceva în ele. Nu face pe bosumflatul. Laurel râse către Del. Ţi-am cumpărat şi ţie ceva.

Neavând de ales, duse pungile sus şi trebui să dea înapoi când femeile năvăliră în ele ca să-şi scoată prada.

– Ce zici să facem o plimbare pe plajă? o întrebă pe Laurel.

– Glumeşti, nu? Am mers o grămadă. Vreau să beau margarita. Cine se ocupă de blender? strigă ea.

– Mă ocup eu.

Mal se îndreptă spre bucătărie.

Del îi aruncă Emmei o privire care cerea ajutor, însă ea ridică din umeri şi reveni la admiratul cumpărăturilor. „Se răzbună“, se gândi el.

– Poftim. Laurel îi întinse o cutie. O amintire.

Pentru că nu putea să le bată, Del se calmă.

– Un ciob prin care să te uiţi la soare, îi spuse ea când deschise cutia. Sticlă de pe plajă, reciclată. Întinse degetul către unul dintre cioburile netede şi colorate. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să-l pui la tine în casă ca să-ţi aminteşti de vremurile bune.

– E minunat. Lovi uşor un ciob, făcându-le pe celelalte să danseze cu un clinchet. Chiar este. Mulţumesc.

– Am luat unul mai mic şi pentru salonaşul meu. N-am rezistat.

Băură margarita şi vorbiră despre cină. Ea era de neclintit.

„Răbdare“, îşi spuse el.

Reuşi să-şi urmeze propriul sfat până la apus.

– Plimbare. Plajă. Noi doi.

O luă de mână şi o trase spre uşă.

– Dar trebuie să...

– Mai târziu.

– Ce insistent, spuse ea, însă îşi împleti degetele cu ale lui. Şi chiar că e minunat aici. Priveşte cerul. Cred că trebuie să fac o plimbare pe plajă, după ce am petrecut aproape toată ziua la cumpărături. Îşi trecu degetele peste cerceii cei noi. Însă acum port lucruri drăguţe, care să-mi amintească de aceste două săptămâni. Când o să fim în mijlocul iernii, o să pot să privesc în jur şi să spun că vine iar vara.

– Vreau să fii fericită.

– Chiar acum îţi îndeplinesc dorinţa. Sunt fericită.

– Trebuie să vorbesc cu tine şi să te întreb ceva.

– Sigur. Se întoarse şi privi spre casă. Emma avea dreptate în privinţa plantelor şi a ierburilor.

– Laurel, vreau să fii atentă.

Ea se opri.

– Bine. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt prea sigur. Tu trebuie să-mi spui.

– Atunci, nu s-a întâmplat nimic.

– Laurel. Îi prinse mâinile. Nu mi-ai spus că Linda ţi-a vorbit despre noi doi. Despre noi.

El îi simţi mâinile rigide într-ale sale.

– Ţi-am spus că m-am descurcat cu Linda. Emma nu avea nici un drept să...

– Nu e vina ei. Am făcut-o eu să-mi spună. A crezut că mi-ai spus toată povestea. Şi ar fi trebuit să-mi spui. Mai mult, Laurel, mult mai mult, ar fi trebuit să-mi spui dacă simţi că vreo parte din ce a spus ar fi adevărat. Dacă am făcut sau am spus ceva care să te facă să crezi asta...

– Nu ai făcut. Hai s-o lăsăm baltă.

– Nu. El o strânse şi mai tare, în loc să-i dea drumul. Te-a rănit şi, indirect, te-am rănit şi eu. Nu-mi iese din cap că te-am rănit şi eu.

– Las-o moartă, Del. Eşti iertat. Nu vreau să vorbesc despre Linda.

– Nu vorbim despre Linda. Vorbim despre noi doi. La naiba, Laurel, de ce nu eşti sinceră cu mine? Se poate să fim sinceri unul cu celălalt?

– Eu sunt. Ţi-am spus că nu e nimic.

– Ba e. Cu siguranţă e, când te înfurii atât de tare dacă mă ofer să plătesc eu cumpărăturile. Sau un tort pe care ţi-am cerut să-l faci. Nu e vorba de asta, ci de idee.

– Ţi-am spus foarte clar că nu e nevoie să scoţi portofelul. Nu voi accepta să mă angajezi...

– Laurel. Tonul vocii lui o opri. N-am avut niciodată intenţia asta. Niciodată, iar tu ar trebui să ştii. Ai spus că vrei ca lucrurile să fie echitabile între noi, însă nu se poate asta dacă tu nu-mi spui ce vrei, de ce ai nevoie sau ce simţi.

– Cum se poate să nu ştii? întrebă ea.

– Pentru că nu-mi spui.

– Să-ţi spun? După tot acest timp petrecut împreună? Poţi să mă priveşti, să mă atingi, să fii cu mine şi să nu ştii?

Ea se îndepărtă de el şi se trase înapoi.

– Bine, bine, sunt responsabilă pentru ceea ce simt şi, clar, a fost stupid din partea mea să aştept şi să sper că o să vezi. Dacă vrei să-ţi spun, o să-ţi spun. Echitabil, ha? Nu va fi niciodată echitabil, pentru că ţie îţi pasă de mine, iar eu sunt atât de îndrăgostită de tine. Mereu am fost atât de îndrăgostită de tine, iar tu n-ai văzut niciodată asta.

– Aşteaptă...

– Nu. Vrei să-ţi spun direct? Atunci o să-ţi spun direct. Tu eşti singurul. Mereu ai fost singurul pentru mine. Nimic, *absolut nimic* din ce am făcut nu a schimbat vreodată asta. Nici mutarea la New York, nici efortul de a-mi găsi drumul, de a deveni *cineva* de care să fiu mândră. Sentimentele mele faţă de tine au rămas. Ai fost mereu singurul, şi orice aş face, şi orice aş realiza, nu schimbă cu nimic situaţia. Să încerc să simt ceva real şi important pentru alt bărbat? Am avut relaţii temporare, toate eşecuri. Pentru că nici unul dintre ei nu erai tu.

Îşi îndepărtă de pe faţă şuviţele de păr pe care vântul i le băgase în ochi.

– N-am putut să scap de obsesia asta, indiferent cât de dureros, de umilitor sau, pur şi simplu, de enervant era. Am făcut faţă, apoi am schimbat direcţia. Eu am schimbat direcţia, Del.

– Ai dreptate. Întinse mâna să-i şteargă lacrimile, care rar se întâmpla să-i curgă pe obraji. Ascultă...

– *Nu am terminat.* Eu am schimbat lucrurile, însă tu încă încerci, şi mereu vei încerca, să *ai grijă* de tot. De mine. Nu vreau să fiu responsabilitatea ta. Obligaţia ta. Animalul tău de casă. N-o să permit asta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă gândesc la tine aşa. Nu simt aşa. Te iubesc.

– Da, mă iubeşti. Ne iubeşti pe toate, mai ales că a trebuit să preiei cârma, după moartea părinţilor voştri. Ştiu asta, Del, înţeleg şi *îmi pare rău* pentru tine şi pentru povara care ţi-a rămas pe umeri. De când sunt cu tine înţeleg mai bine şi îmi pare şi mai rău.

– Nu are legătură cu asta.

– În unele privinţe are mereu legătură cu asta, însă acum e diferit cu noi. Sau aşa ar trebui. Sunt mulţumită de cum stau lucrurile acum – sau eram mulţumită. Nu ţi-am spus că sunt fericită? Ce vreau şi ce am nevoie? Dacă ar trebui să îţi spun şi ţi-aş face o nenorocită de listă, atunci *nu* asta vreau şi nu de asta am nevoie. Nu-ţi cer declaraţii. Nu cer promisiuni. Pot să trăiesc clipa şi să fiu fericită pe moment. Am dreptul să fiu rănită şi supărată când cineva ca Linda vine şi mă jupoaie. Şi am dreptul să ţin asta pentru mine, până mă vindec. Nu am nevoie să ai tu grijă de asta. Nu am nevoie şi nici nu vreau să îndrepţi tu lucrurile. Nu am nevoie să fii insistent cu sentimentele mele, când eu nu am fost niciodată cu ale tale.

– Nu, murmură el, nu ai fost. De ce nu eşti?

– Poate că nu vreau să aud răspunsurile. Nu, nu vreau să le aud, spuse ea, înainte ca el să apuce să spună ceva. Nu vreau să aud ce ai de spus, când m-am deschis în faţa ta şi mă simt ca o proastă. Nu poţi să

aştepţi asta din partea mea. Vreau să scap de asta. Trebuie să mă liniştesc. Trebuie să mă laşi să mă liniştesc. Trebuie să pleci.

O urmări alergând pe plajă. Se putea duce după ea, îşi spuse el. Ar fi putut să o prindă şi să o facă să-l asculte, dar, chiar dacă o făcea, nu l-ar fi auzit.

Aşa că o lăsă.

Îşi dădu seama că ea avea nevoie de mai mult decât de cuvinte, iar el dorea să-i ofere mai mult. Da, se deschisese în faţa lui, se gândi, însă prin asta îi arătase foarte clar ce simţea şi el.

Ea alergă până se linişti. Adevărul este că ajunsese să înţeleagă că discuţia de pe plajă s-ar fi întâmplat la un moment dat. Nu o putea ţine aşa la nesfârşit. Nici unul dintre ei nu putea. Mai bine că s-a întâmplat, mai devreme decât mai târziu.

Dacă aşa se termina povestea cu Del, o să se vindece. Ştia cum să-şi îngrijească rănile, să se obişnuiască cu cicatricile.

El o să fie bun; iar ea o să urască partea asta. După aceea, vor depăşi momentul. Cumva. Urcă în dormitorul ei pe scările exterioare, sperând să nu vadă pe nimeni până a doua zi de dimineaţă, însă cele trei prietene ale ei o aşteptau.

Emma se ridică.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că i-am spus de Linda.

– Nu e vina ta şi nu contează.

– Ba da, e şi contează. Îmi pare rău.

– Mama e cea care a pus bomba, spuse Mac. Îmi pare rău.

– E fratele meu. Parker ridică mâna. Îmi pare rău.

– Chiar că suntem grupul părerilor de rău. Laurel se aşeză pe pat. Nu e nimeni de vină, sincer. Asta e, dar cred că sar peste distracţia şi jocurile din noaptea asta. Inventaţi voi o scuză pentru mine, da? Durere de cap, oboseală după cumpărături, prea multă margarita.

– Sigur, însă...

Mac se opri şi privi către Parker şi Emma.

– Ce e? Ce mai e?

– Del a plecat.

Parker se aşeză lângă ea.

– A plecat? Cum adică *a plecat?*

– A spus că se întoarce mâine dimineaţă, că are ceva de rezolvat. A sunat ca şi când ar fi avut ceva de lucru, însă...

– Nimeni n-a crezut aşa ceva.

Laurel îşi lăsă capul în mâini.

– Minunat. Pur şi simplu, minunat. Eu i-am spus să plece. De când mă ascultă? Acum s-a stricat tot. Eu trebuia să plec. Pentru numele lui Dumnezeu, e casa lui!

– Se va întoarce. Emma se apropie şi o mângâie pe Laurel pe spate. Probabil că dorea doar să îţi lase un pic de spaţiu. Draga mea, o să vă împăcaţi.

– Nu e vorba despre împăcare. Lucrurile pe care le-am spus...

– Toţi spunem lucruri urâte când suntem nervoşi sau supăraţi, zise Mac.

– I-am spus că îl iubesc şi că întotdeauna l-am iubit. Că niciodată nu am iubit pe altcineva. Pur şi simplu, mi-am scos inima şi i-am oferit-o.

– Iar el ce a spus? vru Parker să ştie.

– Atunci, i-am spus că nu vreau să aud răspunsul lui şi că vreau să plece. Şi am plecat. Mă rog, am fugit.

– N-a venit după tine? pufni Emma. Idiotul!

– Nu, nu e chiar aşa. Îşi dă seama când vorbesc serios. Însă chiar nu mă aşteptam să plece. Se poate să cunoşti pe cineva de-o viaţă şi totuşi să te surprindă. Hai să încercăm să nu lăsăm incidentul acesta să strice totul. M-aş îmbolnăvi la propriu dacă s-ar întâmpla asta. Pur şi simplu, vreau să dorm.

– Rămânem cu tine, murmură Emma.

– Nu, serios. Vreau să dorm, iar voi mi-aţi face o mare favoare dacă aţi merge jos şi v-aţi preface că totul e bine, că situaţia e sub control. Aş aprecia asta.

– În regulă, spuse Parker, înainte ca Emma să apuce să protesteze. Dacă ai nevoie de companie sau de orice altceva, bate la mine la uşă.

– Ştiu. O să fiu bine şi o să fiu şi mai bine mâine dimineaţă.

– Dacă nu eşti mai bine şi vrei acasă, plecăm.

Parker o trase lângă ea s-o îmbrăţişeze.

– Sau îi dăm pe bărbaţi afară şi rămânem noi, spuse Mac.

– Sunteţi cele mai bune prietene. O să fiu bine.

Rămase nemişcată acolo unde o lăsaseră ele, ştiind însă că una dintre ele se va întoarce într-o oră să verifice ce face. Se ridică şi se pregăti să se bage în pat.

Avusese vara ei, îşi aminti ea. Nimeni nu-i va putea lua vreodată asta. Un anotimp, avusese parte de dragostea vieţii ei, şi nu toţi se puteau lăuda cu asta.

O să supravieţuiască. Şi, în ciuda faptului că nu putuseră fi iubiţi, rămâneau pentru totdeauna o familie, iar ea şi Del vor găsi un mijloc să

acopere acea prăpastie.

Stătea întinsă în beznă; o durea. O durea şi o durea. Şi încerca să se consoleze la gândul că, în timp, o să treacă. Apoi îşi băgă faţa în pernă şi izbucni în plâns, pentru că nu credea asta.

Briza mării îi mângâia obrazul ca un sărut. Dulce şi catifelat. Oftă, aşteptând să adoarmă, să fie cuprinsă de amorţeala pe care o aduce somnul.

– Trezeşte-te.

Deschise ochii şi îl privi pe Del.

– Poftim?

– Ridică-te. Vino cu mine.

– Poftim? Îl împinse şi încercă să gândească lucid. Lumina de afară avea nuanţa argintie de dinainte de răsărit. Ce faci? Unde ai fost? De ce te-ai întors?

– Ridică-te.

Încercă să agaţe cearşaful pe care îl trăsese de pe ea, însă nu reuşi.

– Ţi-ai lăsat prietenii. Ai plecat când...

– Ah, mai taci. Eu te-am ascultat, acum e timpul să mă asculţi şi tu pe mine. Să mergem.

– Unde?

– Pe plajă, să terminăm ce-am început.

– Nu merg pe plajă cu tine. Am avut scena noastră, acum s-a terminat.

– Eşti o femeie încăpăţânată, Laurel. De bunăvoie sau târâtă, tot mergem pe nenorocita aia de plajă. Jur că dacă mă întrebi de ce, chiar încep să te târăsc.

– Trebuie să mă îmbrac.

El îi studie maioul şi boxerii.

– Eşti îmbrăcată. Nu mă pune la încercare, McBane. N-am dormit şi am condus foarte mult. Nu am chef.

– Nu ai chef. E ceva. Se dădu jos din pat şi îşi propti picioarele în podea. Bine, să facem asta pe plajă, dacă e atât de important pentru tine.

Ea îi respinse mâna care încerca să o prindă pe a ei.

– Nici eu n-am avut cea mai bună noapte şi nici n-am băut cafeaua. Nu mă pune la încercare nici *tu* pe *mine*.

Privi către terasă şi scări.

– Ai putea să te calmezi, o sfătui el. Nu văd nici un motiv să fii nervoasă.

– Eu văd motive.

– Tu de obicei vezi motive. Din fericire, eu îmi păstrez cumpătul mai bine.

– Pe naiba! Cine ameninţa că târăşte pe cine din pat în toiul nopţii?

– E aproape de răsărit. De fapt, momentul se potriveşte de minune. Îmi place. Zi nouă şi de-astea. Îşi aruncă pantofii la baza scărilor de pe plajă. Nu am ajuns prea departe de locul ăsta noaptea trecută. Din punct de vedere geografic. Cred că ne descurcăm mai bine în alte zone. Ăsta ar fi un început.

O răsuci şi o strânse într-un sărut fierbinte şi posesiv. Ea încercă să se desprindă de el, însă se ciocni de un perete solid şi imposibil de penetrat. O lăsă doar când simţi că devine rigidă.

– Să nu faci asta, spuse ea încet.

– Trebuie să te uiţi la mine şi să mă asculţi. Laurel, chiar trebuie să mă asculţi. Îi cuprinse cu blândeţe umerii. Poate ai dreptate şi chiar nu văd, însă, la naiba, tu nu asculţi. Aşa că eu privesc şi văd, iar tu mă asculţi.

– Bine. Bine. Nu are rost să ne enervăm din cauza asta. Pur şi simplu...

– Nu ai cum să asculţi dacă nu taci din gură.

– Spune-mi încă o dată să tac, îl invită ea, cu o privire provocatoare.

El pur şi simplu îi puse mâna pe gură.

– Am eu grijă de asta. Să am grijă de lucruri înseamnă ceea ce fac eu, ceea ce sunt eu. Dacă mă iubeşti, trebuie să accepţi asta.

Îşi îndepărtă mâna.

– Pot să mă lupt cu tine. Nu am nici o problemă cu asta.

– Bravo ţie!

– Însă urăsc că te-am rănit pentru că am fost prea ignorant, pe de o parte, şi prea grijuliu, pe de alta. Să încercăm să păstrăm echilibrul e o trăsătură a familiei Brown.

– Eu sunt responsabilă...

– Pentru propriile tale sentimente, bla, bla, bla. Nu ştiu dacă mereu ai fost aleasa. Mă obişnuisem să mă uit la tine şi să te privesc altfel. Deci, pur şi simplu, nu ştiu.

– Înţeleg asta, Del. Înţeleg. Eu...

– Taci din gură şi *ascultă.* Tu ai schimbat ce era între noi. Tu ai făcut pasul, iar pe mine m-a luat prin surprindere. Nu are cum să-mi pară rău, din moment ce îţi sunt atât de recunoscător. Nu ştiu dacă întotdeauna ai fost aleasa, repetă el, însă ştiu că eşti aleasa acum şi că vei fi aleasa şi mâine, şi luna următoare, şi anul următor. Şi vei fi aleasa pentru tot restul vieţii mele.

– Poftim?

– M-ai auzit. Vrei mai simplu? Tu eşti aceea.

Ea îl privi, îi privi chipul pe care îl cunoştea atât de bine. Şi văzu.

Iar în clipa aceea, inima îi tresăltă.

– Te iubesc de când te ştiu, şi asta a fost uşor. Nu ştiu sigur de cât timp sunt îndrăgostit de tine, însă ştiu că nu e uşor. Dar e sincer şi adevărat şi nu vreau să-mi fie uşor. Te vreau pe tine.

– Cred că... Râse uşor. Nu pot să gândesc.

– Perfect. Nu gândi. Doar ascultă şi încetează măcar o dată să mai proiectezi ceea ce gândesc şi simt eu. Am crezut că era firesc să o luăm încet, ca să avem timp să ne obişnuim cu ceea ce s-a întâmplat între noi. Cu ce s-a întâmplat în mine.

Îi luă mâna şi i-o lipi de pieptul lui.

– Am crezut că ai nevoie de timp, aşa că ai avut dreptate în privinţa asta. Nu am văzut. Ar fi trebuit să văd, însă nici tu nu ai văzut. Nu ai văzut cât de mult te iubesc, cât de mult te vreau, câtă nevoie am de tine. Dacă vreau animal de companie, îmi cumpăr cei doi câini, cât despre surori, am deja una. Nu aşa te văd pe tine, şi sunt sigur că nu asta vreau să crezi despre mine, ceea ce ne face egali. Suntem chit, Laurel.

– Vorbeşti serios?

– De cât timp mă cunoşti?

Ochii ei erau înceţoşaţi, însă clipi.

– De foarte mult timp.

– Atunci ştii că da, vorbesc serios.

– Te iubesc atât de mult. Mi-am spus că o să te uit, însă ştiam că e o minciună. N-aş putea niciodată să te uit.

– N-am terminat.

Băgă mâna în buzunar şi o văzu cum i se dilată privirea când scoase o cutie şi o deschise.

– E al mamei mele.

– Ştiu. Eu... Ah, Dumnezeule, Del!

– L-am scos din seif cu vreo două săptămâni în urmă.

– Săptămâni în urmă, îngăimă ea.

– După noaptea de la lac. Direcţia lucrurilor se schimbase deja, însă, după noaptea aceea – de fapt, după ziua în care ai venit la mine la birou, am ştiut în ce punct ne aflam sau unde îmi doream să ajungem. L-am redimensionat ca să ţi se potrivească. Probabil a fost un gest puţin arogant, însă trebuie să treci cu vederea.

– Del. Nu-şi găsea răsuflarea. Nu poţi... Inelul mamei tale. Parker.

– Pe ea am trezit-o înainte să te trezesc pe tine. N-are nimic împotrivă. Mi-a spus să-ţi transmit să nu fi proastă. Părinţii noştri te-au iubit.

– Ah, la naiba! Chipul ei se umplu de lacrimi. Nu vreau să plâng.

Nu mă pot stăpâni.

– Tu eşti singura căreia m-am gândit vreodată să-i cer să-l poarte. Singura care vreau să-l poarte. Am mers cu maşina până la Greenwich şi înapoi ca să ţi-l aduc şi să ţi-l dăruiesc, pentru că tu eşti aleasa. Laurel, căsătoreşte-te cu mine.

– N-o să fiu proastă. Sărută-mă din nou, prima dată când nu-mi doresc să nu te fi iubit.

Simţea briza mării pe pielea şi în părul ei, în timp ce buzele lor se întâlniră; şi ritmul puternic al bătăilor inimii lui lângă a ei. Şi auzi fluierături şi urale.

Întoarse capul, cu obrazul încă lipit de al lui, şi văzu întregul grup adunat pe terasa de deasupra.

– Parker a trezit pe toată lumea.

– Relaţia noastră a fost întotdeauna o afacere de familie. El se retrase puţin. Eşti gata?

– Da. Sunt gata, fără urmă de îndoială.

Inelul pe care i-l strecură pe deget lucea în primele raze ale soarelui, în timp ce, la răsărit, cerul înflorea ca un trandafir. O clipă pe care puteau să o savureze, pe care o pecetluiră cu un alt sărut.

– Acesta e momentul potrivit, îi spuse ea. Şi locul potrivit. Mai spune-mi o dată că eu sunt aleasa.

– Tu eşti aleasa. Îi cuprinse faţa cu mâinile. Singura.

Singura, îşi spuse ea, în acea zi proaspătă şi nouă, şi singura în toate zilele ce aveau să urmeze.

Se întoarseră, ţinându-se de mână, către scări, ca să împartă clipele de bucurie cu familia.